CRKVA ISUSA KRISTA SVETACA POSLJEDNJIH DANA

Opći sabor

Travanj 2005

Printed in Germany

Naslov izvornika:
April 2005 General Conference Talks

00074 119
Croatian

175. GODIŠNJI OPĆI SABOR
Salt Lake City
Travanj 2005.

CROATIAN
119

Indeks

Subotnje jutarnje zasjedanje

Uvodne riječi
Predsjednik Gordon B. Hinckley

Naš teret napredovanja je ogroman. No naše su mogućnosti veličanstvene.

Moja draga braćo i sestre, u ime članova Crkve širom svijeta, upućujem našim katoličkim susjedima i prijateljima najdublju sućut u ovom vremenu velike tuge. Papa Ivan Pavao II. radio je neumorno kako bi promovirao kršćanstvo i olakšao teret siromašnima te neustrašivo govorio o moralnim vrijednostima i ljudskom dostojanstvu. Uvelike će svima nedostajati, osobito onim mnogobrojnim koji su od njega tražili vodstvo.

Sada, moja braćo i sestre, smatram prikladnim da na otvorenju ovog sabora kažem nekoliko riječi o odgovornosti glede našeg upravništva tijekom proteklih 10 godina.

Dana 12. ožujka 1995. godine, na nas je stavljena velika i sveta odgovornost predsjedništva.

Na saboru koji je uslijedio, dao sam sljedeću izjavu:

»Sada je, moja braćo i sestre, došlo vrijeme za nas da stojimo uzvišenije, da podignemo naš pogled i protegnemo naše umove prema većem shvaćanju i razumijevanju velebne milenijske misije Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Ovo je vrijeme da budemo snažni. Ovo je vrijeme da krenemo naprijed bez oklijevanja, dobro znajući značenje, širinu i važnost naše misije. Ovo je vrijeme da činimo ono što je ispravno bez obzira na posljedice koje mogu uslijediti. Ovo je vrijeme da obdržavamo zapovijedi. Ovo je razdoblje da posegnemo s dobrotom i ljubavlju prema onima u nevolji i onima koji lutaju u tami i patnji. Ovo je vrijeme da budemo obazrivi i dobri, pristojni i ljubazni jedni prema drugima u svim našim odnosima. Drugim riječima, da postanemo više poput Krista« (»This Is the Work of the Master«, *Ensign,* svibanj 1995., 71).

Vi morate prosuditi koliko smo daleko došli u ostvarenju ispunjenja tog poziva danog prije 10 godina.

Proteklo desetljeće bilo je predivno razdoblje u povijesti Crkve. Došlo je do čudesnog procvata djela. Bilo je mnogo značajnih postignuća.

Ovaj pomak naprijed nije samo djelo Prvog predsjedništva, Zbora dvanaestorice, sedamdesetorice ili predsjedavajućeg biskupstva. To je rezultat vjere, molitvi, napora, posvećene službe svakog člana predsjedništva okola ili velikog vijeća, svakog biskupstva i predsjedništva zbora, svakog predsjedništva pomoćnih organizacija i svakog vjernog, aktivnog člana Crkve širom svijeta.

Svakome od vas, gdje god jeste, izjavljujem osjećaje mojeg srca i zahvaljujem vam na vašoj velikoj i predanoj službi. Vi ste predivni ljudi.

Veličanstvenost i čudo evanđelja Isusa Krista obnovljenog kroz proroka Josepha Smitha danas blješti blistavim sjajem.

Dok stojimo na vrhuncu ovih godina i osvrćemo se, nikada ne smijemo osjetiti bahatost ili ponos, već možemo osjetiti poniznu zahvalnost za ono što je ostvareno u raznim pothvatima.

Na primjer, Crkva je rasla širom svijeta dok naše članstvo izvan Sjeverne Amerike nije preraslo broj u Sjevernoj Americi. Postali smo velika međunarodna obitelj raširena u 160 nacija.

U ovih proteklih 10 godina stvoreno je više od 500 novih okola i više od 4.000 novih odjela i ogranaka. Pridodano je tri milijuna novih članova.

Upis u naš obrazovni sustav se udvostručio, povećavajući se za oko 200.000 članova. Naši su mladi uglavnom snažniji i vjerniji.

Osnovan je stalni fond za obrazovanje. Započeli smo samo s nadom i vjerom. Danas gotovo 18.000 mladih ljudi prima pomoć. Oni žive u 27 raznih država. Oni primaju obuku i izvlače se iz gliba siromaštva u kojem su oni i njihovi preci živjeli naraštajima. Njihove vještine se unapređuju i njihova zarada množi.

Uvelike smo povećali broj hramova. Godine 1995. bilo ih je 47. Danas ih ima 119, a još tri bit će posvećena ove godine.

Mormonova knjiga je 1995. bila prisutna na 87 jezika. Danas je dostupna na 160 jezika.

Pedeset i jedan milijun primjeraka Mormonove knjige podijeljen je tijekom proteklih 10 godina.

Sagradili smo doslovno tisuće zgrada širom svijeta. One su bolje kvalitete i primjerenije našim potrebama od onih koje smo ranije gradili.

Osim toga, sagradili smo ovu veličanstvenu dvoranu iz koje danas govorimo, jedinstven i predivan konferencijski centar u Salt Lake Cityju.

Sa svim ovim i s još mnogo više, posegnuli smo širom svijeta da pomognemo osobama u nevolji i potrebi gdje god je potrebno. U posljednjih 10 godina dali smo stotine milijuna dolara u novcu i robi za humanitarnu pomoć onima koji nisu naše vjere.

Proputovali smo zemljom svjedočeći o ovome, o djelu Svemogućega. Tijekom ovih godina, ja sam osobno proputovao gotovo milijun milja posjećujući oko 70 zemalja. Moja voljena suradnica putovala je sa mnom do prije godinu dana kad je preminula 6. travnja. Osjećam se usamljeno od tada.

Naša je nada za budućnost velika i naša vjera snažna

Mi znamo da smo jedva zagrebli površinu onoga što će se dogoditi u godinama koje su pred nama.

Jas am sada u 95. godini. Nikada nisam ni sanjao da ću živjeti ovako dugo. Moj život me podsjeća na znak koji je visio na zahrđaloj spojnici oronule ograde od bodljikave žice u Teksasu. Na njemu je pisalo:

Sažgan sušom,
Potopljen vodom,
Izjeli me zečevi,
Prodao šerif,
No još uvijek sam ovdje!

Nadam se da ću imati povlasticu družiti se s vama, moji voljeni prijatelji i suradnici, koliko god to Gospodin dopusti. I nadam se da će ta služba biti prihvatljiva.

Naš je temelj evanđelje Gospodina Isusa Krista. Ovlast svetog svećeništva je ovdje, obnovljena rukama onih koji su je primili izravno od Gospodina. Zastori su se rastvorili, a Bog neba i njegov Ljubljeni Sin progovorili su dječaku proroku Josephu na otvorenju ove posljednje i konačne rasporedbe.

Naš teret napredovanja je ogroman. No naše su mogućnosti veličanstvene.

Sada ponavljam ono što sam rekao prije 10 godina, da »stojimo uzvišenije ... da podignemo naš pogled i protegnemo naše umove prema većem shvaćanju i razumijevanju velebne milenijske misije Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana«.

To je, moja braćo i sestre, moj poziv vama ovoga jutra. Pružam svoju ljubav, blagoslove i zahvalnost dok otvaramo ovaj veliki sabor. Neka Duh Gospodnji vodi sve što se dogodi, moja je ponizna molitva u sveto ime Isusa Krista. Amen.

Mormonova knjiga: Još jedan zavjet Isusa Krista – jasne i dragocjene stvari
Predsjednik Boyd K. Packer
vršitelj dužnosti predsjednika Zbora dvanaestorice apostola

Mormonova knjiga neiscrpno je bogatstvo mudrosti i nadahnuća, savjeta i ispravljanja.

Joseph Smith je rekao: »Rekao sam braći da je Mormonova knjiga najispravnija od svih knjiga na zemlji, i zaglavni kamen naše vjere, i da će se čovjek više približiti Bogu slijedeći njezina načela od bilo koje knjige« (Mormonova knjiga, uvod; vidi i *History of the Church,* 4:461).

Prvo izdanje Mormonove knjige: Još jedan zavjet Isusa Krista, tiskano je u Palmyri, New York, u ožujku 1830. Joseph Smith, neobrazovani mladić sa sela, tada je upravo navršio 24 godine.

Prethodnu je godinu ukupno proveo približno 65 dana prevodeći ploče. Skoro pola od toga bilo je nakon što je primio svećeništvo. Tiskanje je trajalo sedam mjeseci.

Kada sam prvi puta pročitao Mormonovu knjigu od početka do kraja, pročitao sam obećanje da ako »upita[m] Boga, vječnoga Oca, u ime Kristovo, nije li to istinito… [i ako] pita[m] srca iskrena, s pravom nakanom, imajući vjeru u Krista, on će [mi] očitovati istinu moću Duha Svetoga« (Moroni 10:4). Nastojao sam slijediti te upute, kako sam ih razumio.

Ako sam očekivao da se odmah pojavi veličanstvena objava kao sveobuzimajuće iskustvo, to se nije dogodilo. Ipak, osjećao sam se dobro, i počeo sam vjerovati.

Sljedeći stih ima još veće obećanje: »A moću Duha Svetoga možete spoznati istinu o *svemu*« (Moroni 10:5; naglasak dodan). Nisam znao kako Duh Sveti djeluje, premda Mormonova knjiga to objašnjava nekoliko puta na nekoliko načina.

Proučavao sam i naučio da »anđeli govore moću Duha Svetoga, govore, dakle, riječi Kristove«. Knjiga kaže i ovo: »…gostite se riječima Kristovim, jer, gle, riječi će vam Kristove reći sve što vam je činiti« (2. Nefi 32:3).

I otvoreno govori: »...ne mognete li razumjeti ih, to je zato što ne ištete i ne kucate« (2. Nefi 32:4).

Kaže i ovo: »…uniđete li tim putem i primite li Duha Svetoga, pokazat ću vam sve što vam je činiti« (2. Nefi 32:5). Ja sam to već učinio kada sam bio potvrđen kao član Crkve uz »polaganje ruku za dar Duha Svetoga« (Članci vjere 1:4).

Ako sam u svojoj dječačkoj nevinosti očekivao neko posebno duhovno iskustvo, to se nije dogodilo. Tijekom godina, slušajući propovjedi i lekcije te čitajući Mormonovu knjigu, počeo sam shvaćati.

Prema Nefiju su se braća njegova vrlo loše ponašala, a on ih je podsjetio da im je anđeo govorio, »ali bijaste bešćutni te ne mogoste zamijetiti rijeci njegovih« (1. Nefi 17:45). Kada sam shvatio da nam se Duh Sveti može obratiti putem naših osjećaja, razumio sam zašto riječi Kristove, bilo iz Novog Zavjeta, Mormonove knjige ili drugih Svetih pisama, sa sobom donose tako dobar osjećaj. S vremenom, otkrio sam da su Sveta pisma odgovorila na ono što sam trebao znati.

Pročitao sam: »Evo, ovo su te riječi, a primijeniti ih možete na sebe i na *sve* ljude« (2. Nefi 11:8, naglasak dodan; vidi i 1. Nefi 19:23-24; 2. Nefi 6:5; 11:2). Shvatio sam da to znači kako su Sveta pisma primjenjiva na mene osobno te da je to istina i za svakog drugog.

Kada bi stih kojeg bih pročitao nekoliko puta dobio osobno značenje za mene, pomislio bih da je, tko god da je napisao taj stih, imao duboko i zrelo razumijevanje moga života i osjećaja.

Na primjer, pročitao sam da je prorok Lehi okusio od ploda drveta života i rekao: »Stoga zaželih da i obitelj moja od njega okusi, jer znadoh da je on poželjniji vrhu svih drugih plodova« (1. Nefi 8:12). Pročitao sam to više od jednom. Nije mi puno značilo.

Prorok Nefi je rekao da je zapisao »doživljaje duše svoje… za poduku i korist sinova mojih« (2. Nefi 4:15). Ja sam to već prije pročitao, ali mi ni to nije puno značilo. No kasnije kada smo dobili djecu, shvatio sam da su i Lehi i Nefi imali tako duboke osjećaje za svoju djecu kao što mi imamo za svoju djecu i unuke.
Otkrio sam da su ova Sveta pisma jasna i dragocjena. Pitao sam se kako je mladi Joseph Smith mogao imati takve uvide. U biti, ne vjerujem da je imao tako duboke uvide. Nije ih morao imati. On je samo preveo ono što je bilo zapisano na pločama.

Takvi jasni i dragocjeni uvidi posvuda su u Mormonovoj knjizi. Oni odražavaju dubinu mudrosti i iskustva koja svakako nisu karakteristična za 23-godišnjaka.

Naučio sam da svatko, svugdje, može čitati Mormonovu knjigu i primiti nadahnuće.

Neki su uvidi došli nakon čitanja po drugi, cak i treći put i izgledalo je da su »primjenjivi« na ono s čime sam se svakodnevno suočavao.

Spomenut ću drugi jasan i dragocjeni uvid koji nije došao s prvim čitanjem Mormonove knjige. Kada sam imao 18 godina, unovačen sam u vojsku. Premda ranije nisam imao razloga razmišljati o tome, postao sam jako zabrinut zbog pitanja je li za mene ispravno otići u rat. S vremenom, odgovor sam našao u Mormonovoj knjizi:

»Oni [Nefijci] [se] ne borahu za carstvo ni za vlast, već se borahu za domove svoje, i sloboštine svoje, za žene svoje i djecu svoju, i sve svoje, za bogoštovne obrede svoje, i crkvu svoju.

I činjahu ono što osjećahu da im je dužnost što je imaju spram Boga svojega. Jer njima Gospod reče, a tako i očima njihovim: Ukoliko nisi krivac za prvu povredu, ni za drugu, ne dopusti da budeš ubijen od neprijatelja svojih.

I opet Gospod reče: Branite obitelji svoje sve do prolijevanja krvi. S tim, dakle, ciljem borahu se Nefijci protiv Lamanaca, da obrane sebe, i obitelji svoje, i zemlje svoje, domovinu svoju, i prava svoja, i vjerozakon svoj« (Alma 43:45-47).

Znajući to, mogao sam služiti svojom voljom i s čašću.

Drugi primjer: Jednom smo trebali donijeti veliku odluku. Kada smo i nakon molitvi bili nesigurni, otišao sam vidjeti starješinu Harolda B. Leeja. Savjetovao nas je da nastavimo. Osjećajući da sam još uvijek vrlo uznemiren, rekao je: »Problem s tobom je to što želiš vidjeti kraj od početka.« Zatim je citirao stih iz Mormonove knjige: »Ne raspravljajte stoga zato što ne vidite, jer nećete primiti svjedočanstvo prije no što se iskuša vjera vaša« (Eter 12:6).

Dodao je: »Moraš naučiti hodati nekoliko koraka naprijed u tami, pa tada će se svjetlo upaliti i ići ispred tebe.« To je bilo iskustvo iz jednog stiha Mormonove knjige, koje mi je promijenilo život.

Niste li se ponekad osjećali kao Nefi koji je rekao »I Duh me vođaše te ne znadoh unaprijed što mi je činiti«? (1. Nefi 4:6) Niste li se ponekad osjećali vrlo slabi?

Moroni se osjećao slabim i plašio se da će se oni »izrugivati riječima našim [zbog slabosti naše].

...prozbori [mu] Gospod govoreći: Lude se izruguju, ali će požaliti. A milost je moja dostatna za krotke, te oni neće iskorištavati slabosti vaše.

I dođu li ljudi k meni, pokazat ću im slaboću njihovu. Slaboću dajem ljudima da bi bili ponizni. A milost je moja dostatna za *sve* koji se preda mnom ponize, jer ako se preda mnom ponize i imaju vjeru u me, tad ću učiniti da ono što je slabo postane njima jako« (Eter 12:25-27; naglasak dodan).

Život se odvija prebrzo. Kada se osjećate slabo, obeshrabreno, depresivno ili uplašeno, otvorite Mormonovu knjigu i čitajte. Ne dopustite da previše vremena prođe prije li nego pročitate stih, misao ili poglavlje.

Moje je iskustvo da svjedočanstvo ne prasne pred nama odjednom. Ono zapravo raste, kao što Alma kaže, iz sjemena vjere. »To će ojačati vjeru vašu: tad morate reci da je sjeme dobro, jer, gle, ono klije, i mladica izbija, i počinje rasti« (Alma 32:30; op. prev. – prevedeno po engleskom izvorniku). Ako ga njegujete, ono će rasti; a ako ga ne njegujete, osušit će se (vidi Alma 32:37-41).

Nemojte se razočarati ako ste čitali i ponovno čitali, a još uvijek niste primili moćno svjedočanstvo. Možete biti poput učenika spomenutih u Mormonovoj knjizi, koji su bili naoružani moću Božjom u velikoj slavi »a da to i ne znadoše« (3. Nefi 9:20).

Učinite najbolje što možete. Pomislite na ovaj stih: »A gledajte da se sve to čini mudro i u redu. Jer ne zahtijeva se da čovjek trči brže nego mu snaga dopušta. A opet, korisno je da marljiv bude te tako osvoji nagradu. Sve, dakle, valja činiti u redu« (Mosija 4:27).
Duhovni darovi opisani u Mormonovoj knjizi danas su prisutni u Crkvi – poticaji, predodžbe, objave, snovi, viđenja, posjeti, čuda. Možete biti sigurni da Gospodin može, a ponekad to i čini, očitovati se s velikom moći i slavom. Čuda se mogu dogoditi.

Mormon je rekao: »Zar je dan čudesa prestao?

Ili, zar se anđeli prestadoše ukazivati sinovima ljudskim? Ili, zar im on uskrati moć Duha Svetoga? Ili, hoće li on to tako dugo dok traje vrijeme ili zemlja postoji, ili dok ijedan čovjek na površju njezinu ima biti spašen?

Evo, kažem vam: Ne! Vjerom se, naime, čine čudesa« (Moroni 7:35-37).

Molite se uvijek – sami i sa svojom obitelji. Odgovori će doći na mnogo načina.

Nekoliko riječi ili rečenica u stihu, poput »opačina nikad sreća nije« (Alma 41:10), reci će vam o realnosti zla i kako ono djeluje.

»Tako, naime, đavao djeluje, ne nuka on nijednog čovjeka da dobro čini, ne, nijednoga. Niti anđeli njegovi to čine, niti oni koji mu se podlažu« (Moroni 7:17).

Naraštaji proroka podučavali su nauke vječnog evanđelja da bi se zaštitili »miroljubivi sljedbenici Kristovi« (Moroni 7:3).

Mormon je vidio naše dane. Dao je sljedeće upozorenje: »Ako Gospod ne pokara narod svoj mnogim nevoljama, da, ako ih ne pohodi smrću i stravom, i glađu i svakojakim pošastima, neće nipošto njega spomenuti« (Helaman 12:3).

Kada je Gospodin posjetio Nefijce, oni su upitali da im kaže »ime kojim [će] nazvati Crkvu ovu. Među narodom su [bile], naime, prepirke o tom pitanju.

...A Gospodin im reče: ...Čemu narod mrmlja i raspravlja poradi toga?

Ne čitahu li oni Pisma koja kažu da morate preuzeti ime Kristovo, a to je ime moje? Tim ćete se, naime, imenom nazivati u posljednji dan« (3. Nefi 27:3-5).

Središnja svrha Mormonove knjige je njezino svjedočanstvo o Isusu Kristu. Između više od 6,000 stihova u Mormonovoj knjizi, puno više od polovice izravno govori o njemu.

Tako, »razgovaramo o Kristu, radujemo se Kristu, propovijedamo o Kristu, proričemo o Kristu, i pišemo u skladu s proroštvom našim, da bi saznala djeca naša kojemu se izvoru imaju uteći za otpust grijeha svojih« (2. Nefi 25:26).

Mormonova knjiga neiscrpno je bogatstvo mudrosti i nadahnuća, savjeta i ispravljanja, »prilagođena sposobnosti slabih i najslabijih [između nas]« (NiS 89:3). Osim toga, ona je bogata u hranjenju najučenijih, ako postanu ponizni (vidi 2. Nefi 9:28-29).

Iz Mormonove knjige naučili smo o sljedećem:

Planu spasenja ili »velebnom naumu sreće« (Alma 42:8; vidi i Alma 42:5, 8, 12, 30).

Kristovom nauku i pomirenju (vidi 2. Nefi 31:2-21; 32:1-6; 3. Nefi 11:31-40; 27:13-21).

Zašto je smrt potrebna (vidi 2. Nefi 9:4-6; Mosija 16:8-9; Alma 12:25-27).

Životu nakon smrti u svijetu duhova (vidi Alma 40:11-14).

Djelovanju zla (vidi 2. Nefi 2:27; Alma 28:13; 3. Nefi 2:2).

Redu svećeništva (vidi Mosija 29:42; Alma 4:20; 5:3, 44; Alma 13:1-10).

Sakramentalnim molitvama (vidi Moroni 4:3; 5:2).

Sigurnom načinu prosuđivanja između dobra i zla (vidi Moroni 7:16).

Kako sačuvati otpust svojih grijeha (vidi Mosija 4:26).

Jasnim, proročkim upozorenjima i mnogim, mnogim drugim stvarima o otkupljenju čovjeka i našem životu. Svi su oni dijelovi punine evanđelja (vidi NiS 20:9).

Mormonova knjiga potvrđuje podučavanja Starog Zavjeta. Potvrđuje podučavanja Novog Zavjeta. Obnavlja »mnogo jasnoga i najdragocjenijega« (1. Nefi 13:28) izgubljenoga ili uzetoga od njih (vidi i 1. Nefi 13:20-42; 14:23). Ona je uistinu još jedan zavjet Isusa Krista.

Ove godine slavimo 175. godišnjicu ustrojavanja Crkve i 200. godišnjicu rođenja proroka Josepha Smitha. U Crkvi će puno toga biti napisano i rečeno u njegovu čast.

Kao i obično, mnogo će biti rečeno i napisano da bi se diskreditirao. Uvijek je bilo, i ima ih, i bit će onih koji komešaju 200 godina staru prašinu, nadajući se da pronađu nešto što je Joseph navodno rekao ili učinio kako bi ga ponizili u očima drugih.

Objave nam govore da postoje »oni koji dižu petu protiv pomazanika mojih, govori Gospod, i koji viču da sagriješiše kad grijeha preda mnom ne učiniše, govori Gospod, nego učiniše ono što priliči u očima mojim i što im ja zapovjedih« (NiS 121:16). Oni će se uistinu suočiti s teškim kaznama.

Mi ne moramo braniti proroka Josepha Smitha. Mormonova knjiga: Još jedan zavjet Isusa Krista branit će ga za nas. Oni koji odbijaju Josepha Smitha kao proroka i objavitelja ostavljeni su da pronađu neko drugo objašnjenje za Mormonovu knjigu.

I za drugu moćnu obranu: Nauk i saveze, a i za treću: Dragocjeni biser. Objavljeni u kombinaciji, ova Sveta pisma stvaraju nepokolebljivo svjedočanstvo da Isus jest Krist i da je Joseph Smith bio prorok.

I pridružujem se milijunima drugih koji imaju to svjedočanstvo i iznose ga vama u ime Isusa Krista. Amen.

Šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce

Biskup Richard C. Edgley
prvi savjetnik u predsjedavajućem biskupstvu

To su šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce koji svjedoče o čudu obnove.

Godine 1995., pozvan sam da kažem riječi dobrodošlice i uvodne primjedbe na znanstvenom seminaru u Salt Lake Cityju na temu dječje prehrane. Sudjelovalo je devedeset i šest znanstvenika iz 24 zemlje. Promatrajući publiku dok sam govorio, bio sam impresioniran zbog

velikog broja predstavljenih naroda, što se moglo vidjeti iz njihove odjeće, boje kože, jezika te drugih posebnih obilježja.

Tri ili četiri mjeseca kasnije sudjelovao sam na saboru okola na Istočnoj obali Sjedinjenih Američkih Država. Dok sam sjedio za govornicom pripremajući se za zasjedanje svećeničkog vodstva, jedan Afrikanac ušao je u kapelu i sjeo pored prolaza. Izgledao mi je poznat, ali nisam se mogao sjetiti gdje sam ga sreo. Nagnuo sam se i upitao predsjednika okola tko je taj čovjek. Predsjednik okola je odgovorio: »O, on nije član Crkve. On je gostujući profesor iz Afrike koji predaje na prestižnom sveučilištu u području. Prije nekoliko mjeseci sudjelovao je na nekom znanstvenom seminaru u Salt Lake Cityju. Pokupio je letak o Crkvi, što ga je navelo da pročita sve što je mogao pronaći o Crkvi. Sada sudjeluje na svakom mogućem sastanku.« Napola u šali, predsjednik okola je rekao: »Bio bih iznenađen ako ne sudjeluje i na sastanku Potpornog društva.«

Nakon sastanka svećeničkog vodstva, ponovno sam se predstavio gostujućem profesoru. On je potvrdio svoje uzbuđenje oko ovog novo otkrivenog izvora istine. Objasnio je da njegova obitelj, još uvijek u Africi, uči s misionarima te da će mu se pridružiti u Americi za oko četiri tjedna, kada će svi zajedno biti kršteni.

Na završetku večernjeg subotnjeg zasjedanja odraslih, taj čovjek je dotrčao na podij i udarajući svoje grudi uzbuđeno izjavio: »Moje je srce prepuno. Jedva ga mogu zadržati u svom tijelu. Ne znam hoću li moći čekati četiri tjedna svoju obitelj da bih se krstio.« Predložio sam mu da malo uspori svoje srce te da sačeka svoju suprugu i djecu, kako bi se svi zajedno krstili.

Kada je Ilija bježao u strahu za svoj život od opake feničke princeze Izebele, Gospodin ga je doveo do visoke planine gdje je imao vrlo neobično iskustvo. Dok je Ilija stajao u gori pred Gospodinom, osjetio je »silan vihor... ali Jahve nije bio u olujnom vihoru: poslije olujnog vihora bio je potres, ali Jahve nije bio u potresu; a poslije potresa bio je oganj, ali Jahve nije bio u ognju; poslije ognja šapat laganog i blagog lahora« (1. Kraljevima 19:11-12).
Ljudi koji nisu naše vjere često me pitaju zašto naša Crkva raste tako brzo, i u članstvu i u aktivnostima, dok druge crkve primjetno opadaju u oba ta područja. Odgovor na to pitanje je jednostavno šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce. U ovom zaposlenom, uzburkanom i bučnom svijetu, to nije vjetar, nije oganj, nije potres; već je tihi, ali vrlo jasan glas i to nam stvara prepuno srce. To je tiha vatra u nama da je ovo obnovljeno evanđelje Isusa Krista, s cijelim svojim naukom, svećeništvom i savezima koji su bili izgubljeni tijekom mnogo stoljeća tame i smetenosti. Da, to su šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce koji svjedoče o čudu obnove.

Šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce su ti koji nadahnjuju milijune članova da se povode za životom Isusa u riječi, djelu i službi. Šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce su ti koji nadahnjuju tisuće umirovljenih bračnih parova da služe misiju, obično 18 mjeseci ili duže. Oni stavljaju na stranu udobnost života da bi otišli u svijet služiti drugima na svoj vlastiti trošak, a neki bi rekli i uz veliku žrtvu, često služeći u zabačenim dijelovima svijeta gdje su topli tuš i udoban krevet luksuz koji postoji samo u njihovim sjećanjima.

Šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce su ti koji uzrokuju da stotine tisuća mladića i djevojaka ostave svoje obećavajuće profesije, stave na stranu svoje obrazovanje (ponekad se odričući sportskih ili drugih stipendija), ili odgode svoje ljubavne doživljaje da bi služili Gospodinu o svom vlastitom trošku, kako bi širili obnovu evanđelja. Šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce su ti koji daju našim mladim ljudima želju i hrabrost da zastupaju čistoću, poštenje i principijelnost, čak i na račun toga da ponekad budu ismijavani ili odbačeni. Šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce su ti koji nadahnjuju čovjeka da radosno obdržava Božje zapovjedi i dijeli terete manje sretnih. Da, postoji moć u šaptu laganog i blagog lahora i prepunom srcu.

Alma je imao svoj način kako upitati o duhovnom stanju našeg srca. On pita: »Rodiste li se vi duhovno od Boga?« A zatim: »Primiste li sliku njegovu na obličju svojemu? *Doživjeste li i vi tu snažnu promjenu u srcima svojim?«* (Alma 5:14; naglasak dodan). Drugim riječima, je li vaše srce prepuno svjedočanstvom Isusa Krista?

Smijem li vam navesti tri stvari od puno njih koje čine da se moje srce puni? Prvo, moje se srce puni znanjem da je Isus Krist moj osobni Spasitelj te da je njegova ljubav za mene dovoljna da on podnese nezamislivu bol i čak i smrt. Moje se srce puni kada u osami svojih dubokih misli shvatim da mogu biti očišćen i otkupljen preko krvi Isusa Krista. Moje se srce puni kada razmišljam o cijeni koja je plaćena – patnja koja je nastala da bi mene poštedjela slične osobne patnje za moje grijehe i prijestupe.

Drugo, moje se srce puni saznanjem da je dječak, star samo 14 godina, otišao u šumarak i uz jednostavnu, skromnu molitvu nebesa su se otvorila, Bog i Krist su se pojavili i anđeli su sišli. I tako, punina evanđelja Isusa Krista bila je obnovljena sa svojim svećeništvom, savezima i čistoćom nauka. Moje se srce puni kada razmišljam o tome što je taj dječak prorok pretrpio da bi iznio na vidjelo puninu obnovljenog evanđelja. Dok su nebeski anđeli silazili, Sotonini anđeli također su djelovali. Progon je započeo i, kao i život drevnih proroka, Josephov život kulminirao je u njegovom mučeništvu. Kroz sva iskušenja i proganjanja, mladi prorok je ostao nepokolebljiv i odlučan.

Zbog proroka Josepha Smitha, ja potpunije razumijem veličinu Kristovog pomirenja. Zbog proroka Josepha Smitha, ja bolje razumijem značenje Getsemanskog vrta – mjesta velike patnje gdje je Krist primio našu osobnu patnju za grijehe, boli, slabosti, iskušenja i tragedije. Razumijem beskrajnu i vječnu prirodu njegove velike i posljednje žrtve. Bolje razumijem ljubav koju je naš Spasitelj pokazao u svom zadnjem otkupljujućem djelu. Zbog Josepha Smitha, moja je ljubav i zahvalnost za Spasitelja povećana, a moje bogoštovlje je postalo značajnije. Među mnogo crkvenih pjesama u našoj pjesmarici koje je napisao W. W. Phelps, nalazi se poznata pjesma s riječima »Čovjeku slava što s Jahvom drugova!« (»Čovjeku slava«, Crkvena pjesmarica, br. 5). Moje se srce puni dok slušam tu pjesmu.

Da, zato što sa zanosom i oduševljenjem pjevamo »Čovjeku slava što s Jahvom drugova«, mi pjevamo o Spasitelju s još više poštovanja, osjećaja i zahvalnosti, s riječima: »O kako divno je da on me voli / dovoljno da za me mre. / Svoj život dao je, dao za mene.« (»Divno je«, *Crkvena pjesmarica*, br. 35). Moje je srce puno zbog prosvjećenosti koju je prorok Joseph donio u moj život u svezi s osobnim učinkom pomirenja moga Spasitelja.

Treće, moje se srce puni dok proučavam i razmišljam o svetim stihovima u Mormonovoj knjizi, koja nadopunjuje Bibliju i svjedoči o božanstvenosti Isusa Krista kao Sina Božjeg, Otkupitelja i Spasitelja svijeta. Zbog ovog svetog popratnog štiva Bibliji, moje razumijevanje Kristovog nauka je povećano, pa su mi razjašnjena mnoga pitanja koja su u Bibliji ostala neodgovorena. Mormonova knjiga je opipljiv dokaz da je Joseph prorok Božji, da se Krist uistinu pojavio pred njim te da je evanđelje obnovljeno u svojoj čistoći i punini.

Moje se srce puni kada samo promišljam o čudu postojanja Mormonove knjige – o marljivom radu graviranja metalnih ploča, brižljivom starateljstvu tijekom godina od strane Božjih odabranika te čudesnom prijevodu. To uistinu odgovara savršenoj definiciji svetog pisma. Zbog Božje uzvišene ljubavi za nas, on nam je dao ovaj dokaz da bismo ga mogli držati, pomno ispitati, proučavati, a čak mu i prkositi. Ali najvažnije, Bog me tako voli da će mi dati, a i svakom drugom koji iskreno traži osobnu objavu o istinitosti Mormonove knjige, opipljiv dokaz o obnovi te da je Joseph Smith bio istinski prorok.

Govoreći o ovom svetom znanju, prorok Alma iz Mormonove knjige svjedoči:

»Zar mislite da ja sam o tomu ne znam? Gle, svjedočim vam da znadem kako je istinito ono o čemu vam govorah. A što mislite, kako ja znadem da je to sigurno?

Gle, kažem vam, Sveti Duh Božji me s time upozna. Gle, postih ja i molih mnoge dane da bih se sam uvjerio o tomu. A sad znam sam od sebe da je to istinito. Jer Gospod Bog mi očitova to Svetim Duhom svojim, a to je duh objave koji je u meni« (Alma 5:45-46).
Kao Alma od davnina, svatko od nas, kako članovi tako i istraživači, može sa sigurnošću znati da su ove stvari istinite. Naša je velika povlastica da znamo. To je više od povlastice; naša je odgovornost da znamo. Ogromni je gubitak ne znati kada je dana takva povlastica. Gospodin je rekao: »Kucajte, i otvorit će vam se« (Matej 7:7). Prorok Jakov iz Mormonove knjige kaže: »Dođ[i]te s cjelovitom namjerom srca« (Jakov 6:5). Ne trebamo se oslanjati na intelekt ili na tjelesna osjetila. Proučavamo, molimo se i, kao Alma od davnina, čak i postimo, pa dođe šapat laganog i blagog lahora i prepuno srce. Zamislite osobnu objavu od Boga da su ove stvari istinite. Od te same pomisli moje se srce puni. U ime Isusa Krista. Amen.

Svi će ti sinovi Jahvini biti učenici

Coleen K. Menlove
Vrhovna predsjednica Male škole

Djeca trebaju znati da će im imati vjeru u Spasitelja i slijediti ga pomoći da steknu mir u ovom nemirnom svijetu.

Nedavne katastrofe širom svijeta dirnule su naša srca. Djeca koja pate, koja su nedužne žrtve, teško nas tište. Vidjeli smo djecu bez članova obitelji koji mogu priskrbiti za njih, štititi ih i voljeti ih. Naša srca žele pružiti ruku i pomoći na neki način – bilo koji način koji bi olakšao

njihove patnje i donio nadu u njihov život. Zahvalni smo za prilike koje imamo da pružimo pomoć. Ohrabreni smo naporima mnogih koji pomažu ovoj djeci.

Međutim, ne trebamo daleko tražiti kako bismo našli djecu koja žive u drugačijim, ali ipak teškim uvjetima. Možda nehotice ne primjećujemo djecu koja su među nama. Jesmo li istinski svjesni opasnih prilika koje okružuju našu vlastitu djecu? Obično možemo utvrditi jesu li njihove fizičke potrebe zadovoljene, ali što je s njihovim duhovnim potrebama? Poznaju li oni svjetlo i mir evanđelja Isusa Krista? Sveta pisma podučavaju: »Svi će ti sinovi Jahvini biti učenici, i velika će biti sreća djece tvoje.«[1]

Djeca trebaju mir koji dolazi od spoznaje da imaju Nebeskog Oca koji ih voli, koji je poslao svoga Sina, Isusa Krista, da svijetu donese svjetlo i nadu. Na nama je odraslima da usmjerimo djecu prema tom miru i svjetlu.

Duhovno stanje neke djece u današnjem svijetu prikazano je na slici danskog slikara Carla Blocha. Ova slika prekrasno prikazuje prizor iz Svetih pisama koji se nalazi u Ivanu, 5. poglavlje. Krist, iscjelitelj i tješitelj, fokus je slike. On podiže pokrov čovjeku koji je bio bolestan od rođenja. Čovjek očekuje čudo iscjeljenja u ribnjaku u Bethesdi, ali nema nikoga da mu pomogne. Dok čovjek čeka, nadajući se čudu, Krist dolazi pored njega s moću da ga iscijeli.

Slika uključuje nekoliko likova u pozadini, i nijedan od njih ne gleda direktno u Krista. Gospodin je medu njima, a ipak ga samo jedan čovjek vidi kao takvoga. Za sve se druge čini da obavljaju svoje svakodnevne poslove, nesvjesni velike moći Isusove i čuda koje će se upravo dogoditi u njihovoj nazočnosti. Malo dijete i žena, možda njegova majka, mogu vidjeti Isusa, a ipak su im oči, kao i kod drugih, usmjerene drugamo. U samoj Spasiteljevoj nazočnosti ova žena propušta usmjeriti svoje dijete Spasitelju. Pitam se, bismo li mi također propustili ovu priliku da dođemo Kristu? Ometaju li nas životna iskustva i zamućuju li naš duhovni pogled, tako da se ne fokusiramo na ono što je najvažnije? Pitam se propuštamo li prilike da učimo o Gospodinu i osjetimo njegovu ljubav? Propuštamo li prilike da dijelimo s drugima - posebno djecom - ono što je najvažnije, evanđelje Isusa Krista? Svi smo vidjeli djecu i mlade kako stoje zbunjeno u gomili želeći saznati što je najvažnije.

Skoro da mogu čuti kako ovo dijete i druga djeca izvikuju riječi koje su toliki od nas pjevali: »Uči me da hodam u svjetlu.« Sjetite se riječi:

Podući me da hodam u svjetlu njegove ljubavi;
Podući me da se molim svojem Ocu na nebu;
Podući me da spoznam ono što je ispravno;
Uči me, uči me da hodam u svjetlu.[2]

Podučavamo li svoju djecu da upoznaju, osjete i raduju se ljepoti, moći i čudesima evanđelja Isusa Krista? Predsjednik Gordon B. Hinckley je savjetovao: »Odgojimo svoju djecu gledajući u onoga koga zovemo Gospodin Isus Krist. Podučimo svoju djecu veličanstvenim spasonosnim načelima evanđelja.«[3] Djeca trebaju znati da će im imati vjeru u Spasitelja i slijediti ga pomoći da steknu mir u ovom nemirnom svijetu.

Kako trebamo podučiti svoju djecu? Možemo slijediti primjer Spasitelja. U Mormonovoj knjizi čitamo o pojavljivanju uskrsnulog Spasitelja ljudima na zapadnoj hemisferi. Dok je podučavao narod, pozvao je djecu k sebi. Kleknuo je i pomolio se s djecom i za njih. Blagoslovio je djecu jedno po jedno. Osjetio je radost u njihovoj nazočnosti i otvorio je nebesa tako da bi djeca mogla biti podučena s visina.

Dok okupljate djecu za svojim obiteljskim stolom, dok ih uključujete u svakodnevnu obiteljsku molitvu i proučavanje Svetih pisama i u kućnu obiteljsku večer, vi slijedite primjer Spasitelja voleći ih i podučavajući ih. Kad to budete činili, recite im da vaša obitelj zajednički nastoji obdržavati zapovijedi i biti dostojna toga da bude vječna obitelj. Moguće je da će nas u neformalnim direktnim prilikama Duh potaknuti da postavimo prava pitanja ili izgovorimo prave riječi koje će pomoći našoj djeci da spoznaju i osjete svjetlo Gospodinovo. Ako stvorimo prilike, Duh će nas voditi.

Mi imamo divnu, sposobnu djecu među nama. Možemo im pomoći naći mir u ovom i u budućem životu.
Djeca trebaju iskusiti Svjetlo Kristovo tako da bi ga mogla izabrati i oduprijeti se tami. Mojsije je imao čudesno iskustvo kada je bio preobražen i kada je gledao Boga svojim duhovnim očima. Nakon što je Bog podučio Mojsija i nakon što je on vidio Božju slavu i djelo, Sotona je došao Mojsiju s tamom i smetenošću. Pošto je Mojsije iskusio svjetlo i slavu Božju, prepoznao je razliku. Stao je odvažno pred Sotonu govoreći: »Tko si ti? Jer, gle, ja sam sin Božji.«[4]

Djeca trebaju biti ispunjena svjetlom evanđelja tako da kad kušnja dođe mogu reći: »Znam tko sam. Ja sam dijete Božje. Znam što mi je činiti. Trebam se krstiti, primiti Duha Svetoga i obdržavati zapovijedi.« Tad djeca mogu reći: »Znam tko mogu postati. Mogu postati pravedna djevojka« ili »Mogu postati pravedan mladić i primiti svećeništvo Božje.« Djeca koja su ispunjena ovim znanjem i svjetlom mogu donijeti odluku da odbace tamu i okrenu se svjetlu i miru evanđelja.

Djeca koja imaju evanđelje umotano u svoje srce prepoznaju ruku Gospodnju u svojem životu. Djeca znaju više nego što mi ponekad pretpostavljamo i mogu učiniti više nego što mi ponekad mislimo. Shvatila sam da djeca koja imaju svjetlo evanđelja vjeruju. Ona ne sumnjaju. Jedanaestogodišnja Samantha je rekla: »Znam da je evanđelje istinito jer to mogu osjetiti.« Trogodišnji Benjamin je rekao: »Znam da Nebeski Otac čuje i odgovara na moje molitve jer me voli.« Djeca koja imaju svjetlo evanđelja govore: »Znam da Duh Sveti usmjerava moj život jer osjećam sreću kada izaberem slijediti njegove poticaje.«

Sam počinje razumijevati osjećaje koji dolaze od Duha Svetoga. Kad je njegova majka upitala: »Tko je Duh Sveti?« on je rekao: »To je topao osjećaj u meni.« Sam je također razumio kako je Duh Sveti bio taj koji ga je ohrabrio da se moli za pomoć od Gospodina kad je njegov brat, star tek dva tjedna, bio bolestan.

Možete li osjetiti mir ove djece?

Podučavanje djece zahtijeva više od želje. Ono zahtijeva marljivost s naše strane. Ranije sam spomenula pjesmu »Uči me da hodam u svjetlu« koju je napisala Clara McMaster. Sestra

McMaster mi je ispričala kako je, dok je služila u glavnom odboru Male škole, primila zaduženje da napiše pjesmu o podučavanju djece. Otkrila je da je to posebno zastrašujući zadatak i molila se da sazna kako započeti i ispuniti ovo zaduženje.

Nakon mnogo napora predala je svoj rad i rečeno joj je da još nije ispravno. Nije joj rečeno što da promijeni, već samo da nastavi u svojim naporima sve dok ne bude ispravno. Bila je duhovno iscrpljena ne znajući što da učini. Opet je zatražila vodstvo od Gospodina, unijela promjene i predala sljedeće izdanje. Taj se postupak ponovio tri puta sve dok joj napokon nije bilo rečeno da je pjesma savršena i da ne treba ništa mijenjati.
Iako je bilo mnogo trenutaka u kojima je sestra McMaster htjela odustati, marljivo je radila na onome što je od nje zatraženo i za što se nadala da će blagosloviti živote djece. Njezinu su nadahnutu glazbu pjevali odrasli i djeca u mnogim zemljama i na mnogim jezicima. Ova pjesma predstavlja želju moga srca – da će sva djeca naučiti hodati u svjetlu evanđelja Isusa Krista. Ova pjesma započinje s molbom djeteta: »Uči me da hodam u svjetlu«, a završava s odlukom: »Rado, rado, hodat ćemo u svjetlu.«[5]

Za podučavanje djece potrebno je vrijeme i napor, ali ne smijemo biti ometeni niti odustati. Naša djeca tako trebaju ispunjenje obećanja »i velika će biti sreća djece tvoje.«[6] Neka se ni jedno dijete ne pita voli li nju ili njega Nebeski Otac i Isus Krist. Neka sva djeca znaju tko su, što im je činiti i tko mogu postati.

Zahvalna sam za sve koji pružaju ruku djeci, koji ih vole i podučavaju kako bez obzira na njihove zemaljske okolnosti mogu osjetiti mir u svjetlu evanđelja i primiti obećanja od Gospodina.

Htjela bih posebno govoriti djeci širom svijeta. Susrela sam se s nekima od vas ovdje i s nekima od vas u krajevima poput Afrike, Filipina, Koreje te nedavno Ukrajine i Rusije. Posjetila sam vas u Maloj školi, čak i u dječjim bolnicama. Nadam se da znate koliko vas vole vaša obitelj, vaši učitelji u Maloj školi, i najvažnije Nebeski Otac i Isus Krist.

Nikada se nemojte zadovoljiti manjim od povlastica i blagoslova koje vam Bog nudi. Standardi koje održavate u svojem odijevanju, jeziku i ponašanju vanjski su znakovi vaše unutrašnje predanosti da slijedite naum Nebeskog Oca za vas.

Vaš utjecaj na mene veći je nego što možete zamisliti. Hvala vam za vašu radost i nadu koju donosite u moje srce i u srca vaših vođa Male škole, a posebno vaših roditelja. Molim vas, sjetite se izraziti zahvalnost onima koji vas vole i podučavaju. Ja znam, a želim da i vi znate, vi ste djeca Božja, Nebeski Otac vas voli, i možete mu se moliti bilo kada, bilo gdje. Nastojte se uvijek sjećati Isusa Krista i slijediti ga i to će donijeti svjetlo i mir u vaš život sada i dati vam nadu za vječnost. O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. 3. Nefi 22:13
2. »Uči me da hodam u svjetlu«, *Children's Songbook,* 177.
3. Poruke nadahnuća od predsjednika Hinckleyja, *Church News,* 4. rujna 1999., 2.

4. Mojsije 1:13
5. *Children's Songbook,* 177.
6. 3. Nefi 22:13

Sada je vrijeme priprave
Starješina Russell M. Nelson
iz Zbora dvanaestorice apostola

Sada je vrijeme priprave za susret s Bogom. Sutra bi moglo biti kasno.

Moja draga braćo i sestre, nakon našeg posljednjeg općeg sabora, moja je draga – moja voljena supruga već 59 godina – preminula. Dok sam bio kod kuće te rijetke subote bez zaduženja, zajedno smo radili. Ona je oprala našu odjeću. Ja sam joj pomogao da je iznese, složi i stavi na mjesto. Tada je, dok smo sjedili na sofi, držali se za ruke i uživali u televizijskom programu, moja draga Dantzel mirno prešla u vječnost. Njezina je smrt došla iznenada i neočekivano. Samo četiri dana ranije, nalaz našeg doktora na rutinskom pregledu pokazao je da su njezini laboratorijski testovi dobri. Nakon što su se moji pokušaji da je oživim pokazali bezuspješnima, prevladao me osjećaj šoka i tuge. Moja najbliža prijateljica, majka anđeo naših 10 djece, baka naših 56 unuka, bila nam je uzeta.

Dantzel nije bila samo voljena družica puna ljubavi. Ona je bila učiteljica: svojim je plemenitim primjerom podučavala vjeru, vrline, poslušnost i milosrđe. Naučila me je kako slušati i voljeti. Zbog nje ja poznajem sve blagoslove koji mogu doći mužu, ocu i djedu.

S dubokom zahvalnošću odgovaram na izniman izljev ljubavi od dragih prijatelja širom svijeta. Bezbrojna pisma, pozivi, dopisnice i druge poruke su poslane. Sve su počasti izražavale puno ljubavi i divljenja prema njoj i sućut s nama, koje je ostavila iza sebe. Te su poruke došle u tako velikom broju da, nažalost, nismo mogli pojedinačno odgovoriti na sve. Htio bih zahvaliti svima vama za vašu veliku dobrotu prema nama. Zahvaljujem vam jako, jako puno. Vaše su izjave donijele mnogo utjehe našoj obitelji u ovo vrijeme boli. Mi zaista volimo našu dragu Dantzel! Ona nam nedostaje!

Iz njezinog iznenadnog odlaska možemo naučiti veoma važnu lekciju: sada je vrijeme priprave za susret s Bogom. Sutra bi moglo biti kasno. Proroci su kroz stoljeća tako govorili: »Ovaj [je] život vrijeme priprave za susret s Bogom… Ne odgađa[j]te dan obraćenja svojega.«[1]

Potreba za pripravom *sada*

Ipak, mnogi odgađaju.[2] Prorok nas upozorava: »Ne možete reći… ja ću se tada obratiti, tada ću se Bogu svojemu vratiti. Ne, to ne možete reći, jer onaj isti duh koji bude posjedovao tijela vaša kad izlazite iz ovoga života, taj će … zaposje[sti] tijelo vaše u onom svijetu vječnosti.«[3] Drugi prorok dodaje: »Ono što je prljavo osta[j]e i dalje prljavo, a ono što je pravedno, ostaje i dalje pravedno.«[4]

Velika je spoznaja da »koje god razumsko načelo dokučimo za ovoga života, ono će s nama ustati za uskrsnuće«.[5] Od proroka Josepha Smitha također učimo da »Bog ima... vrijeme... određeno... u kojem će sve one koji su mu podložni, koji su poslušali njegov glas i obdržavali njegove zapovijedi dovesti u svoj nebeski spokoj. Taj spokoj[6] tako je savršen i slavan da čovjek treba pripravu, prema zakonima toga kraljevstva, prije nego što može ući u njega i uživati blagoslove... Bog je dao određene zakone ljudskoj obitelji, koji su im, ako ih se poštuje, dovoljni kao priprava da baštine taj spokoj.«[7] Sestra Nelson bila je tako pripremljena!

Taj se veličanstveni cilj čini tako dalekim ako je osoba obeshrabrena svjetovnim brigama i tmurnošću. Sjećam se kada je prijatelj koji je imao težak dan jednom izjavio: »O, zašto sam se ikad rodio?« Božji naum odgovara na njegovo pitanje. Došli smo u ovaj život da bismo stekli fizičko tijelo. Možemo se zaljubiti i vjenčati. Možemo imati djecu i iskusiti kušnje smrtnog života. (Molim vas oprostite mi što spominjem djecu i životne kušnje u istom dahu. Osjećam da su oboje dio našeg procesa rasta.) Crkva je obnovljena – zemlja je stvorena – tako da bi obitelji mogle biti zapečaćene u svetim hramovima. Inače bi cijela zemlja bila »posve opustošena«.[8]

Došli smo da bismo bili iskušani i da biramo.[9] Naše odluke određuju našu sudbinu. Mi smo »slobodni odabrati slobodu i vječni život po velikom posredniku... ili odabrati ropstvo i smrt«.[10] Oni koji odaberu Gospodinov put vjerojatno će iskusiti progone.[11] Ali njihova je nagrada sigurna. Oni koji se pokažu vjernima »će baštiniti kraljevstvo Božje... i radost će njihova biti potpuna zauvijek«.[12] Sestra Nelson je zaslužila takvu nagradu. Kakvu li to utjehu daje meni i našoj obitelji!

Iskušenja i testovi mogu se jednako primijeniti na bogate i siromašne. Prije mnogo godina zatraženo je od mene da operiram vrlo bogatog čovjeka. Kirurška biopsija pokazala je da ima uznapredovali rak koji se proširio po njegovom tijelu. Kad sam mu priopćio ovu vijest, njegova je trenutna reakcija bila da se osloni na svoje bogatstvo. Htio je ići bilo gdje ili učiniti bilo što kako bi liječio svoju bolest. Mislio je da može kupiti svoje zdravlje. Ali uskoro je umro. Netko je upitao: »Koliko je bogatstva ostavio?« Odgovor je naravno bio: »Sve!«

Njegovi su prioriteti bili u svjetovnim stvarima. Ljestvica uspjeha naslanjala se na pogrešan zid. Sjetim se njega kada čitam ovaj stih: »No, gle, prođoše dani kušnje vaše; odgađaste dan svoga spasenja dok ne posta ... prekasno.«[13]
U blistavoj suprotnosti, sestra Nelson se pripremala tijekom svog života za vrijeme kada će se vratiti Bogu. Živjela je svaki dan kao da joj je to posljednji. Cijenila je svaki sat, znajući da je vrijeme na zemlji dragocjeno.

Neki ljudi žive kao da nema dana obračuna. Drugi troše uzalud vrijeme danas zbog straha od sutrašnjice koji onesposobljava, te zbog paralizirajuće opsjednutosti greškama od jučer. Svaki bi od nas trebao dobro poslušati riječi pjesnika, koje su izložene na sunčanom satu:

Sjena što je prst moj baca
Razdvaja budućnost od prošlosti:
Prije toga, spava nerođeni sat,
U tami, i izvan tvoje moći:
Prije svoje nepovratne crte,

Nestali sat, što nije više tvoj:
Samo je jedan sat u tvojim rukama, -
SADA na čemu sjena stoji.[14]

Kako se pripremamo?

Sada je vrijeme. Ali *kako* da se pripremimo? Započnite s pokajanjem! Sveta pisma govore: »Stoga budeš li težio da opačinu činiš u danima kušnje svoje, naći ćeš se nečist pred sudištem Božjim... ništa nečisto ne može kod Boga boraviti.«[15] On je dao ovo jednostavno pravilo: »Ne budete li se zakona mojega pridržavali, te slave doseći ne možete.«[16]

Sada je vrijeme da se pokaže pobožno poštovanje prema svojem fizičkom tijelu. Ono služi kao šator za duh tijekom cijele vječnosti. Fizičke želje treba kontrolirati voljom duha. Trebamo »odre[ći] se sve bezbožnosti«.[17] Trebamo se »kanit[i] svakog zla i prianjat[i] uz svako dobro, [i] ...živ[jeti] od svake riječi što izlazi iz usta Božjih«.[18]

Zbog čestih i zastrašujućih nevolja u svijetu, neki ljudi sumnjaju u postojanje Boga. Ali on nam zapravo pokušava pomoći. On je objavio ove riječi: »Koliko vas puta pozivah ustima slugu svojih i anđela poslužitelja, a i svojim glasom, i glasom gromova, i... munja... oluja... potresa... gladi i svakojakih pošasti... i htjedoh vas spasiti spasenjem neprolaznim, ali vi ne htjedoste!«[19]

Njegova je nada za nas vječni život. Mi se kvalificiramo za to poslušnošću savezima i uredbama hrama – za sebe, naše obitelji i naše pretke. Ne možemo postati savršeni bez njih.[20] Ne možemo samo *željeti* doći u nazočnost Božju. Moramo biti poslušni zakonima na kojima su ti blagoslovi uvjetovani.[21]

Božji naum je pošten. Čak i oni »koji umriješe bez spoznaje evanđelja ovoga, a koji bi ga bili primili da im bi dopušteno poživjeti, bit će baštinici nebeskoga kraljevstva Božjega«.[22] Njegov je naum također milosrdan. On će »svim ljudima... suditi po djelima njihovim, po želji srca njihova«.[23]

Sada je vrijeme da upišemo svoja imena među narod Božji. To činimo plaćajući desetinu. On traži desetinu od svoga naroda da bi ga blagoslovio.[24] Sestra Nelson je opetovano podučavala tu lekciju u našoj obitelji.[25]

Sada je vrijeme da poravnamo svoje ciljeve s Božjim ciljevima. Njegovo djelo i njegova slava – »ostvarivati besmrtnost i život vječni za čovjeka«[26] – može postati naše. O hramskom je braku Spasitelj izjavio: »Vjenča li se muškarac sa ženom po riječi mojoj, a to je zakon moj, i to novim i vječnim savezom... oni će baštiniti prijestolja, kraljevstva, kneževstva i vlasti, gospodstva... uzvišenje njihovo i slavu u svemu.«[27] Mi se moramo povoditi za primjerom Gospodina, voljeti kao što je on volio, moliti se kao što se on molio i izdržati do kraja kao što je on učinio.[28]

Važnost smrti u Božjem vječnom naumu

Smrt je neophodan dio našeg vječnog postojanja. Nitko ne zna kad će doći, ali ona je bitna za Božji veliki naum sreće.[29] Zahvaljujući Gospodinovom pomirenju, uskrsnuće na kraju je

stvarnost, a vječni život je mogućnost za sav ljudski rod.[30] Ta mogućnost postaje stvarnost kada poštujemo Božji zakon. On je rekao: »Ne budete li obdržavali zapovijedi moje… nipošto nećete ući u kraljevstvo nebesko.«[31] Jednog će nam dana suditi Gospodin[32] i otići ćemo u naše vlastite stanove u nebeskoj kući našeg Oca.33 Nebeska slava očekuje one koji su bili vjerni Božjim blagim zapovijedima.[34]

Braćo i sestre, mi živimo da bismo umrli i umiremo da bismo živjeli – na drugome mjestu. Ako smo dobro pripremljeni, smrt ne donosi strah. S vječnog gledišta, smrt je prerana samo za one koji nisu pripremljeni za susret s Bogom.

Sada je vrijeme priprave. Tada, kada smrt dođe, možemo napredovati prema nebeskoj slavi koju je Nebeski Otac pripremio za svoju vjernu djecu. U međuvremenu, za tugujuće voljene koji su ostali – takve kao moja obitelj i ja – žalac smrti ublažen je postojanom vjerom u Krista, savršenim odsjajem nade, ljubavlju prema Bogu i svim ljudima, te dubokom željom da im služimo.[35] Ta vjera, ta nada, ta ljubav pripremit će nas da dođemo u Božju svetu nazočnost te da, s našim vječnim supružnicima i obiteljima, boravimo s njim zauvijek. O tome svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Alma 34:32-33; vidi i 13:27
2. Sveto pismo opominje svakoga od nas »da odsele ne otvrdne[mo] srca svoja. Jer, gle, sad je vrijeme i dan vašega spasenja. …stoga, obrati[mo] li se… smjesta će se na [n]ama obistiniti taj velebni naum otkupljenja.« (Alma 34:31).
3. Alma 34:34; naglasak dodan.
4. Mormon 9:14; vidi i 2. Nefi 9:15-16; NiS 88:27-32, 34-35; 130:2
5. NIS 130:18
6. U Novom zavjetu, izraz *spokoj* prijevod je grčke imenice ženskog roda *katapausis*, što znači »nebesko blagoslovljeno stanje u kojem Bog boravi«. Tako *spokoj* uključuje element slave.
7. *Teachings of the Prophet Joseph Smith, odabrao* Joseph Fielding Smith (1976.), 54.
8. Vidi NiS 2:1-3; 137:48; Josip Smith 2:39
9. Vidi 2. Nefi 9:27; NiS 98:12; Abraham 3:24-26
10. 2. Nefi 2:27
11. Vidi 2. Timoteju 3:12
12. 2. Nefi 9:18
13. Helaman 13:38
14. Henry Van Dyke, »The Sun-Dial at Wells College« u *The Poems of Henry Van Dyke* (1911.), 345. Sunčani sat i pjesma izloženi na Wells koledžu, Aurora, New York.
15. 1. Nefi 10:21
16. NiS 132:21; vidi i NiS 88:36-39
17. Mormon 10:32; vidi i 2. Nefi 2:21; Mormon 9:28
18. NiS 98:11
19. NiS 43:25
20. Vidi NiS 128:15, 18
21. Vidi NiS 130:20-21
22. NiS 137:7

23. NiS 137:9
24. Vidi Malahija 3:10; 3. Nefi 24:10. Desetina također priprema ljude za budući dan osvete i ognja (vidi NiS 85:3).
25. Vidi Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle* (2003.), 104.
26. Mojsije 1:39; vidi i Mojsije 6:59; Joseph Smith Translation, Genesis 6:62
27. NiS 132:19; vidi i NiS 75:5; 101:65
28. Vidi 2. Nefi 33.4; 3. Nefi 15:9; 27:21-22; NiS 14:7
29. Vidi Alma 42:8-9
30. Vidi 1. Korinćanima 15:50-54; 1. Ivanova 5:11, 20; Alma 12:25; Mormon 9:13; NiS 46:14; 76:40-42; 50-59; 133:62
31. 3. Nefi 12:20
32. Vidi 1. Nefi 10:20; 2. Nefi 9:41-46; Alma 12:27
33. Vidi Ivan 14:2; NiS 98:18
34. Vidi NiS 78:7; 131:1-3
35. Vidi 2. Nefi 31:20; Mosija 16:7-8; Moroni 7:38-48

Stalne istine za promjenjiva vremena
Predsjednik Thomas S. Monson
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Mi kao članovi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana mora moramo se suprotstaviti opasnostima koje okružuju nas i naše obitelji.

Moja draga braćo i sestre, oni u mom vidokrugu i oni okupljeni širom svijeta, molim za vaše molitve i vašu vjeru dok odgovaram na zaduženje i povlasticu da govorim vama.

Započinjem izjavom pohvale za svakoga od vas. U ovom svijetu izazova, mladež Crkve bolja je nego ikad. Vjera, služenje i djela naših članova su hvalevrijedna. Mi smo narod koji moli i ispunjeni smo vjerom, uvijek težeći da budemo pristojni i pošteni. Brinemo se jedni za druge. Pokušavamo pokazati da volimo svoje bližnje.

Međutim, kako ne bismo postali samodopadni, dopustite da citiram iz 2. Nefija u Mormonovoj knjizi.

»U taj će dan [đavao]... smirivati [ih] da se uljulja u tjelesnu sigurnost, te će oni govoriti: Sve je dobro na Sionu; da, Sion živi u blagostanju, i dobro mu je – tako im đavao vara duše.«[1]

Netko je rekao da naše drvo samodopadnosti ima mnoge grane, a svakog proljeća procvate više pupoljaka.

Ne možemo dopustiti da budemo samodopadni. Živimo u opasno doba; znakovi su posvuda oko nas. Potpuno smo svjesni negativnih utjecaja u našem društvu koji proganjaju tradicionalne obitelji. Ponekad televizija i filmovi prikazuju profane i nemoralne heroje i heroine te pokušavaju kao uzore uzdići neke glumce i glumice čiji su životi sve, samo ne primjereni. Zašto

bismo slijedili slijepog vođu? Radio trešti štetnom glazbom s prostačkim stihovima, opasnim pozivima i opisima gotovo svakog oblika opačine koju možete zamisliti.

Mi kao članovi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana mora moramo se suprotstaviti opasnostima koje okružuju nas i naše obitelji. Kao pomoć u toj odluci, nudim nekoliko prijedloga, kao i nekih primjera iz vlastite obitelji.

Započinjem s kućnom obiteljskom večeri. Ne možemo si priuštiti da zanemarimo ovaj program koji je nadahnut s neba. To može donijeti duhovni rast svakom članu obitelji, pomažući im da se suprotstave kušnjama koje su posvuda. Lekcije naučene u domu su one koje najdulje traju. Predsjednik Gordon B. Hinckley i njegovi prethodnici su izjavili: »Dom je temelj pravednog života i nikakvo drugo posredništvo ne može preuzeti njegovo mjesto niti ispuniti njegove osnovne funkcije.«[2]

Dr. Glenn J. Doman, priznati pisac i medicinski autoritet, napisao je: »Novorođeno dijete je identično praznom računalu, iako superiornije tom računalu na gotovo svaki način... Ono što se usadi u djetetov [um] tijekom prvih osam godina života, vjerojatno će tamo i ostati... Ako stavite pogrešne informacije u njegov [um] tijekom [tog razdoblja], jako je teško izbrisati ih.« Dr. Doman je dodao da najprijemljivije doba u životu čovjeka je ono od dvije do tri godine.[3]

Sviđa mi se ova misao: »Vaš um je poput ormara, a vi slažete na police.« Pobrinimo se da su naše police, i police naših obitelji, ispunjene stvarima koje će dati sigurnost našim dušama i omogućiti nam da se vratimo našem Ocu na nebu. Takve police treba dobro naslagati s evanđeoskim znanjem, vjerom, molitvom, ljubavi, služenjem, poslušnosti, primjerom i dobrotom.

Sljedeće, govorim na temu duga. Ovo je dan posuđivanja, dan kad nekoliko ponuda za kreditne kartice dolazi u naš sandučić svaki tjedan. Oni obično nude vrlo nisku kamatu, koje se mogu odnositi na kratko vremensko razdoblje, no osoba obično ne shvaća da nakon isteka tog razdoblja kamate drastično rastu. Dijelim s vama izjavu predsjednika J. Reubena Clarka Ml., koji je prije mnogo godina bio član Prvog predsjedništva. Njezina istinitost je bezvremena. Rekao je:

»Pravilo je našeg financijskog i ekonomskog života u cijelom svijetu da se za posuđeni novac plaćaju kamate...

Kamata nikad ne spava, ne razbolijeva se niti umire; ona nikad ne ide u bolnicu; ona radi nedjeljom i blagdanima; nikada ne ide na odmor, nikada ne odlazi u posjet niti putuje; ne uživa; nikada ne prestaje raditi niti dobiva otkaz; nikada ne radi skraćeno... Jednom u dugu, kamata je vaš suputnik svake minute u danu i noći; ne možete je izbjeći ili izmaknuti se; ne možete je otpustiti; ne pokorava se molbama, zahtjevima ili naredbama, a kad god joj stanete na put, pokušate je omesti ili ne uspijete udovoljiti njezinim zahtjevima, ona vas zdrobi.«[4]

Moja braćo i sestre, zaprepašćuju me neke od reklama koje vidim i čujem kako reklamiraju zajam za dom. Jednostavno rečeno, oni su druga hipoteka na dom. Promocija takvih zajmova je osmišljena da nas iskušava da pozajmimo više kako bismo imali više. Ono što se nikada ne

spominje je činjenica da, ako netko ne uspije platiti »drugu« otplatu, u opasnosti je da izgubi svoj dom.
Izbjegavajte filozofiju da su jučerašnji luksuzi danas postali potrebom. One nisu potrebe dok ih mi ne učinimo potrebom. Mnogi od naših mladih parova danas žele započeti s nekoliko automobila i domom za kakav su naši majka i otac radili cijeli život da bi ga stekli. Kao posljedica toga, oni ulaze u dugoročni dug na temelju dvije plaće. Možda prekasno otkriju da se promjene događaju, žene rode djecu, neke obitelji pohodi bolest, ostane se bez posla, dogode se prirodne katastrofe ili druge situacije te se više ne može plaćati hipoteka utemeljena na prihodu dviju plaća.

Presudno je da živimo unutar naših mogućnosti.

Sljedeće, osjetio sam poticaj govoriti majkama, očevima, sinovima i kćerkama.

Rekao bih svakoj majci, svakom ocu – budite dobar slušatelj. Komunikacija presudna danas u našem ubrzanom svijetu. Odvojite vremena za slušanje. A vi, djeco, razgovarajte sa svojom majkom i svojim ocem. Iako je to teško shvatiti, no vaši su roditelji proživjeli mnogo istih izazova s kojima se vi danas suočavate. Oni često vide veliku sliku jasnije od vas. Oni mole za vas svaki dan i imaju pravo na nadahnuće našeg Nebeskog Oca kada vam daju savjet.

Majke, dijelite dužnosti u domaćinstvu. Često je jednostavnije da sve učinite sami umjesto da uvjerite djecu da vam pomognu, no važno je da nauče važnost da učine svoj dio.

Očevi, savjetujem vas da pokažete ljubav i dobrotu za svoju suprugu. Budite strpljivi sa svojom djecom. Nemojte ih navikavati na pretjerani luksuz, jer oni moraju naučiti da ostvare svoj put u svijetu.

Potaknuo bih vas da budete dostupni svojoj djeci. Čuo sam kako se govori da nijedan čovjek, dok se bliži smrt, nije izjavio da bi želio provesti više vremena u uredu.

Volim sljedeći primjer, uzet iz članka pod naslovom »Dan na plaži« kojeg je napisao Arthur Gordon. Rekao je:

»Kad sam imao oko trinaest godina, a moj brat deset, otac nam je obećao da će nas odvesti u cirkus. No za vrijeme ručka zazvonio je telefon; neki važan posao zahtijevao je da on ide u grad. Pripremili smo se na razočarenje. Tada smo ga čuli kako kaže: 'Ne, neću doći. Morat će pričekati.'

Kad se vratio za stol, majka se osmjehnula [i rekla]: 'Cirkus se stalno vraća, znaš'

” 'Znam', rekao je otac. 'Ali djetinjstvo ne.'«[5]

Moja braćo i sestre, vrijeme s vašom djecom prolazi. Nemojte odgađati da sada budete s njima. Netko je to drugačije rekao: Živi samo za sutra i danas ćeš imati mnogo ispraznih jučer.[6]

Roditelji, pomozite svojoj djece da postave ciljeve glede školovanja i karijere. Pomozite svojim sinovima da steknu manire i poštovanje za žene i djecu.

Predsjednik Hinckley je rekao: »Kako naučimo budući naraštaj, takav će svijet biti za nekoliko godina. Ako ste zabrinuti za budućnosti, tada se pobrinite za odgoj svoje djece.«[7]

Izjava apostola Pavla njegovom voljenom Timoteju može se vrlo dobro primijeniti: »Budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!«[8]

Roditelji, živite svoj život na način kako bi vaša djeca pronašla primjer vrijedan ugledanja.

Potičem sve obitelji: istražite svoju baštinu. Važno je upoznati, koliko god unatrag je moguće, one koji su bili prije nas. Otkrivamo nešto o sebi kad učimo o našim precima.

Prisjećam se kako sam kao dječak slušao iskustvo mojih predaka iz obitelji Miller. U proljeće 1848. godine, moji prapraroditelji, Charles Stewart Miller i Mary McGowan Miller, pristupili su Crkvi u svojoj rodnoj Škotskoj, napustili svoj dom u Rutherglenu, Škotska, i putovali preko Atlantskog oceana. Uplovili su u luku New Orleans i putovali uz rijeku Mississippi do St. Louisa, Missouri, s grupom svetaca, gdje su stigli 1849. godine. Jedno od njihovo 11 djece, Margaret, postala je moja prabaka.

Kad je obitelj stigla u St. Louis, planirajući kako da zarade dovoljno novaca da bi stigli do doline Salt Lakea, područje je zahvatila kolera. Obitelj Miller je bila snažno pogođena: u razdoblju od dva tjedna, umrli su majka, otac i dva njihova sina. Moja prabaka, Margaret Miller, imala je u to vrijeme 13 godina.

Zbog velikog broja smrti u području, nije bilo kovčega – po bilo kojoj cijeni. Stariji preživjeli dječaci rastavili su obiteljsku ogradu za volove kako bi napravili grube kovčege za članove obitelji koji su preminuli.

Devetoro preostale osiročene djece Millerovih i suprug jedne od starijih kćerki napustili su St. Louis u proljeće 1850. godine s četiri vola i jednom kočijom, stigavši konačno u dolinu Salt Lakea iste godine.

Dugujem veliku zahvalnost njima i ostalim plemenitim precima koji su voljeli evanđelje i Gospodina tako duboko da su bili voljni žrtvovati sve što su imali, uključujući vlastite živote, za Crkvu Isusa Krista svetaca posljednjih dana. Koliko sam zahvalan za hramske uredbe koje nas vežu zajedno za cijelu vječnost.

Naglašavam koliko je važno djelo koje činimo u hramovima Gospodnjim za naše mrtve pretke.

Prije svega dva mjeseca, na današnji dan, članovi moje obitelji okupili su se zajedno u hramu Salt Lake da obave pečaćenja za neke od naših preminulih predaka. To je bilo jedno od najduhovnijih iskustava koje je naša obitelj imala zajedno i povećana je ljubav koju imamo jedni za druge te naša dužnost da živimo dostojno našeg nasljeđa.

Prije mnogo godina, kad je naš najmlađi sin Clark pohađao vjeronauk na Sveučilištu Brigham Young, učitelj ga je tijekom predavanja upitao: »Clark, kojeg se događaja iz života sa svojim ocem najbolje sjećaš?«

Učitelj mi je kasnije pisao i ispričao o odgovoru kojeg je Clark dao u razredu. Clark je rekao: »Kad sam bio đakon u Aronovom svećeništvu, moj otac i ja otišli smo u lov na fazane pokraj Malada, Idaho. Bio je ponedjeljak – zadnji dan sezone lova na fazane. Hodali smo brojnim poljima u potrazi za fazanima, no vidjeli smo ih samo nekoliko, a i njih smo promašili. Tata mi je zatim rekao: 'Clark', pogledao je na svoj sat, 'ispraznimo puške i stavit ćemo ih u ovaj jarak. Zatim ćemo kleknuti i moliti.' Mislio sam da će tata moliti za više fazana, ali sam pogriješio. Objasnio mi je da je starješina Richard L. Evans iz Zbora dvanaestorice ozbiljno bolestan i da će u podne tog ponedjeljka članovi Zbora dvanaestorice – gdje god se nalazili – kleknuti i na neki se način ujediniti u gorljivoj molitvi vjere za starješinu Evansa. Skinuli smo naše kape i pomolili se.«

Dobro se sjećam tog događaja, no nisam ni sanjao da je moj sin promatrao, učio i gradio svoje vlastito svjedočanstvo.

Prije nekoliko godina imali smo dostavljača novina koji nije uvijek dostavljao novine onako kako je trebao. Umjesto da ih baci na trijem, ponekad ih je slučajno bacio u grmlje ili blizu ulice. Neke osobe na njegovoj dostavljačkoj ruti odlučile su pokrenuti žalbu. Jednog su dana predstavnici došli u naš dom i tražili moju suprugu Frances da potpiše peticiju. Odbila je govoreći: »Zašto, on je samo maleni dječak i novine su mu jako teške. Nikada neću biti kritična prema njemu, jer on daje sve od sebe.« Peticiju su, međutim, potpisali mnogi na dostavljačkoj ruti i poslali je dječakovom nadgledniku.

Nekoliko dana poslije, došao sam kući s posla i našao Frances u suzama. Kad je uzmogla progovoriti, rekla mi je da je upravo čula da je tijelo malog dostavljača pronađeno u garaži, u kojoj je oduzeo sebi život. Očito ga je kritika opteretila i bilo mu je preteško podnijeti je. Koliko smo bili zahvalni što se nismo pridružili toj kritici. To je uvijek bila jasna lekcija o važnosti da se ne smije osuđivati te da se prema svakome treba odnositi s ljubaznošću.

Spasitelj bi trebao biti naš primjer. Kao što je zapisano o njemu, on »je napredovao u mudrosti, rastu i milosti 'pred Bogom i ljudima.'«[9] On je »prošao čineći dobro… jer 'Bog bijaše s njim'.«[10]

Sjetite se da se mudrost Božja često pričinja kao ludost ljudima, no najveća lekcija koju možemo naučiti u smrtnosti je da kad Bog govori, a čovjek posluša, taj će čovjek uvijek biti u pravu.

Neka uvijek slijedimo Kneza Mironosnog, koji nam je doslovno pokazao put koji trebamo slijediti, jer čineći to, preživjet ćemo ova nemirna vremena. Njegov nas božanski plan može spasiti od opasnosti koje nas okružuju sa svih strana. Njegov primjer pokazuje put. Kad se suočio s kušnjom, on ju je odbacio. Kad mu je ponuđen svijet, odbio ga je. Kad je trebao dati svoj život, dao ga je.

Sada je vrijeme. Ovo je mjesto. Moja je molitva da ga slijedimo, u ime Isusa Krista, amen.

BILJEŠKE

1. 2. Nefi 28:20-21
2. Poruka prvog predsjedništva, 11. veljače 1999.; vidi *Liahona,* prosinac 1999., 1.
3. *How to Teach Your Baby to Read* (1963., 1964.), 43-45.
4. U Conference Report, travanj 1938., 102-3.
5. Vidi *A Touch of Wonder* (1974.), 77-78.
6. Vidi Meredith Willson i Franklin Lacey, *The Music Man* (1957.)
7. »Pogledajte mališane svoje«, *Liahona,* ožujak 2001., 2.
8. 1. Timotej 4:12
9. Luka 2:52
10. Djela 10:38

SUBOTNJE POSLIJEPODNEVNO ZASJEDANJE

Podržavanje crkvenih službenika
Predsjednik Thomas S. Monson
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Moja braćo i sestre, predsjednik Hinckley me zamolio da vam predstavim vrhovne autoritete, područnu sedamdesetoricu, te vrhovna predsjedništva pomoćnih organizacija Crkve za vaš glas podrške.

Predlaže se da podržimo Gordona Bitnera Hinckleyja kao proroka, vidioca i objavitelja te kao predsjednika Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana; Thomasa Spencera Monsona kao prvog savjetnika u Prvom predsjedništvu; i Jamesa Esdrasa Fausta kao drugog savjetnika u Prvom predsjedništvu.

Tko je za, neka to pokaže.

Oni koji su protiv, neka to pokažu.

Predlaže se da podržimo Thomasa Spencera Monsona kao predsjednika Zbora dvanaestorice apostola; Boyda Kennetha Packera kao vršitelja dužnosti predsjednika Zbora dvanaestorice apostola; te sljedeće osobe kao članove toga zbora: Boyda K. Packera, L. Toma Perrya, Russella M. Nelsona, Dallina H. Oaksa, M. Russella Ballarda, Josepha B. Wirthlina, Richarda G. Scotta, Roberta D. Halesa, Jeffreya R. Hollanda, Henrya B. Eyringa, Dietera F. Uchtdorfa i Davida A. Bednara.

Tko je za, neka to pokaže.

Ima li tko protiv?

Predlaže se da savjetnike u Prvom predsjedništvu i dvanaestoricu apostola podržimo kao proroke, vidioce i objavitelje.

Svi koji su za neka to pokažu.

Ako je tko protiv, istim znakom.

Predlaže se da sljedeću braću razriješimo kao područnu sedamdesetoricu, što će stupiti na snagu 1. svibnja, 2005.:
Jorge O. Abad, Carlos E. Agüero, Marcos A. Aidukaitis, Gustavo A. Barrios, René J. Cabrera, Edison M. Cabrito, Tad R. Callister, Carl B. Cook, Reynaldo L. Cuyong, Jorge L. del Castillo, Benjamin De Hoyos, Lindsay T. Dil, Fred C. Dimaya, Enrique R. Falabella, Roberto Garcia, Larry W. Gibbons, C. Scott Grow, John A. Harris, Merrill F. Higham, R. Randall Huff, Michael L. Jensen, Paul V. Johnson, Won Yong Ko, Wilfredo R. López, Ronald L. Loveland, Jeffrey J.

Marchant, Hans H. Mattsson, E. Israel Pérez, Holger D. Rakow, Alfonso Ramos, Carlos C. Revillo Sr., Manfred H. Schütze, J. Mitchel Scott, José A. Teixeira da Silva, Lowell M. Snow, Guillermo Torres, Roland N. Walker.

Svi koji mi se žele pridružiti u iskazivanju zahvala za službu ove braće, molim da to pokažu.

Predlaže se da uz zahvalnost i iskreno poštovanje razriješimo dužnosti vrhovne predsjednice male škole sestre Coleen K. Menlove, Sydney S. Reynolds i Gayle M. Clegg.

Svi koji se mogu pridružiti u davanju glasa zahvale, molim neka to pokažu.

Predloženo je da podržimo starješinu Marlina K. Jensena kao crkvenog povjesničara/zapisničara.

Svi koji su za neka to pokažu.

Ako je tko protiv, istom znakom.

Predloženo je da podržimo Benjamina De Hoyosa, Davida F. Evansa, C. Scotta Growa, Richarda G. Hinckleyja, Paula V. Johnsona, Paula E. Koellikera, Paula B. Piepera i Ulissesa Soaresa kao nove članove Prvog zbora sedamedesetorice te Wona Yonga Koa, Wolfganga H. Paula, Lowella M. Snowa i Paula K. Sybrowskyja kao nove članove Drugog zbora sedamdesetorice.

Svi koji su za neka to pokažu.

Ako je tko protiv, istom znakom.

Predlaže se da sljedeću braću podržimo kao područna sedamdesetorica:

Nelson L. Altamirano, Manuel Araiz, Sergio E. Avila, Marcelo P. Bolfarini, Shayne M. Bowen, David R. Brown, Fernando E. Calderon, Milton da Rocha Camargo, Daniel M. Cañoles, I. Poloski Cordón, Federico F. Costales Jr., John C. Dalton, Heber O. Diaz, Luis G. Duarte, Frerich Görts, Ronald J. Hammond, Miguel Hidalgo, Patrick Kearon, Donald J. Keyes, Christiaan H. Kleijweg, Larry R. Lawrence, Robert W. Lees, F. Rene Loli, Glendon Lyons, Juan A. Machuca, Raymundo Morales, Brent H. Nielson, Carlos S. Obata, Alejandro M. Robles, Gerardo L. Rubio, Gvido Senkans, Fabian L. Sinamban, Dirk Smibert, Hans T. Sorensen, Eivind Sterri, Miguel R. Valdez, Gary W. Walker, Richard C. Zambrano.
Svi koji su za, neka to pokažu.

Ako je tko protiv, istom znakom.

Predloženo je da podržimo Cheryl Clark Lant kao vrhovnu predsjednicu Male škole, s Margaret Swensen Lifferth kao prvu savjetnicu te Vicki Fujii Matsumori kao drugu savjetnicu.

Svi koji su za, neka to pokažu.

Oni koji su protiv, ako ih ima, istim znakom.

Predlaže se da podržimo druge vrhovne autoritete, područnu sedamdesetoricu i vrhovna predsjedništva pomoćnih organizacija kao što trenutno konstituirani.

Tko je za, neka to pokaže.

Ima li protiv?

Čini se kako su svi jednoglasno podržani.

Braćo i sestre, hvala vam na trajnoj vjeri i molitvama..

Sada ćemo zamoliti novo pozvane vrhovne autoritete i vrhovno predsjedništvo Male škole da zauzmu svoja mjesta za govornicom.

Izvješće Crkvenog odjela za reviziju za 2004. godinu
Izvješće iznosi Robert W. Cantwell
izvršni direktor, Crkveni odjel za reviziju

Prvom predsjedništvu Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana

Draga braćo, Odjel za reviziju Crkve je neovisan od svih drugih crkvenih odjela i operacija te ima pristup svim zapisima i sustavima potrebnim za procjenu prikladnosti kontrole računa i troškova sredstava te očuvanja crkvene imovine. Revizorsko osoblje sastoji se od ovlaštenih javnih računovođa, ovlaštenih internih revizora, ovlaštenih revizora informacijskih sustava i ostalih vjerodostojnih profesionalaca.

Kako je propisano objavom u 120. odsjeku Nauka i saveza, Vijeće o raspodjeli desetine odobrava troškove crkvenih sredstava. Ovo se vijeće sastoji od Prvog predsjedništva, Zbora dvanaestorice apostola i predsjedavajućeg biskupstva. Nakon primanja odobrenja za upotrebu crkvenih sredstava, odjeli Crkve upravljaju odobrenim proračunima i koriste sredstva u skladu s crkvenim propisima i procedurama.

Prema obavljenoj reviziji, Odjel Crkve za reviziju je mišljenja da se po pitanju materijalne imovine, primljenih doprinosa, troškova i crkvene imovine u 2004. godini upravljalo i vodilo zapise primjerenim računovodstvenim postupcima, odobrenim proračunima te prema crkvenim propisima i procedurama.

S poštovanjem,
Crkveni odjel za reviziju
Robert L. Cantwell
izvršni direktor

Statističko izvješće za 2004. godinu
Izvješće iznosi F. Michael Watson
tajnik Prvog predsjedništva

Braćo i sestre, Prvo predsjedništvo izdalo je sljedeće izvješće o rastu i statusu Crkve do 31. prosinca 2004. godine:

Broj crkvenih jedinica
Okoli 2.665
Misije 338
Okruzi 646
Odjeli i ogranci 26.670

Crkveno članstvo
Ukupno članstvo 12.275.822
Povećanje broja ubilježene djece 98.870
Kršteni obraćenici 241.239

Misionari
Cjelodnevni misionari 51.067

Hramovi
Hramovi posvećeni tijekom 2004. 3
(Accra Gana, Copenhagen Danska i Manhattan New York)
Hramovi ponovno posvećeni tijekom 2004. 2
(Anchorage Aljaska i São Paulo Brazil)
Aktivni hramovi 119

Istaknuti članovi koji su preminuli nakon prošlog travnja
Starješina Neal A. Maxwell iz Zbora dvanaestorice apostola; *starješina David B. Haight* iz Zbora dvanaestorice apostola; *sestra Marjorie Pay Hinckley*, supruga predsjednika Gordona B. Hinckleyja, predsjednika Crkve; *sestra Ruby Olson Haight*, udovica starješine Davida B. Haighta; sestra *Dantzel White Nelson*, supruga starješine Russella M. Nelsona iz Zbora dvanaestorice apostola; *sestra Sarah Melissa Broadbent Paulsen Sorensen*, bivša savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Male škole i supruga starješine Lynna A. Sorensena, bivšeg člana sedamdesetorice; *sestra Naomi Maxfield Shumway*, bivša vrhovna predsjednica Male škole; sestra *Olive Eileen Robinson Dunyon Christensen*, bivša savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Male škole; *sestra Joan Blackhurst Spencer*, bivša vrhovna tajnica Potpornog društva.

Vrlina ljubaznosti
starješina Joseph B. Wirthlin
iz Zbora dvanaestorice apostola

Ljubaznost je osnova celestijalnog života. Ljubazno je način na koji se kristolika osoba ophodi prema drugima.

Prije mnogo godina, kada sam bio pozvan za biskupa, želio sam da biskupstvo posjeti one koji su bili manje aktivni u Crkvi i da vidimo možemo li išta učiniti da donesemo blagoslove evanđelja u njihove živote.

Jednog dana posjetili smo čovjeka 50-ih godina koji je bio cijenjen mehaničar Rekao mi je da je zadnji put bio u crkvi kao mali dječak. Nešto se dogodilo toga dana. On je bio nemiran na satu i bučniji no što bi trebao biti kad se njegov učitelj naljutio i izveo ga iz razreda te mu rekao da se ne vraća.

Nikad se nije vratio.

Bilo mi je začuđujuće kako je neljubazna riječ izgovorena prije četiri desetljeća mogla imati tako duboki učinak. No imala je. I kao posljedica toga ovaj se čovjek nikad nije vratio u crkvu. A nisu ni njegova žena i djeca.

Ispričao sam mu se i izrazio žaljenje što se s njim tako postupalo. Rekao sam mu kako je nesreća što je jedna riječ izgovorena prebrzo i prije tako puno vremena mogla imati učinak koji je isključio njegovu obitelj iz blagoslova koji dolaze kroz aktivnost u Crkvi.

»Nakon 40 godina«, rekao sam mu, »vrijeme je da Crkva ispravi učinjeno.«

Učinio sam najviše što sam mogao da to ispravim. Uvjerio sam ga da je dobrodošao i potreban. Bio sam zadovoljan kad su se taj čovjek i njegova obitelj na kraju vratili u crkvu i postali jaki i vjerni članovi. Ovaj je dobri brat naročito postao učinkovit kućni učitelj jer je razumio kako nešto tako malo kao neljubazna riječ može imati posljedice koje se protežu kroz čitav život, a možda i poslije.

Ljubaznost je osnova veličanstvenosti i temeljna osobina najplemenitijih muškaraca i žena koje poznajem. Ljubaznost je putovnica koja otvara vrata i stvara prijateljstva. Ona omekšava srca i oblikuje odnose koji mogu trajati kroz cijeli život.

Ljubazne riječi ne samo da uzdižu naše duhove kad ih primimo, već mogu ostati s nama i kroz mnoge godine. Jednog dana, kad sam bio na fakultetu, čovjek sedam godina stariji od mene čestitao mi je na mom zalaganju na nogometnoj utakmici. On nije samo pohvalio moju igru, već je i primijetio kako sam pokazao dobro sportsko ponašanje. Premda se taj razgovor odigrao prije više od 60 godina i premda je malo vjerojatno da se osoba koja mi je dala kompliment sjeća toga razgovora, ja se još uvijek sjećam ljubaznih riječi koje mi je tog dana uputio Gordon B. Hinckley, koji će kasnije postati predsjednik Crkve.

Osobine pažnje i ljubaznosti nerazdvojno su povezane s predsjednikom Hinckleyem. Kada mi je 1963. preminuo otac, predsjednik Hinckley bio je prva osoba koja je posjetila naš dom. Nikad neću zaboraviti njegovu ljubaznost. On je mojoj majci dao blagoslov i, između ostalog, obećao joj da ima pred sobom još mnogo toga čemu će se radovati te da će joj život biti lijep. Te riječi donijele su utjehu njoj i meni i nikad neću zaboraviti njegovu ljubaznost.

Ljubaznost je osnova celestijalnog života. Ljubazno je način na koji se kristolika osoba ophodi prema drugima. Ljubaznost treba prožimati sve naše riječi i djela na poslu, u školi, u Crkvi, a naročito u našim domovima.

Isus, naš Spasitelj, bio je oličenje ljubaznosti i sućuti. On je iscjeljivao bolesne. Većinu svoga života proveo je poslužujući pojedincima i skupinama. Govorio je suosjećajno Samaritanki koju su mnogi gledali s visoka. Naložio je svojim učenicima da puste dječicu da mu dođu. Bio je ljubazan prema svima koji su zgriješili, osuđujući samo grijeh, ne i grešnika. Ljubazno je dopustio tisućama Nefijaca da dođu i osjete ožiljke od čavala na njegovim rukama i stopalima. Ipak, najveće djelo njegove ljubaznosti nalazimo u njegovoj pomirbenoj žrtvi, kojom je sve oslobodio od učinka smrti te od učinka grijeha, pod uvjetom pokajanja.

Prorok Joseph Smith u svom životu bio je primjer ljubaznosti prema svima, i mladima i starima. Jedno dijete koje je imalo koristi od prorokove ljubaznosti sjeća se:

»Moj stariji brat i ja išli smo u školu u blizini zgrade koja je bila poznata kao Josephova trgovina od cigli. Dan prije kišilo je i zemlja je bila vrlo blatna, pogotovo duž ulice. Moj brat Wallace i ja zapeli smo s [nogama] u blatu i nismo se mogli izvući, i naravno, poput svakog djeteta, počeli smo plakati, jer smo mislili da ćemo morati tu i ostati. No pogledavši prema gore, vidio sam ljubavlju ispunjenog prijatelja djece, proroka Josepha Smitha, kako nam prilazi. On nas je uskoro izvukao na više i suše tlo. Potom se sagnuo i očistio blato s naših otežalih cipela, uzeo je iz svog džepa maramicu i obrisao naša suzna lica. On nam je izrekao ljubazne i utješne riječi i radosne nas uputio prema školi.«[1]

Nema zamjene za ljubaznost u domu. Tu sam lekciju naučio od svoga oca. On je uvijek slušao savjete moje majke. Zbog toga on je bio bolji, mudriji i ljubazniji čovjek.

Pokušao sam slijediti primjer svoga oca i slušati gledište svoje žene. Cijenim njezino mišljenje. Na primjer, kad bi moja žena počela rečenicu riječima, »Mislim da bi mogao...«, ja odmah počnem obraćati pažnju i pretraživati svoje sjećanje da vidim jesam li učinio nešto krivo. Često, ponekad i prije no što moja žena završi rečenicu, već imam u mislima isplaniranu veličanstvenu ispriku.

U biti, moja žena je uzor ljubaznosti, nježnosti i sućuti. Njezin uvid, savjet i podrška su mi neprocjenjivi. Zbog nje sam i ja mudrija i ljubaznija osoba.

Ono što kažete, ton vašeg glasa, ljutnja ili mirnoća u vašim riječima - to primjećuju vaša djeca i drugi ljudi. Oni vide i uče i iz onoga ljubaznog i iz onoga neljubaznog što kažemo ili učinimo. Ništa ne otkriva više našu pravu narav od toga kako postupamo jedni s drugima u domu.

Često se pitam zašto neki smatraju da moraju kritizirati druge. To im uđe u krv, pretpostavljam, i postaje im narav, često o tome i ne misle. Izgleda da kritiziraju svakoga - način na koji sestra Jones vodi glazbu, način na koji brat Smith podučava lekciju ili uređuje vrt.

Čak i kad mislimo da ne činimo nikakvo zlo svojim kritičnim primjedbama, često to ima posljedice. Sjetim se dječaka koji je dao kovertu s donacijama svome biskupu i rekao mu da je za njega. Biskup je, koristeći trenutak poduke, objasnio dječaku da na papiriću za priloge treba naznačiti je li novac za desetinu, posni prinos ili nešto drugo. Dječak je insistirao da je novac za samog biskupa. Kad ga je biskup upitao zašto, dječak je dogovorio: »Zato što je moj otac rekao da ste vi jedan od najjadnijih biskupa koje smo ikada imali.«

Crkva nije mjesto savršenih ljudi koji kažu savršene izjave, imaju savršene misli i savršene osjećaje. Crkva je mjesto nesavršenih ljudi koji se skupljaju da bi si dali ohrabrenje, podršku i služili jedni drugima dok napredujemo na našem putovanju povratka našem Nebeskom Ocu.

Svatko će od nas putovati drugačijim putem tijekom svog života. Svatko napreduje drugačijim tempom. Iskušenja koja muče vašeg brata vama ne moraju uopće predstavljati izazov. Snaga koju vi posjedujete drugima se može činiti nemoguća za doseći.

Nikad s visoka ne gledajte na one koji su manje savršeni od vas. Ne uznemirujte se jer netko ne može šiti tako dobro kao vi, ne može dobaciti tako dobro kao vi, ne može veslati ili sijati tako dobro kao vi.

Svi smo mi djeca našeg Nebeskog Oca. I svi smo mi ovdje s istom svrhom: naučiti voljeti njega svim svojim srcem, dušom, umom i snagom i voljeti naše bližnje kao same sebe.[2]

Jedan način na koji možete mjeriti svoju vrijednost u kraljevstvu Božjem je da upitate: »Kako dobro pomažem drugima da dosegnu svoj potencijal? Podržavam li druge u Crkvi ili ih kritiziram?«

Ako kritizirate druge, oslabljujete Crkvu. Ako gradite druge, gradite kraljevstvo Božje. Kao što je Nebeski Otac ljubazan, i mi također trebamo biti ljubazni prema drugima.

Starješina James E. Talmage, čovjek koga pamtimo po njegovim doktrinarnim naučavanjima, pokazao je veliku ljubaznost obitelji susjeda u nevolji. Oni su mu bili potpuni stranci. Prije no što je bio apostol, kako mladi otac, saznao je za veliku patnju u susjedovom domu čija je velika obitelj oboljela od strašne difterije. Nije ga bilo briga što nisu bili članovi Crkve; potaknula ga je na djelo njegova ljubaznost i dobrohotnost. Potporno društvo je očajnički pokušalo naći nekoga tko bi pomogao, no nitko nije htio zbog zarazne naravi bolesti.

Kad je došao, James je našao jedno djetešce već mrtvo, a drugo dvoje bilo je u agoniji zbog bolesti. On je odmah počeo raditi, očistio je prljavu kuću, pripremio malo tijelo za sahranu, počistio i zbrinuo drugu bolesnu djecu, proveo je cijeli dan to čineći. Sljedeće jutro došao je i našao da je još jedno dijete umrlo tijekom noći. Treće dijete je još uvijek strašno patilo. U svoj je dnevnik zapisao: »Čvrsto je obgrlila moj vrat i često iskašljavala [bacile] na moje lice i odjeću…

ipak nisam je mogao pustiti. Tijekom pola sata neposredno prije njezine smrti, hodao sam tamo amo s malenim bićem u naručju. Umrla je u agoniji u 10 ujutro.« Troje je djece otišlo u roku od 24 sata. On je potom pomogao obitelji da pripreme pokope i govorio je na njihovim sprovodima.[3] Sve to je učinio za obitelj stranaca. Kako veliki primjer kristolike ljubaznosti!

Kad smo ispunjeni ljubaznošću, ne sudimo. Spasitelj je podučio: »Nemojte suditi, pa sigurno nećete biti suđeni! Ne osuđujte, pa sigurno nećete biti osuđeni! Opraštajte, pa će vam biti oprošteno!«[4] Također je podučio: »Kako budete sudili, onako će se i vama suditi; kako budete mjerili, onako će se i vama mjeriti.«[5]

»No«, pitate, »što ako su ljudi neljubazni?«
Volite ih.
»Ako su naporni?«
Volite ih.
»No, ako nas uvrijede? Sigurno moramo tada nešto poduzeti?«
Volite ih.
»Kolebljivce?«
Odgovor je isti. Budite ljubazni. Volite ih.
Zašto? U Pismima Juda je podučavao: »A za neke imajte sućuti, donoseći promjenu.«* [6]

Tko može predvidjeti kako dalekosežni utjecaj možemo imati samo ako smo ljubazni?

Moja braćo i sestre, evanđelje Isusa Krista nadilazi smrtnost. Naše djelo ovdje tek je nagovještaj velebnog i nepojmljivog što će doći.

Nebesa su se otvorila proroku Josephu Smithu. On je vidio živućeg Boga i njegova Sina, Isusa Krista.

U naše dane, prorok, predsjednik Gordon B. Hinckley je na ovoj zemlji i daje nam upute za naše doba.

Kao što nas voli naš Nebeski Otac i mi isto trebamo voljeti njegovu djecu.

Budimo uzori ljubaznosti. Živimo uvijek u skladu sa Spasiteljevim riječima: »Ako imadnete ljubavi jedan prema drugome, po tom će svi upoznati da ste moji učenici.«[7] O tim istinama svjedočim u sveto ime Isusa Krista. Amen

BILJEŠKE

1. Margarette McIntire Burgess, u *Juvenile Instructor,* 15. siječnja 1892., 66-67.
2. Vidi Marko 12:30-31
3. Vidi John R. Talmage, *The Talmage Story: Life of James E. Talmage - Educator, Scientist, Apostle* (1972.), 112-114
4. Luka 6:37
5. Matej 7:2
6. Judina 1:22 (* op. prev.: prevedeno prema engleskom originalu.)

7. Ivan 13:35

Moć Vodiča za misionare *Propovijedaj moje evanđelje*
Starješina Richard G. Scott
iz Zbora dvanaestorice apostola

Potičem vas da otkrijete kako vam ovo izvanredno sredstvo može pomoći u vašim misionarskim naporima.

Vrlo sam zahvalan što mogu s vama razgovarati o uzbudljivom razvitku koji će olakšati svakome od nas da dijelimo poruku obnovljenog evanđelja Crkve Isusa Krista s voljenim osobama i prijateljima. Zapalio je umove i srca naših misionara jer ih oprema da podučavaju svoju poruku u moći te da svjedoče o Gospodinu, Isusu Kristu i njegovom proroku, Josephu Smithu bez ograničenja uniformnog dijaloga. Razvijen prvenstveno za upotrebu cjelodnevnih misionara, ovaj se sadržaj pokazao i osobito korisnim za roditelje koji žele pomoći djeci da se pripreme za misiju. Mladići i djevojke, kao i neki parovi, koriste ga kako bi se pripremili prije odlaska u centre za obuku misionara. Neki svećenički vođe su potvrdili njegovu vrijednost u pripremanju braće u Aronovom svećeništvu za misiju. Ovo sredstvo je neprocjenjivo u pružanju pomoći radu svećeništva i pomoćnih organizacija da pomognu novim članovima postati jači u svjedočanstvu i poslušnosti. Govorim o ovom novom vodiču, *Propovijedaj moje evanđelje*, i njegovim pratećim alatima poput *Misionarskog dnevnog planera.*

Dopustite da vam kažem zašto sam toliko uzbuđen zbog vodiča *Propovijedaj moje evanđelje.* On je usredotočio misionarske napore kao nikad prije. Godinama sam pitao misionare: »Koja je svrha vaše misije?« Njihovi pojedinačni odgovori uvelike su se razlikovali. Većina nije imala nikakvu čvrstu svrhu kako bi organizirali svoje napore. Prva stranica ovoga vodiča snažno usredotočuje misionare na njihovu pravu svrhu: »Pozovite druge da dođu Kristu pomažući im da prime obnovljeno evanđelje kroz vjeru u Isusa Krista i njegovo pomirenje, pokajanje, krštenje, primanje dara Duha Svetoga i izdržavanje do kraja.« Sadržaj zatim navodi kako to učiniti pomoću vodstva Duha.

Prijašnji misionarski materijali bili su učinkoviti za njihovo vrijeme, no svijet se je dramatično promijenio. Vrijednosti koje tvore čvrst temelj društva su pod napadom Sotone i njegovih saveznika. Javila se žurna potrebe za poboljšani način za propovijedanje punine istine koju je Bog ponovo postavio na zemlju. To uključuje razumijevanje Božjeg nauma sreće i kako se vratio na zemlju kroz njegovog čudesnog proroka, Josepha Smitha. Također, Crkva Isusa Krista sa svećeničkom ovlašću da se djeluje u njegovo ime je ponovo na zemlji u svojoj punini.

Predsjednik Hinckley je dobro podučavao: »Mnogo godina imali smo standardiziran set misionarskih lekcija. Mnogo dobra je proizašlo iz toga... No nažalost, ta metoda je u previše slučajeva rezultirala memoriziranim prezentacijama, s nedostatkom Duha i osobnog uvjerenja...

[Misionari] trebaju svladati pojmove u lekcijama. Oni bi trebali... podučavati pojmove svojim riječima pod vodećim utjecajem Svetog Duha.«[1]

To načelo je temeljni stup vodiča *Propovijedaj moje evanđelje*. Sada misionari širom svijeta primaju u svoje umove i srca poruku obnove evanđelja Isusa Krista, nauma spasenja, važnih zapovijedi, zakona i uredbi evanđelja. Te su lekcije zatim prezentirate njihovim vlastitim riječima prema vodstvu Duha. To usredotočenje uvelike je poboljšalo učinkovitost misionara koji ga koriste.

Propovijedaj moje evanđelje sadrži poglavlja koja daju vrlo vrijedne informacije kako prepoznati i razumjeti vodstvo Svetog Duha. Postoje stihovi u Svetim pismima o tome kako učinkovito učiti i kako oplemeniti osobne vještine podučavanja. Jedno poglavlje objašnjava zašto je Mormonova knjiga zaglavni kamen naše vjere, kako može odgovoriti na duboka pitanja duše, kako može izgraditi vjeru i pomoći drugima da se približe Bogu. Dodatne upute pokazuju kako je Mormonova knjiga fizički izvor koji osoba može koristiti da potvrdi istinitost naše poruke. Misionar prima poduku kako tražiti kristolike osobine poput nade, dobrohotnosti i ljubavi, jer ljubav je temelj cijele značajne misionarske službe. Navedeni su odlični prijedlozi za učenje jezika misije. Dostupni su i jasni, učinkoviti alati za planiranje kako bi pomogli misionaru da mudrije iskoristi vrijeme. Navedene su isprobane metode za pronalaženje i pripremu osoba za podučavanje. Navedene su i praktične smjernice da pomognu osobama da sklope i obdržavaju obveze koje vode ka krštenju, potvrdi i zadržavanju. Ovaj priručnik sadrži alate za integraciju rada cjelodnevnih misionara, vođa okola i odjela te članova. Uz tu pomoć, više novih članova mogu napraviti sigurniji prijelaz u obitelj Crkve. Postoji veliko uvjerenje da će oni koji kroz krštenje i potvrdu na sebe preuzmu ime Isusa Krista i obvežu se da će obdržavati njegove zapovijedi, primiti njegove obećane blagoslove tijekom života.

Koristeći nadahnuti sadržaj vodiča *Propovijedaj moje evanđelje*, mnogi misionari su ostvarili znatno poboljšanje u svojoj sposobnosti da podučavaju s uvjerenjem i da pozovu potvrđujuće svjedočanstvo Svetoga Duha. Nedavno sam zamolio dvojicu asistenta predsjednika misije da govore o viziji Josepha Smitha dok sam ja imao ulogu istraživača. Planirao sam postaviti im žestoki izazov da vidim kako će reagirati. Ipak, iskrenost njihove poruke, čistoća njihove namjere, vještina kojom je predstavljena, čak i u vježbi, bila je tako snažna da to nisam mogao učiniti.

To poboljšanje možete primijetiti i sami. Pozovite misionare da predstave prvu lekciju vašoj obitelji u vašem domu. Ili bolje, pozovite susjede da dođu u vaš dom da ih misionari podučavaju. Pod vodstvom Duha, svojim vlastiti riječima oni će objasniti kako je Otac na nebu upotrijebio proroke kroz doba da bi njegovoj djeci govorili o njegovom naumu sreće. Osjetite njihovo svjedočanstvo dok svjedoče o uzvišenoj viziji u kojoj su se Bog Otac i njegov Sin Isus Krist pokazali Josephu Smithu. Oni će vješto iznijeti naknadne događaje koji su obnovili puninu evanđelja s vlašću da se ponovo djeluje u Božje ime na zemlji. Također možete pratiti misionare dok podučavaju ove nadahnute istine drugima. Vaša prisutnost će uvelike osnažiti one koji čuju te dragocjene istine po prvi put.

Intenzivan napor Prvog predsjedništva, Zbora dvanaestorice apostola, ostalih vrhovnih autoriteta i najsposobnijih timova predanih, iskusnih članova osoblja osmislio je vodič *Propovijedaj moje evanđelje* i alate za planiranje. Oni koji su sudjelovali u njegovom razvoju su svjedoci

nadahnutog vodstva Gospodina kroz Svetog Duha u koncepciji, konstrukciji i finalizaciji gradiva u vodiču *Propovijedaj moje evanđelje.*

Nakon opširnog testiranja u 14 misija, *Propovijedaj moje evanđelje* je prilagođeno. Prilagođenu verziju su pregledali, izmijenili i odobrili članovi Prvog predsjedništva i Zbora dvanaestorice apostola. Dana 15. listopada 2004. godine, *Propovijedaj moje evanđelje* je predstavljen predsjednicima misija i misionarskim vođama na globalnom satelitskom prijenosu. Svakom misionaru širom svijeta predan je primjerak na engleskom jeziku. Iako mnogi nisu govorili engleski jezik, osjećali su da su dio obnove naših misionarskih napora. Zanimljivo je da su neki misionari koji govore drugim jezikom bili motivirani da nauče engleski. Početkom ove godine, podijeljeni su japanski, korejski, španjolski i portugalski primjerci vodiča *Propovijedaj moje evanđelje.* Do kraja travnja, nadamo se da će priručnik biti dostupan na većinu jezika kojima govore misionari.

Misionari nisu jedini koji imaju koristi od vodiča *Propovijedaj moje evanđelje.*
• Jedna supruga predsjednika misije proučavala je i razmišljala o svakoj riječi u vodiču *Propovijedaj moje evanđelje,* uključujući svaku referencu iz Svetih pisama. Zatim je učinila nešto za što joj je nedostajalo hrabrosti da učini - pozvala je bliskog rođaka da proučava i razmišlja o Mormonovoj knjizi. Ta osoba je prihvatila njezin poziv i imala je velike koristi od toga.
• Druga obitelj koristi *Propovijedaj moje evanđelje* da pripremi svoju djecu za misiju. Rekli su: »Naš 17-godišnji sin bio je prvi koji je dobio zaduženje. Kao što smo očekivali, potražio je najkraći odsjek u knjizi. Međutim, njegova je lekcija bila 20-minutna osjećajna izjava o načelima, upotpunjena Svetim pismima i svjedočanstvom.«
• Od oca koji priprema sina za misionarsku službu: »*Propovijedaj moje evanđelje* mi je... dalo perspektivu i jasnije razumijevanje svrhe života, moje dužnosti i odgovornosti kao člana Crkve, oca i supruga... Također, pružilo mi je čvrsto oruđe da bolje ostvarim taj put.« Njegov sin je jučer pozvan da bude misionar.

Puno dobroga je postignuto u kratkih sedam mjeseci od kada je *Propovijedaj moje evanđelje* predstavljeno, ali najbolje će tek doći kada svi mi postanemo vještiji u korištenju ovog izvanrednog misionarskog oruđa.

Potičemo vas da koristite ove materijale na sastancima predsjedništva, izvršnog odbora svećeništva i vijeća odjela kako biste osigurali da oni koji na sebe uzmu savez krštenja kroz svoje živote prime puninu plodova crkvenog članstva. Kroz korištenje novog Zapisa o napretku za osobe koje se pripremaju za krštenje, napori misionara i članova mogu se izvrsno koordinirati. Uvjeren sam da će većem broju novih obraćenika biti lakše ispuniti svoju želju da ostanu aktivni dok članovi i misionari zajedno rade koristeći načela vodiča *Propovijedaj moje evanđelje.*

Poruka Prvog predsjedništva u *Propovijedaj moje evanđelje* daje veliku motivaciju misionarima. Možda će potaknuti i vas u vašim vlastitim misionarskim naporima. Ona kaže: »Ne postoji snažnije djelo od ovoga… *Propovijedaj moje evanđelje* ima ulogu da vam pomogne da se bolje pripremite, da kao misionar više duhovno sazrete i budete uvjerljiviji učitelj... Dajemo Vam izazov da se uzdignete do novog osjećaja dužnosti da pomognete našem Ocu na nebu u

njegovom veličanstvenom djelu... Gospodin će vas nagraditi i bogato blagosloviti dok mu služite ponizno i s molitvom.«[2]

Možete li uhvatiti tu viziju? Bit ćete uzbuđeni kao i ja kad u svom osobnom životu počnete razumjeti i koristiti ovo misionarsko oruđe. Za razliku od prethodnih izvora za cjelodnevne misionare, *Propovijedaj moje evanđelje* je dostupno svakom vođi ili članu kroz crkvenu distribuciju.

Vjerojatno će se najveća korist vodiča *Propovijedaj moje evanđelje* vidjeti u životima misionara povratnika koji će biti snažniji roditelji, sposobniji crkveni vođe i bolji radnici zbog rasta koje dolazi iz razumijevanja i primjene njegovog nadahnutog sadržaja.

U ime naših misionara širom svijeta, izjavljujemo duboku zahvalnost svima koji su sudjelovali u pripremi, tiskanju i distribuciji vodiča *Propovijedaj moje evanđelje*. Zahvalni smo za svakog predsjednika misije i misionara koji usavršava učinkovitu upotrebu. Najviše smo zahvalni Gospodinu za njegovo nadahnuće. Potičem Vas da otkrijete kako vam ovaj čudesan izvor može pomoći u misionarskim naporima bilo kao roditelju koji priprema dijete za misiju, crkvenom vođi koji pomaže novim obraćenicima, članu koji dijeli evanđelje ili osobi koja se sprema za služenje. Neka vas Spasitelj blagoslovi i nadahne dok to činite, jer on živi. U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE
1. »Misionarska služba«, Prvi globalni sastanak obuke vodstva, 11. siječnja 2003., 19.
2. *Propovijedaj moje evanđelje* (2004.).

Vrijednost duša
Starješina Harold G. Hillam
iz sedamdesetorice

Kad vidimo koliki učinak jedna osoba može imati... možda nije ni čudo što nas je Gospodin podsjetio: »Sjeti se, vrijednost[i]... duša.«

Jedan od govora koji je ostavio vječan utisak na mene je jedan od govora iz subotnjeg večernjeg zasjedanja sabora okola prije mnogo godina. Govor je dala mlada majka. Rekla je sljedeće: »Radila sam rodoslovlje svog pradjeda. On i njegova velika obitelj sinova i kćeri bili su članovi Crkve.

»Moj je pradjed«, rekla je, »napustio Crkvu jedne nedjelje sa svojom obitelji i nikad se nisu vratili - bez naznaka zašto.«

Zatim je rekla: »U svom istraživanju, otkrila sam da moj pradjed ima preko 1000 potomaka.«

A zatim je rekla, i to je dio koji nisam mogao zaboraviti: »Od tih 1000 potomaka, ja sam danas jedina aktivna u Crkvi.«

Dok je to govorila, počeo sam razmišljati: »Je li samo 1000 ili ih je možda više?«

Odgovor je bio očit. Duhovni utjecaj koji je obitelj mogla imati na njihove susjede i prijatelje nije se dogodio. Nitko od njegovih sinova, niti jedna od njegovih kćeri, nisu služile kao misionari, osobe koje bi dotaknuli sa svojim svjedočanstvima nisu bile krštene, a oni koji nisu kršteni nisu otišli na misiju. Da, vjerojatno ima mnogo tisuća onih koji danas nisu u Crkvi, nisu na ovom sastanku, zbog odluke tog pradjeda.

Dok sam čuo njezin govor, razmišljao sam: »Kakva tragedija! Možda sam mogao reći nešto ocu, obitelji, svećeničkim vođama da sam u to vrijeme bio tamo, što bi pomoglo spriječiti takvu nesreću za njihovu obitelj i tolike u budućim naraštajima koji će uslijediti.«

No, ta je mogućnost iz prošlosti izgubljena. No sada možemo gledati u sadašnjost i u budućnost. Rekao bih svima koji se nađu u istom položaju kao taj pradjed: hoćete li razmisliti što ćete učiniti svojoj obitelji i onima koji dođu iza vas? Hoćete li razmisliti o učincima vaših misli i djela?

Ako imate bilo kakvih dvojbi glede crkvenog nauka, razmotrite savjet predsjednika Gordona B. Hinckleya na velikom sastanku s više od 2000 članova u Parizu, u Francuskoj, prošle godine. Rekao je: »Preklinjem vas, moja braćo i sestre, da ako imate bilo kakvih dvojbi glede bilo kojeg nauka ove Crkve, iskušajte ga. Pokušajte. Živite načelo. Kleknite ne koljena i molite se o tome, a Bog će vas blagosloviti spoznajom o istinitosti ovog djela.«

Ako smatrate da vam je učinjena nepravda, budite spremni oprostiti. Ako iz nekog razloga postoji neugodno sjećanje, pustite ga. Ako je potrebno, razgovarajte sa svojim biskupom; razgovarajte sa svojim predsjednikom okola.

Svima, no naročito onima koji će jednog dana biti pradjede i prabake, vaši vječni blagoslovi i blagoslovi vašeg potomstva daleko su važniji od bilo kojeg oholog razloga koji će vama i mnogima uskratiti te važne blagoslove. U Mormonovoj knjizi, kralj Benjamin nas podsjeća: »A povrh toga, želio bih da razmislite o blaženu i sretnu stanju onih što zapovijedi Božje održavaju. Jer, gle, blaženi su oni u svemu, u vremenitom i duhovnomu. A izdrže li vjerni do svršetka, bit će primljeni u nebo da tako s Bogom prebivaju u stanju sreće koja nikad ne prestaje.« (Mosija 2:41)

Vama, koji ste djeca u domu budućih pradjedova koji će pogriješiti, možete nastaviti biti vjerni; možete biti dobar primjer kod kuće i onima oko vas. Možete učiniti svoj dio da donesete mir i sklad u dom i među svoje poznanike. Vi možete biti rješenje, a ne uzrok problema. Sjetite se, kad je otac Lehi počeo mrmljati, njegov sin Nefi mu je dao poticaj i pronašao rješenja za probleme. Mnogo puta pravedna djeca mogu umiriti brod dok plovi nemirnim vodama.

Biskupi i predsjednici okola, toliko želim da ste mogli sudjelovati na sastanku kojem sam prisustvovao s nekolicinom tada regionalnih predstavnika. Čuli smo starješinu L. Toma Perryja kad je usporedio buduće starješine i one koji nisu aktivni - buduće pradjedove - s termometrom.

Podsjetio nas je da ima mnogo onih koji su više nego samo mlaki. Oni bi se vratili kad bi ih netko ohrabrio i pokazao im put.

Želio bih vam govoriti o saboru okola na kojem sam imao zaduženje sudjelovati. Radilo se o reorganizaciji; predsjednik okola i njegovi savjetnici trebali su biti razriješeni, a novo predsjedništvo pozvano. Predsjednik okola bio je mlad i služio je odlično gotovo 10 godina. Bio je duhovni velikan, no isto tako i administrativni velikan. Tijekom mog osobnog razgovora s njim, rekao mi je kako je većinu odgovornosti za rad okola delegirao svojim savjetnicima i velikom vijeću te se oslobodio za razgovore s onima kojima je trebalo ohrabrenje. Pojedinci i parovi pozvani su da dođu u njegov ured. Tu ih je upoznavao, savjetovao i pozivao da daju više od sebe, da dovedu svoje živote u red te prime blagoslove dostupne onima koji slijede Gospodina. Pomogao im je stavljajući ih na skrb sposobnom vođi, učitelju koji im je pomogao da razumiju ljepote nauka. Zatim mi je rekao da bi ih tijekom tih razgovora često pitao žele li blagoslov. »Stavio sam svoje ruke na glave mnogih članova okola«, rekao je.

Sljedećeg dana, na glavnom zasjedanju sabora okola, sumnjam da sam ikad vidio toliko suza - ne zato što su mislili da predsjednika ne treba razriješiti, već zbog duboke ljubavi za mladog predsjednika okola koji je blagoslovio njihove živote. Osjetio sam poticaj da pitam: »Koliko vas je imalo ruke predsjednika na vašoj glavi?« Začudio me je broj ljudi koji su podigli svoje ruke. Pomislio sam: »Koliko li će ovih ljudi blagoslivljati ime ovog velikog čovjeka, ne samo sad, već kroz vječnost?« Da, to će biti pradjedovi koji će, zbog njihovog voljenog vođe, ostaviti nasljeđe naraštaja tisuća koji će ga nazivati blagoslovljenim.

Kad vidimo koliki učinak jedna osoba može imati na živote mnogih, možda nije ni čudo što nas je Gospodin podsjetio: »Sjeti se, vrijednost je duša velika u očima Božjim.« (NiS 18:10)

Molim se da svi možemo razmotriti što pojedinačno možemo učiniti kako bismo pomogli onima koji će biti budući djedovi i bake, bez obzira radi li se o malom djetetu, tinejdžeru ili odrasloj osobi, kako bi svatko od njih ostavio pravedno nasljeđe onih koji poznaju i vole Gospodina. U ime Isusa Krista. Amen.

Desetina – zapovijed i za siromašne
Starješina Lynn G. Robbins
iz sedamdesetorice

Iskrena žrtva bila je simbol vjernih od početka.

U bezvremenom klasiku Charlesa Dickensa, *Božićna pjesma*, Bob Cratchit se nadao provesti Božić sa svojom obitelji. »'Ako se *slažete*, gospodine', upitao je svog poslodavca, gospodina Scroogea.

'*Ne slažem se*', rekao je Scrooge, 'i nije u redu. Ako ti ne platim pola krune za to, mislit ćeš da te iskorištavam.'...

'A ipak', reče Scrooge, 'ne smatraš da ti iskorištavaš mene kad ti platim dnevnicu za ništa.'

Činovnik je primijetio da je to samo jedan dan u godini.

'Slaba izlika za uzimanje iz čovjekova džepa svakog 25. prosinca!', reče Scrooge.«[1]

Scrooge - kao i svaki sebičnjak ili »naravni« čovjek - nikad se ne *slaže* sa žrtvom.

Naravan čovjek ima sklonost misliti samo na sebe – ne samo sebe staviti na prvo mjesto, već rijetko, ako ikada, staviti nekoga drugog na drugo mjesto, uključujući Boga. Naravnom čovjeku žrtva ne dolazi prirodno. On ima nezasitan apetit za više. Čini se da njegove takozvane potrebe uvijek prekorače njegove prihode tako da je imati »dovoljno« zauvijek izvan dosega, kao što je to bilo za škrca Scroogea.

Budući da je naravan čovjek sklon skupljati ili potrošiti sve, Gospodin je mudro zapovjedio drevnom Izraelu da žrtvuje ne posljednje i najlošije grlo, već prvijence – ne ostatke iz polja, već prvi urod (vidi Ponovljeni zakonik 26:2; Mosija 2:3; Mojsije 5:5). Iskrena žrtva bila je simbol vjernih od početka.

Među onima koji *ne* žrtvuju postoje dvije krajnosti: jedna je bogati, pohlepan čovjek koji ne želi, a druga je siromah koji vjeruje da ne može. Kako tražiti od nekoga tko gladuje da manje jede? *Postoji* li nivo siromaštva *toliko* nizak da se žrtvovanje ne očekuje ili da se plaćanje desetine prestane tražiti od siromašne obitelji?

Gospodin često podučava koristeći krajnje okolnosti kako bi prikazao načelo. Priča o udovici iz Sarfate primjer je krajnjeg siromaštva upotrijebljen za podučavanje nauka da milosrđe ne može orobiti žrtvu kao što ne može orobiti pravdu. Zapravo, pravo mjerilo žrtvovanja nije u tome što osoba daje za žrtvu, već koliko se žrtvuje da bi dala (vidi Marko 12:43). Vjera nije toliko na ispitu kad je smočnica puna kao kad je prazna. U tim odlučujućim trenucima, kriza ne stvara karakter pojedinca – ona ga otkriva. Kriza je ispit.

Udovica iz Sarfate živjela je u vrijeme proroka Ilije, čijom je riječju Gospodin donio sušu na zemlju u trajanju od tri i pol godine (vidi Luka 4:25). Glad je postala toliko ozbiljna da su mnogi naposljetku bili blizu smrti. To je situacija u kojoj vidimo udovicu.

Gospodin kaže Iliji: »Ustani, idi u Sarfatu... Evo, ondje sam zapovjedio jednoj udovici da te hrani.« (1. Kraljevima 17:9) Zanimljivo je da Iliji nije rečeno da pođe u Sarfatu sve dok udovica i njezin sin nisu bili blizu smrti. U tom krajnjem trenutku – suočavajući se sa gladu - njezina vjera bit će stavljena na kušnju.

Kad je stigao u grad, vidio ju je kako sakuplja drva.

»On joj se obrati i reče: 'Donesi mi malo vode u vrču da pijem!'

Kad je pošla da donese, on viknu za njom i reče joj: 'Donesi mi i malo kruha u ruci!'

Ona odgovori: 'Živoga mi Jahve, tvoga Boga, ja nemam pečena kruha, nemam do pregršti brašna u ćupu i malo ulja u vrču. I evo kupim drva, pa ću otići i ono pripremiti sebi i svome sinu, da pojedemo i umremo.« (1. Kraljevima 17: 10-12)

Kruh u ruci znači vrlo malo, možda dovoljno za jedan obrok, što čini Ilijin odgovor zanimljivim: Slušajte: »Ali Ilija joj reče: 'Ništa se ne boj. Idi i uradi kako si rekla; samo *najprije* umijesi meni kolačić...« (1. Kraljevima 17: 13; naglasak dodan).

Zar to ne zvuči sebično, tražeći ne samo prvi komad, već možda jedini komad. Nisu li nas naši roditelji učili da prvo prepustimo drugima, naročito da gospoda daju prednost dami, a kamoli izgladnjeloj udovici? Njezin izbor – hoće li jesti ili će žrtvovati svoj zadnji obrok i ubrzati smrt? Možda će žrtvovati svoju vlastitu hranu, no hoće li moći žrtvovati hranu namijenjenu njezinom gladnom sinu?

Ilija je razumio nauk da blagoslovi dolaze *nakon* ispita naše vjere (vidi Eter 12:6; NiS 132:5). On nije bio sebičan. Kao sluga Gospodnji, Ilija je bio tamo da dariva, ne da uzme. Priča se nastavlja:

»Samo *najprije* [prvenac] umijesi meni kolačić, pa mi donesi, a *onda* zgotovi za sebe i za svoga sina.

Jer ovako govori Jahve, Bog Izraelov: U ćupu neće brašna nestati ni vrč se s uljem neće isprazniti sve dokle Jahve ne pusti da kiša padne na zemlju.

Ode ona i učini kako je rekao Ilija; i za mnoge dane imadoše jela, ona, on i njen sin.

Brašno se iz ćupa nije potrošilo i u vrču nije nestalo ulja, po riječi koju je Jahve rekao preko svoga sluge Ilije.« (1. Kraljevima 17: 13-16; naglasak dodan).

Jedan razlog zašto Gospodin prikazuje nauke s najekstremnijim situacijama je da ukloni izlike. Ako Gospodin očekuje da i najsiromašnija udovica plati svoj novčić, što to znači za sve druge koji se sa žrtvovanjem ne *slažu* ili im to nije jednostavno?

Nijedan biskup, niti misionar, ne bi trebao manjkati vjere da podučava zakon desetine siromašnima. Osjećaj da si »oni to ne mogu priuštiti«, treba zamijeniti s »oni si ne mogu priuštiti da si to ne priušte«.

Jedna od prvih stvari koje biskup *mora* učiniti kako bi pomogao siromašnima je da ih pozove da plaćaju svoju desetinu. Poput udovice, ako siromašna obitelj odlučuje hoće li platiti desetinu ili jesti, trebali bi platiti desetinu. Biskup im može pomoći oko hrane i ostalih osnovnih potrepština dok ne postanu sposobni oslanjati se na vlastite snage.

U listopadu 1998. godine, uragan Mitch opustošio je mnoge dijelove središnje Amerike. Predsjednik Gordon B. Hinckley bio je vrlo zabrinut za žrtve ove velike nesreće, od koji su mnogi izgubili sve – hranu, odjeću i namještaj. Posjetio je svece u gradovima San Pedro Sula i Tegucigalpa u Hondurasu te Managua u Nikaragvi. I poput voljenog proroka Ilije izgladnjeloj

udovici, poruka ovog suvremenog proroka u svakom gradu bila je slična – žrtvujte se i budite poslušni zakonu desetine.

No kako možete tražiti od unesrećenog da se žrtvuje? Predsjednik Hinckley je znao da će im pošiljke hrane i odjeće koje su primili pomoći preživjeti krizu, no njegova briga i ljubav za njih bila je veća od toga. Koliko god je važna humanitarna pomoć, znao je da najvažnija pomoć dolazi od Boga, ne od čovjeka. Prorok im je želio pomoći da otvore ustave nebeske, kako je Gospodin obećao u Malahijinoj knjizi (vidi Malahija 3:10; Mosija 2:24).

Predsjednik Hinckley ih je podučio da ako budu plaćali svoju desetinu, uvijek će imati hranu na svom stolu, uvijek će imati odjeću na sebi i uvijek će imati krov nad svojom glavom.

Kad poslužujete obrok, puno je lakše postaviti jedan tanjur više na početku obroka nego pronaći hrane za osobu koja dođe nakon što je obrok gotov i hrana poslužena. Isto tako, nije li jednostavnije dati Gospodinu prvenac ili prvi urod, nego se nadati da će biti dovoljno »ostataka« za njega? Kao utemeljitelj gozbe, ne bi li *on* trebao biti počasni gost, kojeg ćemo prvog uslužiti?

Moja voljena majka, Evelyn Robbins, podučila me je zakonu desetine dok sam imao svega četiri godine. Dala mi je praznu kutiju za flastere, limenu, sa škljocajućim poklopcem. Podučila me je da svoje novčiće za desetinu stavljam u nju, a zatim odnesem biskupu. Vječno sam zahvalan za nju, za tu kutiju i za blagoslove koji su došli od plaćanja desetine.

U *Božićnoj pjesmi*, gospodin Scrooge je promijenio sebe – više nije bio čovjek koji je bio. Isto tako, ovo je evanđelje obraćenja. Ako nas Duh potiče da budemo potpunije poslušni zakonu žrtvovanja u našem životu, započnimo tu promjenu danas.

Toliko sam zahvalan za Spasitelja koji je bio savršen primjer poslušnosti kroz žrtvu - koji je ponudio »sebe... kao žrtvu za grijeh« i postao, prema Lehijevim riječima, »*prvijenac* Bogu« (2. Nefi 2:7, 9; naglasak dodan). Svjedočim o njemu i o njegovom nauku, u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKA

1. *The Annotated Christmas Carol,* ured. Michael Patrick Heam (1976.), 69; naglasak dodan.

Plodovi prve vizije

Starješina Dieter F. Uchtdorf
iz Zbora dvanaestorice apostola

Pribrajam Josepha Smitha onim prijateljima čije je svjedočanstvo o Kristu pomoglo meni razviti svoje vlastito svjedočanstvo o Spasitelju.

Prije samo šest mjeseci ste me vi, vjerni članovi Crkve Isusa Krista, podržali kao člana Zbora dvanaestorice apostola. Ovaj poziv došao je kao iznenađenje za mnoge, pogotovo za naše unuke

koji su rekli: »Ali on je naš deda! On je samo normalna osoba. Igrao se je s nama i znao nas ošišati!«

Moja supruga i ja razgovarali smo s našom djecom i unucima preko telefona nakon općeg sabora u listopadu i jedan od naših unuka nam je rekao: »Budući da smo tako daleko od vas i nismo mogli biti s vama u Salt Lake Cityu, barem si nam mogao mahnuti kada si govorio na saboru.« Nismo još bili s našom djecom i unučadi do ovog općeg sabora, pa danas mašem nadajući se da ću usrećiti unuka. Također, mašem svima vama, predivnim članovima, čije su molitve i ljubav toliko važne mojoj supruzi i meni i cijenimo ih.

Tijekom mojih godina odrastanja u Njemačkoj, posjećivao sam crkvu na mnogim različitim lokacijama i u raznim prilikama - u skromnim sobama, dojmljivim vilama te u vrlo funkcionalnim, modernim kapelama. Sve su te zgrade imale jedan važan zajednički čimbenik: dok smo se okupljali kao obitelj ogranka ili odjela, Duh Božji bio je prisutan i mogla se osjetiti Spasiteljeva ljubav.

Kapela u Zwickauu imala je stare pneumatske orgulje. Svake je nedjelje jedan mladić bio zadužen dizati i spuštati ogromnu polugu stavljajući u pogon mjehove kako bi orgulje radile. Ponekad sam, čak i prije nego što sam obnašao Aronovo svećeništvo, imao tu veliku povlasticu pomagati u tom važnom zadatku.

Dok je kongregacija pjevala naše voljene pjesme Obnove, pumpao sam sa svom svojom snagom kako orgulje ne bi ostale bez pare. Oči orguljaša su nedvojbeno pokazivale jesam li dobro radio ili sam trebao ubrzano povećati svoje napore. Uvijek sam se osjećao počašćenim važnošću ove dužnosti i povjerenjem kojeg je orguljaš imao u mene. Bio je predivan osjećaj uspjeha imati odgovornost i biti dijelom tog velikog djela.

Postojala je dodatna dobrobit koja je proizlazila iz tog zaduženja: upravljač mjehovima sjedio je na posebnoj stolici koja je nudila divan pogled na obojeni prozor koji je uljepšavao prednji dio kapele. Obojeno staklo je zorno prikazivalo prvo viđenje, s Josephom Smithom kako kleči u svetom šumarku gledajući gore prema nebesima i u stup svijetlosti.

Često sam gledao u ovaj prikaz najsvetijeg trenutka u svjetskoj povijesti tijekom crkvenih pjesama kongregacije i čak tijekom govora i svjedočanstava naših članova. U očima svoga uma vidio sam kako Joseph prima znanje, svjedočanstvo i božanske upute dok je postajao blagoslovljeno oruđe u ruci našeg Nebeskog Oca.

Osjećao sam poseban duh gledajući u predivnu scenu slike na prozoru, slike dječaka punog vjere u svetom šumarku, koji je donio hrabru odluku da se iskreno moli našem Nebeskom Ocu, koji je slušao i u ljubavi mu odgovorio.

I to sam bio, mladić sa zaduženjem - u poslijeratnoj Njemačkoj nakon Drugog svjetskog rata, živeći u ruševinama, tisuće milja udaljenim od Palmyre u Sjevernoj Americi i više od stotinu godina nakon što se taj događaj odvio. Sveobuhvatnom moći Svetog Duha, osjetio sam u svojem srcu i mislima da je to istina, da je Joseph Smith vidio Boga i Isusa Krista i čuo njihove glasove. Duh Božji je tješio moju dušu u ovoj mladoj dobi, uz uvjerenje o istinitosti ovog svetog trenutka

koji je rezultirao početkom pokreta po cijelom svijetu, određenog da se »kotrlja sve dok cijelu zemlju ne ispuni« (NiS 65:2). Tada sam vjerovao svjedočanstvu Josepha Smitha o tom veličanstvenom iskustvu u Svetom šumarku, a sada to znam. Bog se ponovno obratio čovječanstvu!

Gledajući unazad, zahvalan sam mnogim prijateljima koji su mi pomogli u mojoj mladosti zadobiti svjedočanstvo o obnovljenoj Crkvi Isusa Krista. Prvo sam živio po jednostavnoj vjeri u njihova svjedočanstva, a zatim sam primio božansko svjedočanstvo Duha mojem umu i srcu. Pribrajam Josepha Smitha onim prijateljima čije je svjedočanstvo o Kristu pomoglo meni razviti svoje vlastito svjedočanstvo o Spasitelju. Prije nego što sam prepoznao podučavanje Duha, svjedočeći mi kako je Joseph Smith Božji prorok, moje je mladenačko srce osjetilo da je on bio Božji prijatelj te će stoga, sasvim prirodno, biti i moj. Znao sam da mogu vjerovati Josephu Smithu.

Sveta pisma nas podučavaju da će duhovni darovi biti dani onima koji traže od Boga, vole ga i obdržavaju njegove zapovijedi (vidi NiS 46:9). »Jer nemaju svi svaki dar. Ima, naime, mnogo darova, a svakomu se čovjeku dar daje Duhom Božjim.

Jednome se daje jedan a drugome drugi da bi svima bilo na korist« (NiS 46:11–12).

Danas shvaćam kako je moje rano svjedočanstvo imalo velike koristi od svjedočanstva proroka Josepha Smitha i mnogih drugih prijatelja u Crkvi koji su znali »od Duha Svetoga ... da je Isus Krist Sin Božji i da je on bio razapet za grijehe svijeta« (NiS 46:13). Njihovi su me dobri primjeri, brižna ljubav, potpomažuće ruke i razumijevanje blagoslovili kako bih primio još jedan poseban dar Duha dok sam težio za više svijetla i istine. »Drugima se daje da povjeruju riječima njihovim te i oni uzmognu imati život vječni, ostanu li vjerni« (NiS 46 :14). Kako je to predivan i dragocjen dar!

Kada se uistinu ponizimo, bit ćemo blagoslovljeni s ovim darom da imamo vjeru i nadu za stvari koje se ne vide ali su istinite (vidi Alma 32:21). Dok isprobavamo temeljem riječi koje su nam dane u Svetim pismima i koje su nam dali živući proroci, čak i ako samo imamo želju vjerovati, te ako se ne opiremo Gospodinovom Duhu, naše će duše biti proširene, a naše razumijevanje prosvijetljeno (vidi Alma 32:26–28).

Sam je Spasitelj jasno objasnio to milosrdno načelo cijelom svijetu u svojoj velikoj zastupničkoj molitvi, koju je dao ne samo za svoje apostole već i za sve svece, čak i za nas danas, gdjegod živjeli. Rekao je:

»Ne molim samo za njih nego i za one koji će po njihovoj riječi vjerovati u me,

da svi budu jedno. Kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, tako neka i oni u nama budu jedno, da svijet *vjeruje* da si me ti poslao« (Ivan 17:20-21; naglasak dodan).

Tako prvo viđenje Josepha Smitha blagoslivlja naše osobne živote, živote naših obitelji i na kraju cijele ljudske obitelji - počnemo vjerovati u Isusa Krista kroz svjedočanstvo proroka Josepha Smitha. Proroci i apostoli su tijekom ljudske povijesti imali božanska očitovanja slična

Josephovim. Mojsije je vidio Boga licem u lice te naučio kako je on Božji sin, »prilika Jedinorođenca [njegova]« (vidi Mojsije 1:1–6). Apostol Pavao je svjedočio kako mu se uskrsli Isus Krist ukazao na putu za Damask te učinio Pavla jednim od svojih velikih misionara (vidi Djela 26:9-23). Čuvši tijekom suđenja u Cezareji Pavlovo svjedočanstvo nebeskog viđenja, moćni kralj Agripa je priznao: »Skoro si i mene uvjerio da budem kršćanin« (Djela 26:28; op.prev.: prevedeno po engleskom izvorniku).

Bili su i mnogi drugi drevni proroci koji su snažno svjedočili o Kristu. Sva ta očitovanja, drevna i suvremena, vode one koji vjeruju božanskom izvoru sve pravednosti i nade - Bogu, našem Nebeskom Ocu i njegovom sinu, Isusu Kristu.

Bog se obratio Josephu Smithu sa svrhom da blagoslovi svu Božju djecu njegovom milošću i ljubavlju, čak i u vremenima neizvjesnosti i nesigurnosti, ratova i glasina o ratovima, prirodnih i osobnih nedaća. Spasitelj je rekao: »Gle, milosrdna ruka moja pružena je prema vama, i tko god dođe, primit ću ga« (3. Nefi 9:14). Svi koji se odazovu tom pozivu bit će »okruženi neusporedivim obiljem ljubavi njegove« (Alma 26:15).

Kroz našu vjeru u osobno svjedočanstvo proroka Josepha Smitha i stvarnost prvog viđenja, kroz proučavanje i molitvu, duboku i iskrenu, bit ćemo blagoslovljeni s čvrstom vjerom u Spasitelja svijeta koji je govorio Josephu »u osvit krasnog i vedrog dana rano u proljeće tisuću osam stotina i dvadesete« (Joseph Smith 2:14).

Vjera u Isusa Krista i svjedočanstvo o njemu i njegovom sveobuhvatnom pomirenju nije samo nauk s velikom teološkom vrijednošću. Takva je vjera sveopći dar, veličanstven za sve kulturne regije ove zemlje, bez obzira na govor, rasu, boju, nacionalnost ili društveno ekonomske okolnosti. Moći razuma se mogu koristiti kako bi razumjeli taj dar, no oni koji najdublje osjećaju njegove utjecaje su oni koji su voljni prihvatiti njegove blagoslove, koji dolaze iz čistog života uz slijeđenje puta istinskog pokajanja i obdržavanje Božjih zapovijedi.

Dok se sjećamo i odajemo počast proroku Josephu Smithu, moje mu srce poseže u zahvalnosti. Bio je dobar, pošten, ponizan, inteligentan i hrabar mladić sa zlatnim srcem i nepokolebljivom vjerom u Boga. Bio je čestit. Kao odgovor na njegovu poniznu molitvu nebesa su se ponovno otvorila. Joseph Smith je uistinu imao viđenje. Znao je to i znao je da Bog znade te nije mogao to zanijekati (vidi Joseph Smith 2:25).

Kroz njegovo djelo i žrtvu, sada imam istinsko razumijevanje Nebeskog Oca i njegova Sina, našeg Otkupitelja i Spasitelja, Isusa Krista te mogu osjetiti moć Duha Svetoga i znati za naum Nebeskog Oca za nas, njegovu djecu. Za mene su to uistinu plodovi prvog viđenja.

Zahvalan sam što sam rano u svojem životu bio blagoslovljen jednostavnom vjerom da je Joseph Smith bio Božji prorok, da je u viđenju vidio Boga Oca i njegovog Sina, Isusa Krista. Preveo je Mormonovu knjigu darom i moću Božjom. Ovo mi je svjedočanstvo opetovano potvrđeno.

Kao jedan od najmanjih medu vama, no u svojem pozivu kao apostol Isusa Krista, svjedočim da on uistinu živi, da je Mesija. Imam osobno svjedočanstvo o Isusu Kristu, Spasitelju i Otkupitelju

cijelog čovječanstva. To sam svjedočanstvo primio neizrecivim mirom i moću Duha Božjeg. Želja mojeg srca i uma je biti neokaljan i vjeran u služenju njemu sada i zauvijek.

Tako svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

Misionarski bračni parovi: blagoslovi iz žrtve i služenja
Starješina Robert D. Hales
iz Zbora dvanaestorice apostola

Vaš Nebeski Otac vas treba. Njegovo djelo, pod vodstvom našeg Spasitelja Isusa Krista, treba ono što ste vi ponaosob spremni pružiti.

Prije četiri godine u ovom okruženju sam govorio o parovima koji služe cjelodnevne misije. Moja je molitva bila da će »Duh Sveti dotaknuti srca i da će negdje jedan od supružnika... nježno potaknuti svojeg supruga ili suprugu te će se odviti trenutak istine, trenutak odluke«.[1] Jedna mi je sestra kasnije pisala o tom iskustvu. Rekla je: »Sjedili smo u udobnosti naše obiteljske sobe, uživajući u saboru na televiziji... Dok ste govorili, moje je srce bilo duboko taknuto. Pogledala sam u svojeg muža i on u mene. Taj mi je trenutak zauvijek promijenio život.«

Ukoliko jeste ili će te ubrzo biti u dobi starijih misionara, ovo vam poslijepodne dolazim posvjedočiti o blagoslovu koji vam može zauvijek promijeniti život. Vaš Nebeski Otac vas treba. Njegovo djelo, pod vodstvom našeg Spasitelja Isusa Krista, treba ono što ste vi ponaosob spremni pružiti. Svako misionarsko iskustvo zahtijeva vjeru, žrtvu i služenje, a to je uvijek popraćeno izljevom blagoslova.

Dok razgovaramo o tim blagoslovima, normalno je da ćete razmotriti ono što sam nazvao »SOFT«: strah, obiteljske brige, financijski izazovi i traženje povoljnih misijskih prilika.[2] Mogu li nadodati još jedno slovo, važnije i moćnije: »V« - vjera. Samo kroz kušnju naše vjere možemo voditi računa o Božjem savjetu: »Danas izaberite kome ćete služiti«[3] - »služite Gospodu Bogu koji vas stvori«.[4] Samo kroz *kušnju* naše vjere možemo primiti čudesne blagoslove koje tražimo za sebe i svoje obitelji. »Nema li, naime, vjere medu sinovima ljudskim, Bog ne može činiti nikakvih čudesa među njima. Stoga se on i ne pokaza nego *nakon* vjere njihove.«[5]

Dopustite mi da podijelim neke od tih čudesnih blagoslova iz pisama i izvještaja koje sam primio tijekom protekle četiri godine. Skroman se par iz Idahoa suprotstavio strahu s vjerom kada ih je Gospod pozvao da služe u Rusiji. Napisali su sljedeće pismo kojim su prihvatili poziv: »Nitko nije mogao ni zamisliti da ćemo biti pozvani na ovu dužnost. Nemamo nikakvu predodžbu o tome kako ćemo naučiti jezik ili moći kome služiti i iako prihvaćamo s velikom uznemirenošću, nastavljajući u potpunosti s vjerom, znamo da Gospod i njegov prorok znaju više no što mi znamo o tomu gdje trebamo služiti.« Deset mjeseci kasnije, hram u Stockholmu u Švedskoj dočekao je 30 svetaca iz malenog ogranka u Rusiji, predvođenih od strane para iz Idahoa koji je tek počeo učiti ruski jezik. Sveta pisma nam govore: »Bog tako providi sredstva da čovjek vjerom uzmogne izvoditi moćna čudesa.«[6] Božje djelo tako pronose njegova djeca: »Da bi uz to

vjera na zemlji porasla... Da bi se proglasila punina Evanđelja mojega slabima i priprostima sve do na kraj svijeta.«[7]

Jedan se drugi par s vjerom suočio s obiteljskim brigama. Vjerna sestra je napisala: »Odluka da se služi misija nije bila teška. No, moja 90-godišnja majka bila je vrlo zabrinuta zbog našeg odlaska. Uvelike se utješila kada je čula da će naše obitelji biti blagoslovljene dok mi služimo.« Vjerni je brat izrazio slične brige zbog ostavljanja svojih ostarjelih roditelja, na što je njegov otac odgovorio: »Nemoj iskoristiti svoju majku i mene kao izgovor da ne ideš na misiju sa svojom suprugom. Moli se o tome i slijedi vodstvo Duha.«

Ranijim naraštajima misionara koji su bili pozvani ostaviti svoje obitelji, Gospodin je ponudio ovu utjehu: »Budu li to činili sa svom poniznošću srca... ja, Gospod, dajem obećanje da ću se pobrinuti za obitelji njihove.«[8]

Obiteljske brige uistinu su stvarne te ih se ne treba olako shvaćati. No, ne možemo se suočiti s izazovima u obitelji bez Gospodinovih blagoslova, a kada žrtvujemo kako bi služili kao stariji bračni parovi na cjelodnevnim misijama, ti će blagoslovi uslijediti. Na primjer, jedan se par brinuo ostaviti svoju najmlađu kćer koja više nije bila aktivna u Crkvi. Njezin vjeran otac je napisao: »Stalno smo se molili za nju i redovito smo postili. Tada mi je, tijekom općeg sabora, Duh šapnuo: 'Ako ćeš služiti, nećeš se više morati brinuti o svojoj kćeri.' Sastali smo se s biskupom. Tjedan nakon što smo primili poziv, ona i njezin dečko objavili su svoje zaruke. Prije nego smo otputovali za Afriku, imali smo vjenčanje u našem domu. [Tada smo sakupili obitelj i] održali obiteljsko vijeće... Iznio sam svjedočanstvo o Gospodinu i Josephu Smithu... i rekao sam im da bih želio svakome od njih dati očev blagoslov. Započeo sam s najstarijim sinom, zatim s njegovom suprugom, pa sam nastavio do najmlađeg... [uključujući našeg novog zeta].«

Dok razmatramo službu misionarskih parova, dobro je na isti način uključiti obitelj. Na sastancima obiteljskog vijeća, možemo svojoj djeci dati mogućnost da nam izraze podršku, ponude posebnu pomoć koja nam možda treba te da prime svećeničke blagoslove koje će ih podržavati u našem odsustvu. Kada je moguće, možemo i mi od njih primiti svećeničke blagoslove. Kada je vjerni otac iz ove priče blagoslovio članove svoje obitelji, njegov je zet osjetio utjecaj Svetog Duha. Otac je napisao: »Prema kraju naše prve godine, srce [našeg zeta] počelo mekšati glede Crkve. Malo prije nego što smo se vratili doma s misije, on i naša kćer su nas posjetili. U njegovoj je torbi bilo prvo nedjeljno odijelo koje je ikada imao. Došli su s nama u Crkvu i nakon što smo se vratili doma, on se krstio. Godinu kasnije, zapečaćeni su u hramu.«[9]

Iako su detalji ove priče jedinstveni, načelo je istinito za sve koji Gospodu kažu: »Ići ću gdje želiš da idem«.[10] Svjedočim da kada se uzdamo u Gospodina, on će za nas pronaći pravu misionarsku priliku. Kao što je rekao: »Ako me tko služi, njega će poštivati Otac.«[11]

Razmatrajući misionarske prilike, mnogo parova diljem svijeta imaju obilnu želju služiti, ali im nedostaju obilna sredstva. Ukoliko je ovo vaša situacija, sjetite se kako pravi misijski poziv možda neće biti u udaljenoj zemlji čudnog imena. Pravi poziv za vas može biti unutar vašeg okola ili područja. »Jer zna Otac vaš nebeski da vam je sve to potrebno.«[12] Posavjetujte se sa svojom širom obitelji i vašim biskupom ili predsjednikom ogranka. S obzirom da Gospodnji

sluge razumiju vašu svjetovnu situaciju, moći ćete primiti vječne blagoslove cjelodnevne misionarske službe.

Ukoliko ne možete služiti zbog ozbiljnih olakotnih okolnosti, da li biste razmotrili davanje novčanih donacija kako biste pomogli onima koji mogu? Razumna žrtva vaših sredstava ne samo da će blagosloviti druge misionare i one kojima oni služe, već će isto tako blagosloviti vas i vašu obitelj.

Vama, koji niste mogli služiti misiju u svojoj mladosti, govorim vam izravno. Možda ste tijekom godina bili opterećeni osjećajima žaljenja ili ste se osjećali nesposobnima jer niste imali misionarsku priliku za služenje i rast kada ste bili mlađi. Moj savjet vama: gledajte naprijed, ne unatrag. Danas se počnite pripremati za svoju misiju kao stariji misionarski bračni par! Svakog mjeseca uštedite nešto novaca. Proučavajte Sveta pisma. Prihvatite crkvene pozive. Molite se da osjetite Gospodinovu ljubav za druge i primite njegovu ljubav i pouzdanje. Jednoga dana možete imati pravo na *sve* blagoslove misionarske službe!

Kako su čudesni ti blagoslovi! Nakon 51 godine braka, pitali su me: »Koji biste dio života ponovno htjeli proživjeti?« Nisam oklijevao s odgovorom: »Kada smo supruga i ja zajedno služili u Gospodinovom velikom misionarskom djelu.« Osjećaji drugog misionarskog para odjekuju osjećaje moje supruge i moje: »Naša je odluka da idemo na misiju donijela novu odlučnost, emocije, prijatelje, mjesta, izazove. Zbližila nas je kao muža i ženu. Imamo isti cilj i istinsko suradništvo. Najbolje od svega, donijela je novi duhovni rast, umjesto duhovne mirovine.« Braćo i sestre, nemojmo krenuti u duhovnu mirovinu.

Dopustite mi da pružim izazov biskupima i predsjednicima ogranaka diljem svijeta! Bi li bilo moguće za svakoga od vas, tijekom sljedećih šest mjeseci, razmotriti predlaganje jednog ili više misionarskih parova uz one koji trenutno planiraju služiti? Vaš najveći izvor u ispunjavanju ovog izazova biti će oni stariji članovi vašeg odjela koji su već služili misije. U mojem odjelu, nadahnuti biskup je sazvao sastanak mogućih misionarskih parova s onima koji su se vratili. Dok smo svjedočili o žrtvi i služenju, Duh nam je svima posvjedočio da poziv služiti uistinu znači biti »pozvan znati bogate sve dare ... Kralja Nebeskog«.[13]

Čuo sam o predsjedniku okola koji je organizirao sat sa starijim misionarima kako bi nadahnuo potencijalne misionarske parove te im pomogao da se pripreme služiti. Svećenički vođe, dok se trudite uz molitvu potaknuti cjelodnevnu misionarsku službu, sjetite se da kada je par pozvan, oni ne samo da pomažu ostvariti Gospodnje djelo diljem svijeta, već i sade sjeme službe u svojim obiteljima koje će nicati u nadolazećim naraštajima. I nadalje sam zahvalan za utjecaj mojih roditelja koji su služili kao misionarski par u Engleskoj te postavili primjer za svoje potomstvo.

Nadalje, vi potencijalni misionarski parovi, molim vas, nemojte čekati dok se biskup ne sastane s vama glede služenja misije! Idite k njemu. Podijelite svoje osjećaje. Što se tiče misionarske službe Gospodin želi da izrazimo svoje želje. Kad činimo to, možemo biti sigurni da će isti Duh, koji je nadahnuo nas da tražimo misijski poziv, nadahnuti proroka da nas pozove na pravu dužnost.

Postoji toliko mnogo poziva! Postoje pozivi da se podučava evanđelje onima koji žele primiti istinu, uključujući mladež u crkvenom sustavu obrazovanja, pozivi da se služi u socijalnoj i humanitarnoj službi, u hramovima, obiteljskim povijesnim centrima, misijskim uredima, povijesnim lokacijama, pozivi da se »učini... najveće dobro bližnjima svojim i promi[će] slav[a] onoga koji je Gospod tvoj«.[14]

Razmotrite sljedeće primjere: Par pozvan u Indiju pomogao je da škola za slijepu djecu sagradi sanitarne čvorove te da dobije Brailleove pisaće strojeve. Par na Havajima njegovao je mali ogranak od 20 članova dok nije narastao do 200 te su pripremili 70 članova da zajedno posjete hram. Par u Peruu je organizirao da se lijekovi i božićne igračke daruju 550 djeci u sirotištu. Par u Kambodži podučavao je na tečajevima instituta i vodio ogranak koji je nakon samo 10 mjeseci narastao na 180 članova. Par u Rusiji pomogao je lokalnim farmerima da im urod krumpira bude veći 11 puta od onog na državnim farmama, dok je par na Filipinima pomogao da skoro 700 izgladnjelih obitelji nauči uzgajati zečeve i obrađivati povrtnjake. Par u Pennsylvaniji pomogao je 60 osoba, od kojih su polovica bili druge vjere, u pripremi njihovih obiteljskih rodoslovnih zapisa. Par u Gani je pomogao iskopati i obnoviti bunare, donoseći vodu za 190 000 ljudi u selima i izbjegličkim kampovima.

Bez obzira jesu li rezultati svake misije ovoliko očiti smrtnim očima ili nisu, svi oni koji služe neprocjenjivo pridonose u Gospodnjim očima jer svi koji imaju »samilosti, čine razliku«.[15] Misionarski parovi su uzori snage cjelodnevnim misionarima, svećeničkim vođama i vođama pomoćnih organizacija diljem svijeta. Izražavam svoju zahvalnost za sve njih i tisuće drugih koji služe na tolikim mnogim dužnostima, darujući milijune sati u služenju svojim bližnjima.

Moja braćo i sestre, ukoliko ste osjetili poticaje da se upustite u ovo djelo, koliko god tihi bili ti osjećaji, ne odgađajte dan svoje službe. Sada je vrijeme pripreme, vrijeme kada treba biti pozvan, vrijeme žrtve. Sada je vrijeme da se dijele vaši darovi i talenti i sada je vrijeme da se prime Božji blagoslovi za vas i vašu obitelj. »Postoji stalna potreba za više misionarskih parova«, rekao je predsjednik Gordon B. Hinckley.[16] Kako se ovo djelo kotrlja dalje, ta se potreba povećava. U našim godinama bogatima iskustvom, zrelošću, mudrošću i najvažnije vjerom, uzdignimo se kako bismo ispunili potrebe onako kako samo *mi* možemo.

Mi, povrh svih, imamo poseban razlog to učiniti. Iz svog životnog iskustva možemo se osvrnuti unatrag i prepoznati dobrotu našeg Oca na Nebu i njegovog Sina Isusa Krista prema nama i našim obiteljima. Kao što je jedan vjeran brat objasnio: »Moja supruga i ja bismo voljeli služiti pet misija. Jednu za svatko od predivne djece s kojima nas je Bog blagoslovio!« Koje god blagoslove da smo primili osobno, svjedočim da smo svi zajedno primili najveći blagoslov: »Bog [naš Nebeski Otac] je toliko ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina«[17], a njegov Sin Isus Krist »ljubi svijet, te život svoj polaže«.[18] Dajem vam svoje naročito svjedočanstvo da je njegova pomirbena žrtva krajnji izraz te ljubavi.

Naša je najveća povlastica, kao članova Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana, uzvratiti njegovu ljubav kroz žrtvu i službu te zahtijevati njegovo sveto obećanje: »I tko god položi život svoj za stvar moju, poradi imena moga, nanovo će ga naći, i to život vječni.«[19] Da možemo tako činiti moja je iskrena molitva, u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. »Misionarski bračni parovi: vrijeme za služenje«, *Liahona,* srpanj 2001., 28.
2. Vidi *Liahona,* srpanj 2001., 28.
3. Alma 30:8
4. Mojsije 6:33
5. Eter 12:12, naglasak dodan
6. Mosija 8:18
7. NiS 1:21, 23
8. NiS 118:3
9. Vidi NiS 31:1-2, 5
10. »I'll Go Where You Want Me to Go«, *Hymns,* br. 270.
11. Ivan 12:26
12. Matej 6:32; 3. Nefi 13:32
13. »Pozvan služit'«, *Crkvena pjesmarica*, br. 50.
14. NiS 81:4
15. Judina 1:22 (*op. prev.: prevedeno prema engleskom originalu.)
16. »Biskupima Crkve«, *Globalni sastanak obuke vodstva,* 19. lipnja 2004., 27.
17. Ivan 3:16
18. 2. Nefi 26:24
19. NiS 98:13

Zasjedanje svećeništva

Odlika koja nas najviše razlikuje
Starješina Jeffrey R. Holland
iz Zbora dvanaestorice apostola

Božje je svećeništvo… za istinitu Božju Crkvu nezamjenjivo koliko je i jedinstveno.

Prije skoro 70 godina predsjednik David O. McKay, tada služeći kao savjetnik u Prvom predsjedništvu Crkve, uputio je kongregaciji okupljenoj na općem saboru sljedeće pitanje: »Kada bi se svakog [od vas] u ovom trenutku upitalo da iznesete u jednoj rečenici... odliku koja najviše ističe Crkvu Isusa Krista svetaca posljednjih dana, koji bi bio vaš odgovor?

»Moj odgovor«, nastavio je, »bio bi... božanska ovlast izravnom objavom.«[1]

Naravno, ta božanska ovlast je sveto svećeništvo.

Predsjednik Gordon B. Hinckley je nadodao svoje svjedočanstvo kada je rekao: »[Svećeništvo] je ovlaštenje po božanskoj ovlasti, drukčije od svih drugih moći i ovlasti na površju zemlje... To je jedina moć na zemlji koja dopire i do druge strane vela smrti... Bez njega crkva bi postojala samo imenom, [crkva] kojoj nedostaje ovlast za posluživanje Božjih uredbi.«[2]

Prije samo četiri tjedna predsjednik James E. Faust je rekao studentima Sveučilišta Bringham Young na njihovom domjenku: »[Svećeništvo] pokreće i upravlja svim aktivnostima Crkve. Bez svećeničkih ključeva i ovlasti ne bi bilo Crkve.«[3]

Večeras započinjem s ova tri kratka citata (kojima bi se moglo nadodati bezbroj drugih) kako bih posebno naglasio samo jednu stvar: da je Božje svećeništvo sa svojim ključevima, uredbama, božanskim podrijetlom i sposobnošću da »sveže na nebu što je svezano na zemlji« za istinitu Božju Crkvu *nezamjenjivo* koliko je i *jedinstveno* te da bez njega ne bi bilo Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana.

U ovoj godini, kada slavimo 200. godišnjicu rođenja proroka Josepha Smitha i 175 godina od uspostave Crkve, želio bih izraziti svoju zahvalnost i nadodati svoje svjedočanstvo o obnovi svetog svećeništva, ove svete povlastice, ovog velikog vladajućeg dara i ulozi koju igra u našim životima s obje strane vela.

Spasitelj je jasno odredio osnovnu funkciju svećeništva u povezivanju vremena i vječnosti kada je organizirao svoju Crkvu tijekom svog smrtnog službeništva. Svojem glavnom apostolu Petru je rekao: »Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskog, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, a što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima.«[4] Šest dana kasnije poveo je Petra, Jakova i Ivana na vrh planine gdje je pred njima bio preobražen u slavi. Tada su se u slavi objavili proroci iz prethodnih rasporedbi, uključujući Mojsiju i obojicu Ilija[5], te su podijelili različite ključeve i moći koje je svatko od njih obdržavao.

Na žalost, ti su apostoli ubrzo bili ubijeni ili na drukčiji način uzeti sa zemlje, a njihovi svećenički ključevi bili su uzeti s njima, rezultirajući s više od 1400 godina uskraćenog svećeništva i odsutnosti božanske ovlasti među ljudskom djecom. No, dio suvremenog čuda i čudesne povijesti koju večeras slavimo je *povratak* tih istih nebeskih glasnika u našem dobu te obnova tih istih moći koje su obdržavali poradi blagoslivljanja cijelog čovječanstva.

U svibnju 1829., tijekom prevođenja Mormonove knjige, Joseph Smith je naišao na referencu o krštenju. Razgovarao je o tome sa svojim pisarom Oliverom Cowderyjem te su njih dvojica iskreno upitali Gospoda o tomu. Oliver je napisao: »Naše su duše bile trajno privučene u snažnoj molitvi da bi spoznali kako možemo zadobiti blagoslove krštenja i Duha Svetoga... *Marljivo smo tražili... ovlast svetog svećeništva i moć za posluživanje u istom.*«[6]

Kao odgovor na tu »snažnu molitvu« došao je Ivan Krstitelj te obnovio ključeve i moći Aronovog svećeništva koje su zadobili naši mladići u ovoj publici večeras. Par tjedana kasnije Petar, Jakov i Ivan su se vratili kako bi obnovili ključeve i moći Melkisedekovog svećeništva, uključujući ključeve apostolstva. Zatim, kad je izgrađen hram u kojeg su drugi nebeski glasnici mogli doći, tamo se 3. travnja 1836. odvio suvremeni ekvivalent onoga što se dogodilo na Gori preobrazbe, dio onoga što je predsjednik Hinckley jednom nazvao »Kirtlandska kaskada« objave u kojoj su se objavili sam Spasitelj, Mojsije i obojica Ilija i u slavi stali pred prorokom Josephom Smithom i Oliverom Cowderyjem, te predali tim ljudima ključeve i moći svojih rasporedaba. Taj je posjet potom završen s gromovitom izjavom: »Stoga se ključi ove rasporedbe povjeravaju u ruke vaše.«[7]

Nije čudno što je prorok Joseph uključio u te kratke i rječite Članke [naše] vjere: »Vjerujemo da čovjek mora biti pozvan od Boga proroštvom i *polaganjem ruku onih koji imaju vlast* propovijedati evanđelje i posluživati po evanđeoskim uredbama.«[8] Zaista, djelovanje s božanskom ovlašću zahtijeva više od običnog društvenog sporazumijevanja. To se ne može stvoriti teološkom obukom ili ovlaštenjem od kongregacije. Ne, u ovlaštenom Božjem djelu mora postojati moć koja je veća od one koju već posjeduju ljudi u crkvenim klupama, na ulicama ili u sjemeništima – činjenica koju su mnogi vjerski vođe znali i naraštajima otvoreno priznavali, dovodeći do obnove.

Istina je kako nekolicina u tom dobu nije htjela da njihovi svećenici imaju pravo na posebnu sakramentalnu ovlast, ali većina je ljudi žudila za svećeništvom kojeg je Bog oduzeo te su bili isfrustrirani pitanjem gdje bi ga mogli pronaći.[9] U tom duhu, objavljujući povratak svećeničke ovlasti kroz Josepha Smitha trebao je olakšati stoljeća muke u onima koji su osjećali ono što je slavni Charles Wesley imao hrabrosti izjaviti. Ulazeći u crkveni sukob sa svojim poznatijim bratom Johnom zbog njegove odluke da zaređuje bez ovlasti da to čini, Charles je napisao par satiričnih stihova:

Kako se lako biskupi stvaraju
Muškim ili ženskim hirom:
Wesley je na Cokea položio svoje ruke,
No, tko je ruke položio na njega?[10]

Odgovarajući na to izazovno pitanje, mi u obnovljenoj Crkvi Isusa Krista znamo svećeničku liniju ovlasti najnovijeg đakona u odjelu, biskupa koji predsjedava nad njim i proroka koji predsjedava nad svima nama. Ta linija ide u neprekinutom lancu skroz nazad do anđeoskih poslužitelja koji su došli od samog Sina Božjeg, noseći ovaj neusporediv dar s neba.

Koliko su nam, kao Crkvi, osobama i obiteljima unutar Crkve, potrebni blagoslovi svećeništva! Samo jedan primjer:

Ranije sam govorio o Kirtlandskom razdoblju crkvene povijesti. Godine 1836. i 1837. bile su najteže u toj ranoj povijesti mlade Crkve - financijski, politički te unutar same Crkve. Usred tog stresnog razdoblja Joseph Smith je imao zapanjujući, proročki poticaj da pošalje svoje najsposobnije ljude, a na kraju i čitav Zbor dvanaestorice apostola, na misije u inozemstvo. To je bio smion, nadahnuti potez, onaj koji će na kraju spasiti Crkvu od opasnosti tog doba, ali je u kratkoročnom pogledu bio izuzetno težak teret za svece - bolan za one koji su otišli, a vjerojatno bolniji za one koji su ostali doma.

Citiram starješinu Roberta B. Thompsona:

»Kad je došao dan određen za odlazak starješina u Englesku, [zaustavio sam se] kod kuće brata [Hebera C.] Kimballa kako bih doznao kada će započeti [svoje putovanje], jer sam mislio pridružiti mu se dvije ili tri stotine milja namjeravajući te sezone raditi u Kanadi.

Kako su vrata bila djelomično otvorena, ušao sam i ostao pogođen prizorom koji se ukazao mojim očima. Povukao bih se, misleći kako smetam, ali sam se osjetio kao zakovan na mjestu. Otac je izlijevao svoju dušu... [Bogu, preklinjajući ga] da se, u njegovoj odsutnosti... onaj koji se 'brine za vrapce i hrani gavrane kada plaču', skrbi o potrebama njegove supruge i malenih. Zatim je on, poput patrijarha, te valjanošću svojeg reda, položio svoje ruke na njihove glave ponaosob, ostavljajući im očev blagoslov... prepuštajući ih Bogu na brigu i zaštitu, dok on bude upušten u propovijedanje evanđelja u stranoj zemlji. Dok je bio zaokupljen [davanjem tim blagoslova], njegov se glas skoro izgubio u naricanju onih oko [njega] koji... [su se na svoj mladenački način pokušavali biti jaki, ali im je to teško polazilo za rukom]. ...Nastavio je, ali je njegovo srce bilo previše pogođeno da bi to mogao učiniti odjednom... Morao se zaustavljati u intervalima dok su... velike suze klizile niz njegove obraze, kao pokazatelji osjećaja koji su vladali u njegovoj nutrini. Moje srce nije bilo dovoljno snažno da se suzdrži«, rekao je brat Thompson. »Unatoč samom sebi, plakao sam i dijelio svoje suze s njihovima. U isto sam vrijeme bio zahvalan što sam imao priliku biti dio takvog prizora.«[11]

Taj se prizor, na ovaj ili onaj način, odvijao tisuću puta, i više, u Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana, kroz strahove, potrebe, pozive, opasnosti, bolesti, nesreće ili smrti. Bio sam sudionik u takvim trenucima. Vidio sam očitovanje Božje moći u svojem domu i kroz svoju službu. Vidio sam zlo prekoreno i elemente kontrolirane. Znam što znači kada se planine teškoća maknu i zloslutna Crvena mora razdijele. Znam što znači kada vas anđeo zatornik »mimoi[đe]«.[12] Primanje ovlasti i korištenje moći Svetog svećeništva po redu Sina Božjeg[13] bio je veći blagoslov za mene i moju obitelj no što sam se ikada mogao nadati u ovom svijetu. I to je, na kraju, suštinsko značenje svećeništva u svakodnevnom smislu - ono je bez premca, bez kraja, uvijek u mogućnosti da blagoslovi.

Sa zahvalnošću za takve blagoslove, pridružujem se vama te zboru živih i mrtvih u pjevanju tijekom ove slavljeničke godine, »Čovjeku slava što s Jahvom drugova«[14] te što je drugovao s Adamom, Gabrielom, Mojsijem i Moronijem, obojicom Ilija, Petrom, Jakovom i Ivanom, Ivanom Krstiteljem i mnoštvom drugih.[15] Uistinu je bio Isusov »pomazan vidjelac«.[16] Neka mladi i stari, dječaci i muškarci, očevi i sinovi, svi mi, cijenimo to svećeništvo koje je preko njega obnovljeno sa svećeničkim ključevima i uredbama kroz koje se moć božanska očituje i bez kojih ne može biti očitovana.[17] Svjedočim o obnovi svećeništva te o nezamjenjivoj »odlici koja nas ističe« kao istinitu Božju Crkvu koja je to oduvijek i bila, u ime onoga čije je i svećeništvo, Gospodina Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE
1. U Conference Report, travanj 1937., 121.
2. »Priesthood Restoration«, *Ensign,* listopad 1988., 71.
3. »Where Is the Church?« obraćanje na domjenku, Sveučilište Brigham Young, 1. ožujka 2005., 8.
4. Matej 16:19
5. Vidi Matej 17:1-3
6. Citirao Richard Lloyd Anderson, »The Second Witness of Priesthood Restoration«, *Improvement Era,* rujan 1968., 20; naglasak dodan.
7. NiS 110:16; vidi i NiS 1-15
8. Članci vjere 1:5; naglasak dodan.
9. Vidi David F. Holland, »Priest, Pastor, Power«, *Insight,* jesen 1997., 15-22 za detaljan pregled svećeničkih događanja u Americi tijekom obnove.
10. Citirao C. Beaufort Moss, *The Divisions of Christendom: A Retrospect* (n.d.), 22.
11. Citirao Orson F. Whitney, The *Life of Heber C. Kimball* (1945.), 108-109.
12. NiS 89:21
13. Vidi NiS 107:1-3
14. *Crkvena pjesmarica, br.* 5.
15. Joseph Smith se družio s mnogim prorocima i glasnicima s one strane vela. Za samo par njih koji se spominju u Svetim pismima vidi NiS 128:20-21
16. *Crkvena pjesmarica, br.* 5.
17. Vidi NiS 84:19-21

Čuvajte se zla iza nasmiješenih očiju
Starješina Neil L. Andersen
iz sedamdesetorice

Dok jačamo u našem razumijevanju i ljubavi prema Spasitelju, njegovo svjetlo će rasvijetliti sve oko nas. Tada ćemo prepoznat zlo kao ono što jest.

Večeras govorim vama mladići, vama koje je predsjednik Gordon B. Hinckley opisao kao »najbolju generaciju«.[1] Širom svijeta vidimo vašu dobrotu. Molim se da osjetite kako su moje riječi osobno za vas, sinovi Božji, koji naporno radite da činite što je ispravno.

Želio bi vam ispričati o iskustvu vjernog sveca posljednjih dana koji je moj dobar prijatelj. Spominjat ću ga samo pod nazivom »moj prijatelj« iz razloga koji će vam postati jasni

Radeći kao posebni agent FBI-ja moj je prijatelj istraživao organizirane kriminalne skupine koje ilegalno prebacuju drogu u Sjedinjene Države.

Jednom prilikom, on i još jedan agent prišli su stambenoj jedinici gdje su pretpostavljali da poznati preprodavač droge prodaje kokain. Moj je prijatelj opisao što se dogodilo:

»Pokucali smo na vrata preprodavača droge. Osumnjičenik je otvorio vrata i ugledavši nas, pokušao nam je zapriječiti pogled u stan. No bilo je prekasno, vidjeli smo kokain na njegovom stolu.

Muškarac i žena koji su bili za stolom počeli su odmah sklanjati kokain. Morali smo ih spriječiti da unište dokaze, stoga sam ja brzo odgurnuo osumnjičenika za drogu koji nam je blokirao vrata. Kad sam ga odgurnuo, moje su se oči srele s njegovim. Začudo, nije se doimao ljutito ili prestrašeno. Smiješio mi se.

Njegove oči i razoružavajući osmjeh dali su mi utisak da je bezopasan tako da sam ga brzo ostavio i krenuo prema stolu. Osumnjičenik je sada bio iza mene. U tom trenutku snažno nadahnuće ušlo je u moj um: 'Čuvaj se zla iza nasmiješenih očiju.'

Odmah sam se okrenuo natrag prema osumnjičeniku. Ruka mu je bila u njegovom velikom prednjem džepu. Instinktivno sam mu zgrabio ruku i izvukao je iz džepa. Tek tada sam mu u ruci vidio poluautomatski pištolj spreman na paljbu. Došlo je do akcije i razoružao sam tog čovjeka.«[2]
Kasnije, na jednom drugom slučaju, taj preprodavač droge bio je osuđen za ubojstvo i hvalisao se da bi ubio i mog prijatelja da se on tada nije okrenuo.

Često sam razmišljao o poruci koja je došla u njegov um: »Čuvaj se zla iza nasmiješenih očiju.« O tome vam želim govoriti večeras.

Započnimo s onim što znamo. Dobro dolazi od Boga, zlo dolazi od đavla.[3] To međutim nisu ravnopravne sile koje se međusobno bore u svemiru. Vođa svega što je dobro je Krist - On, koji je Jedinorođenac Očev, koji je stvorio naš svijet i mnogobrojne druge. Naš Otkupitelj je uskrsla i savršena osoba.[4] Znam da on živi.

Đavao, s druge strane, »nuka čovjeka da čini zlo«.[5] »On pade s neba i postade jadan zauvijek«[6] i sada radi na tome »da svi ljudi budu bijedni kao što je i on sam.«[7] On je lažov i gubitnik.[8]

Moć Spasiteljeva i moć đavola ne mogu se istinski usporediti. To bi bilo kao da uspoređujemo najveću vojsku na svijetu s odmetničkom grupom dvogodišnjaka u vrtiću naoružanih vodenim pištoljima.[9]

Međutim, na ovom planetu, zlu je dopušteno da ima utjecaj kako bi mi imali priliku birati između dobra i zla. Pisma nam kažu: »Bog stoga dade čovjeku da on sam djeluje. Čovjek dakle ne bi mogao sam djelovati da ga ovaj ili onaj ne potiče.«[10]

Odabir između dobra i zla je u samom središtu našeg iskustva na zemlji. U konačnom pregledu naših života, neće uopće biti bitno tko je bio bogat a tko siromašan, jesmo li bili atleti ili ne, jesmo li imali prijatelje ili smo često bili zaboravljeni.

Možemo raditi, učiti, smijati se, zabavljati se, plesati, pjevati i uživati u mnogim drugim iskustvima. Oni su svi divan dio našeg života, no oni nisu glavni razlog našeg boravka ovdje.[11] Prilika da biramo između dobra i zla je pravi razlog zašto smo ovdje.[12]

Nitko od nas neće reći: »Želim izabrati zlo.« Mi svi želimo izabrati ispravno. Međutim, izbor između dobra i zla nije uvijek lagan, jer zlo često vreba iza nasmiješenih očiju. Poslušajte ova upozorenja:

»Pripazite ... da ne sudite da je od Boga ono što je zlo.«[13]

»Morate stalno bdjeti i moliti da ne upadnete u napast, Sotona naime želi vas imati.«[14]

»Sotona nastoji prevariti vas da vas podvrgne.«[15]

Poruka je: Čuvajte se zla iza nasmiješenih očiju!

Znao sam nekolicinu mladića koji su započeli s čvrstom namjerom da ostanu čvrsti i odani Spasitelju, no koji su se poskliznuli s puta jer nisu vidjeli zlo iza nasmiješenih očiju koje su se doimale potpuno bezopasno. Oni su vidjeli zabavu, zadovoljstvo, prihvaćanje, no nisu vidjeli druge posljedice.

Kako onda možemo razaznati zlo u nečemu što se ne doima zlim?

Već znate odgovor, no dajem vam još par stvari za razmišljanje:

Prvo, razgovarajte sa svojim roditeljima. Zvuči li to kao revolucionarna ideja? Mi očevi znamo da smo daleko od savršenstva, no volimo vas, i zajedno s vašim majkama, istinski smo zainteresirani da vi izaberete što je ispravno.

Potom, slijedite proroka. Ovoj 15 ljudi koje mi podržavamo za proroke, vidioce i objavitelje dane su božanske moći da vide ono što mi ponekad ne vidimo. Predsjednik Hinckley dao nam je jasan i specifičan savjet o zlu iza nasmiješenih očiju.[16] A imate i nadahnuto vodstvo u brošuri *Za snagu mladih.*[17] Dok primjenjujete savjete predsjednika Hinckleyja, Gospod je obećao da će

»raspršiti moći tame ispred vas«.[18] Vidjet ćete zlo iza nasmiješenih očiju i privlačnost toga će prestati.

I što je vrlo važno, dopustite da vam Duh Sveti bude vodič. Gospod je obećao da ako živimo pravedno, tihi, mali glas doći će u vaš um i vaše srce.[19] Vi ste osjetili taj utjecaj. Vi znate taj glas.[20]

Dar Duha Svetoga je duhovni dar. On je osjetljiv i neće se povezivati s nedostojnošću. Ne možete ga uvrijediti ili ignorirati jednog dana i očekivati da vas ojača sljedećeg dana. No dok slušate njegove poticaje i ostajete pravedni, jačat će u vama. Duh Sveti upozorio je mog prijatelja o fizičkoj opasnosti; Duh Sveti će također upozoriti vas o duhovnoj opasnosti.

Na kraju, zadobijte svoje osobno svjedočanstvo o Spasitelju. Molite se žarko. Čitajte Mormonovu knjigu kad nitko ne gleda. Odvojite vrijeme da u samoći razmislite o tome tko je doista Isus i kako su njegov život i žrtva važni za vas.

Sjetite se primjera mladog Josepha Smitha. Kad je upalio svijeću navečer da čita Bibliju, učinio je to jer je to želio. Kad je otišao u šumarak da se moli, otišao je sam.[21]
Dok jačamo u našem razumijevanju i ljubavi prema Spasitelju, njegovo svjetlo će rasvijetliti sve oko nas. Tada ćemo prepoznat zlo kao ono što jest.[22]

Znam da je Isus Krist naš Spasitelj. Riječi ne mogu opisati njegovu veličinu i slavu, njegovu veličanstvenost i divotu. On se sa svojim Ocem pokazao proroku Josephu Smithu. Predsjednik Gordon B. Hinckley je prorok Božji danas. Braćo, mi obnašamo njegovo sveto svećeništvo. Dok ostajemo dostojni, bit ćemo blagoslovljeni da vidimo zlo iza nasmiješenih očiju. To svjedočim u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. »A Chosen Generation«, *Ensign,* svibanj 1992., 69.
2. Osobna prepiska, 7. ožujka 2005.
3. Vidi Moroni 7:12
4. Vidi Luka 24:36-39; Ivan 1:14; 3. Nefi 12:48; NiS 76:23-24
5. Moroni 7:17
6. 2. Nefi 2:18
7. 2. Nefi 2:27
8. NiS 93:25; vidi i Bible Dictionary (Biblijski rječnik), »Devil« (đavao), 656.
9. Vidi Mojsije 1:1-22
10. 2. Nefi 2:16
11. Vidi Gordon B. Hinckley, »A Prophet's Counsel and Prayer for Youth«, *Liahona,* travanj 2001., 30; »Converts and Young Men«, *Ensign,* svibanj 1997., 47; »Living Worthy of the Girl You Will Someday Marry«, *Ensign,* svibanj 1998., 49.
12. Vidi 2. Nefi 2:27
13. Vidi Moroni 7:14
14. 3. Nefi 18:18
15. NiS 50:3

16. Vidi *Liahona,* travanj 2001., 30.
17. Vidi www.lds.org Kliknite na »Serving in the Church«, »Aaronic Priesthood/Young Men«, »For the Strength of Youth«.
18. NiS 21:6
19. Vidi NiS 8:2
20. Vidi NiS 18:36
21. Vidi Josip Smith 2:11-20
22. Vidi Mojsije 1:1-22

Tko je na Gospodinovoj strani? Tko?
Starješina Robert C. Oaks
iz predsjedništva sedamdesetorice

Gospodin želi znati na koga može računati.

Večeras bih želio usredotočiti svoje komentare na ohrabrujući poziv na služenje iz pjesme: »Tko je na Gospodinovoj strani? Tko? / Sada je vrijeme da pokažemo.« (*Hymns,* br. 260).

U ovoj rasporedbi, rasporedbi punine vremena, dok se pripremamo za posljednju sotonsku bitku u iščekivanju Kristova povratka na zemlji, vrlo je važno znati tko je na Gospodinovoj strani. Gospodin želi znati na koga može računati.

Voljeli bismo da se na svakog obnašatelja svećeništva može računati da će se pojaviti za služenje u redovima Gospodinove vojske. Danas u Crkvi postoji oko tri milijuna obnašatelja svećeništva, podjednako podijeljenih na Aronovo i Melkisedekovo svećeništvo.

Nažalost, previše tih muškaraca, mladih, i ne tako mladih, nedostaje, odsutni su bez dopusta.

Jednog je dana svaki od njih ponizno sjedio dok su ljudi s ovlašću položili svoje ruke na njihove glave i zaredili ih u svećeništvo. Tog dana svi su sklopili savez poslušnosti i služenja s Gospodinom.

Kako bismo razumjeli važnost tih saveza trebamo se upitati: »Što je svećeništvo?« Svaki budan đakon zna odgovor na to pitanje: Svećeništvo je moć da djelujemo u Božje ime.

Što to znači za đakone, učitelje i svećenike? Prvo, to znači da ste ovlašteni podjeljivati, pripremati i blagoslivljati sakrament. Je li to velika stvar? Apsolutno!

Tko je poslužio prvi sakrament o čemu imamo ikakav zapis? Naravno da je odgovor Gospodin Isus Krist. Večer prije njegove patnje u Getsemanskom vrtu, Krist je pripremio, blagoslovio i podijelio sakrament svojim učenicima. Stoga kad obavljamo ovu svetu uredbu, mi zapravo stojimo na mjestu samog Spasitelja. To je posebno!

Ivan Krstitelj položio je svoje ruke na glave Josepha Smitha i Olivera Cowderyja i povjerio Aronovo svećeništvo te izjavio: »Povjeravam Aronovo svećeništvo koje drži ključe posluživanja anđeoskog, i evanđelja obraćenja, i krštenja uranjanjem za otpust grijeha« (NiS 13:1) To je značajna odgovornost za muškarce u svakoj dobi. S tim zadatkom jasno je da smo na Gospodinovoj strani.

Što je s Melkisedekovim svećeništvom? Odsjek 84 Nauka i saveza navodi: »A to veće svećeništvo poslužuje evanđelje i drži ključ otajstava kraljevstva i to ključ spoznaje Boga.« (NiS 84: 19) Ovo svećeništvo drži moć posluživanja i vodstva, blagoslivljanja i iscjeljivanja, podučavanja i pečaćenja. Ove aktivnosti služenja u svećeništvu jasno stavljaju braću koja to primjenjuju na Gospodinovu stranu.

Jedan od najvećih primjera svećeničke moći pečaćenja je onaj od Nefija, Helamanova sina. Zbog njegove predanosti u navješćivanju Božje riječi, Gospodin mu je dao sljedeću moć: »Što god zapečatiš na zemlji, bit će zapečaćeno i na nebu; i što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebu« (Helaman 10:7). Nefi bi bio snažan vođa u Gospodinovoj vojsci u bilo kojoj raspoređbi.

Kako je predivan čin povjerenja našeg Nebeskog Oca da s nama podijeli dio svoje moći kako bismo mu pomogli u njegovom velebnom djelu, dok se ono kreće naprijed da ispuni zemlju.

Obratite pažnju na to da smo pažljivo podučeni kako podijeliti svećeničku ovlast. Kad sam napunio 12 godina, moj otac, Charles Oaks i moj biskup, George Collard, položili su svoje ruke na moju glavu, povjerili mi Aronovo svećeništvo i zaredili za đakona.

Nekoliko godina kasnije, tada starješina Gordon B. Hinckley, koristio je tu istu božanski određenu proceduru da me zaredi za sedamdesetoricu. Svako zaređenje odražava dodatno božansko povjerenje i nove prilike za služenje na Gospodinovoj strani.

Kad se organiziraju vojske, bitke se obično bore na velikim ratištima. No ova bitka za duše je potpuno drugačija. Sukob se nastavlja svakog dana u pojedinačnim životima i sučeljava Gospodinove trupe sa Sotoninim silama pohlepe, sebičnosti i požude.

Snažni mladići, 2060 Helamanovi ratnici, od prvog do posljednjeg, primjenjuju potrebu za velikom tjelesnom snagom kako bi se pridružili njihovim redovima. No ima mjesta za svaku odvažnu i srčanu dušu u ovom pothvatu.

Mi imamo 11-godišnjeg unuka, Andrewa, koji je vezan za invalidska kolica, možda do kraja svog života. On će biti zaređen za đakona u jesen i pridružit će se Gospodinovoj svećeničkoj vojsci. Njegov tjelesni hendikep neće ga ograničiti u ovom ratu jer odabrano oružje nisu koplja i mačevi koji se koriste u kaosu bojnog polja.

Umjesto toga, oružja vječne vrijednosti koja odražavaju bojnu opremu Božju su *istina, pravednost, vjera, molitva* i *Božja riječ* (vidi Efežanima 6:13–18). Ta se oružja koriste u našem umu, ustima i kretnjama. Svaka pravedna misao, riječ i djelo pobjeda su za Gospodina.

Zbog toga Andrew nema hendikep u ovoj borbi. Njegovi su ga roditelji dobro podučili. On je spreman pridružiti se redovima braće u svećeništvu.

Ulozi su vrlo visoki. Nagrade su same duše sinova i kćeri Božjih, njihovo vječno spasenje. A te duše bit će osvojene ili izgubljene na temelju kreposti i čistoći, na temelju dobrohotnosti i služenja te na temelju vjere i nade.

Andrew će se pridružiti zboru đakona u svom matičnom odjelu. Oni će ga podučiti da podjeljuje sakrament te prikuplja posne prinose. Brinut će se o njemu jer zbog toga svećenički zborovi postoje – da se brinu jedan za drugoga. Zapravo, tako je Gospodinova svećenička vojska ustrojena, u zborove.

Većinu svog života proveo sam kao pilot u zračnim snagama Sjedinjenih Država. Ljudi iz moje eskadrile ostali su, do današnjeg dana, bliska skupina i dalje održavaju vezu nakon 40 godina.

U našoj obuci za borbene pilote, jedno od prvih i najosnovnijih pravila bilo je: »Pazite na krilnog čovjeka. Stalno ga pratite kako biste osigurali da mu neprijatelj ne priđe s leđa.«

Ako je to dobar savjet za zaštitu kolega u borbenoj eskadrili, to je veliki savjet budemo blizu i štitimo članove našeg zbora dok težimo čvrsto stajati na Gospodinovoj strani. Trebamo biti željni da pođemo za njima i pronađemo ih kad odlutaju.

Stajati čvrsto na Gospodinovoj strani naročito je važno danas. Naš prorok redovito ističe da su ovo posljednji dani. Po znakovima vremena znamo da se bliži kraj. I Sotona to također zna. Čini se da on i njegove snage nikad ne spavaju.

Na Globalnom sastanku obuke svećeničkog vodstva, predsjednik Gordon B. Hinckley je, napominjući stanje nemorala u svijetu, izjavio: »Ne znam jesu li stvari bile gore u vrijeme Sodome i Gomore.«

Nastavio je govoreći: »Oni i njihovi opaki naseljenici bili su istrijebljeni. Slične uvjete vidimo danas. Oni prevladavaju širom svijeta. Mislim da Nebeski Otac sigurno jeca dok promatra svoje sinove i kćeri koji su zastranili.« (»Standing Strong and Immovable«, *Globalni sastanak obuke vodstva*, 10. siječnja 2004., 20).

Ne znam koliko nam još puta naš prorok mora reći da smatramo to upozorenjem za nas.

Na nedavnom govoru na saboru, starješina Dallin H. Oaks je izjavio: »Znakovi drugog dolaska su svugdje oko nas i pojačavaju se u učestalosti i jačini... Dok smo nemoćni promijeniti činjenice drugog dolaska i nismo u mogućnosti znati točno vrijeme, možemo ubrzati naše vlastite pripreme i pokušati utjecati na pripreme onih oko nas. Moramo obaviti i vremenitu i duhovnu pripremu za prorokovane događaje u vrijeme drugog dolaska.« (»Preparation for the Second Coming«, *Liahona,* svibanj 2004., 7-9).

Te izjave upozorenja došle su mnogo prije razdoblja nepredviđenog uništenja uraganom na karipskom području i pustošenjem tsunamija u istočnoj Aziji.

Naša pjesma »Tko je na Gospodinovoj strani« podučava nas »sada je vrijeme da pokažemo«. Sada je vrijeme da stojimo čvrsti u našoj vjeri i našim načelima poput kapetana Moronija. Potrebni smo *sada*, đakoni, učitelji, svećenici, biskupi, starješine, veliki svećenici i patrijarsi. Sada je vrijeme da pokažemo našu zahvalnost za pomirbenu žrtvu našeg Gospodina, Isusa Krista. Sada je vrijeme da pokažemo našu vjeru kroz poslušnost temeljnim zapovijedima poput zakona ćudoredne čistoće i desetine, Riječi mudrosti i svetkovanja dana subotnjeg.

Sada je vrijeme da upozorimo naše bližnje dijeleći evanđelje s njima. Sada je vrijeme da svijetu pružimo primjer primjerenosti i skromnosti, primjer kreposti i čistoće. Nikada ne smijemo uprljati našu svećeničku moć valjajući se u obuzimajućoj, nagrizajućoj prljavštini i ljigavstvu pornografije.

Sada je vrijeme da pregledamo saveze koje smo sklopili s Gospodinom u vodama krštenja, saveze koje smo sklopili kad smo prihvatili zavjet i savez svećeništva i saveze koje smo skopili u njegovim svetim hramovima.

Sada je uistinu vrijeme da pokažemo da smo na Gospodinovoj strani.

Braćo, ovo je njegovo djelo. Evanđelje Isusa Krista je obnovljeno, u svojoj punini, u ove posljednje dane kroz proroka Josepha Smitha. Isus Krist stoji na čelu ove Crkve, vodeći je naprijed kroz svog živućeg proroka, Gordona B. Hinckleya. Krist će se vratiti na zemlju da vlada i kraljuje, a svi ćemo mi jednoga dana stati pred njega da nam bude suđeno za naše misli, djela i želje našeg srca. On je naš Spasitelj i naš Otkupitelj, a to tome svjedočim u njegovo sveto ime. Amen.

Ustrajnost

Predsjednik James E. Faust
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Ustrajnost prikazuju oni koji nastavljaju kad nastavljanje postane teško, koji ne odustaju kad drugi kažu: »To se ne može postići.«

Želio bih pozdraviti braću koji su danas popodne pozvani i podržani kao članovi Prvog i Drugog zbora sedamdesetorice. Svaki je od njih čovjek vjere, sposobnosti i predanosti i mi vam svjedočimo da su u svakom pogledu dostojni ovih službi.

Moja draga braćo velikog svjetskog bratstva u svećeništvu, pohvaljujemo vas za vašu vjernost i posvećenost Gospodnjem djelu. Zahvaljujemo vam za vašu predanost i vašu odanu službu. Vi mnogo doprinosite snazi Crkve.

Predivno je biti na ovom sastanku sa svima vama koji obnašate Aronovo svećeništvo. Kad sam bio vaših godina, ponekad sam se pitao: »Gdje će biti moje mjesto u svijetu i kako ću ga pronaći?« U to vrijeme, moj jedini siguran cilj bio je služenje misije. Kada je stigao moj poziv za

misiju, odslužio sam, a moja misija postala je poput zvijezde sjevernjače koja me vodi prema drugim ostvarenjima u mom životu. Jedna od važnih stvari koje sam naučio bila je ta da ako vjerno ustrajem u svojim crkvenim pozivima, Gospodin će pripremiti put i voditi me prema drugim mogućnostima i blagoslovima, većim nego što sam mogao sanjati.

Služenje misije može to učiniti za sve vas mladiće. Nedavno mi je jedan mladić ispričao koliko je naučio iz ustrajnosti kao misionar. Iz njegovog iskustva izvlačim neke stvari koje možete naučiti, a koje će donijeti mogućnosti i blagoslove za vas:

1. Kako mudro organizirati i iskoristiti vrijeme
2. Važnost napornog rada – da žanjete ono što sijete
3. Sposobnosti vođenja
4. Komunikacijske vještine
5. Vrijednost proučavanja evanđelja
6. Poštivanje autoriteta
7. Važnost molitve
8. Poniznost i ovisnost o Gospodinu[1]

Kad sam pohađao gimnaziju Granite u Salt Lake Cityju tridesetih godina prošlog stoljeća, imao sam nekoliko prijatelja koji su bili vrsni u sportu, glumi, glazbi i retorici. Neki od njih postigli su uspjeh u životu, no previše tih nadarenih i sposobnih mladih ljudi nije ustrajalo i nije uspjelo ostvariti svoj potencijal. Nasuprot tome, nekoliko manje uočljivih mladića i djevojaka iz iste škole radilo je predano, ustrajalo je i nastavilo sa svojim obrazovanjem i postali su istaknuti liječnici, inženjeri, učitelji, odvjetnici, znanstvenici, poslovni ljudi, obrtnici, električari, vodoinstalateri i poduzetnici.

Uspjeh se obično zasluži tako da se ustraje i ne obeshrabri se kad naiđemo na izazove. Paul Harvey, poznati novinarski analitičar i pisac, jednom je rekao: »Nadam se da ću jednog dana uživati dovoljno onoga što svijet naziva uspjehom kako bi me netko upitao: 'Koja je tajna uspjeha?' Jednostavno ću reći sljedeće: 'Podignem se kad padnem.'«[2]

Madam Marie Curie istaknuti je primjer ustrajnosti, kad je radila sa svojim francuskim suprugom fizičarom, Pierreom Curiem, »u staroj, napuštenoj straćari koja prokišnjava, bez novaca i vanjskog poticaja ili pomoći, pokušavajući izolirati radij iz rudače nisko gradiranog urana zvanog uranski smolinac. Nakon što je njihov 487. eksperiment propao, Pierre je odmahnuo rukama u očaju i rekao: 'To se nikada neće postići. Možda za sto godina, no ne u moje doba.' Marie mu se usprotivila odlučnim licem i rekla: 'Ako bude trebalo sto godina, bit će šteta, no ja neću prestati raditi na tome dok god živim.'«[3] Naposljetku je uspjela, a oboljeli od raka imali su veliku korist od njezine ustrajnosti.

Ustrajnost prikazuju oni koji nastavljaju kad nastavljanje postane teško, koji ne odustaju kad drugi kažu: »To se ne može postići.« Godine 1864., Prvo predsjedništvo pozvalo je apostole Ezru T. Bensona i Lorenza Snowa, zajedno sa starješinama Almom Smithom i Williamom W. Cluffom, na misiju na Havajsko otočje. Iz Honolulua su krenuli malenim brodom prema maloj luci Lahaina. Kad su prišli grebenu, val je bio visok i teško je udario brod noseći ga 50 jardi dalje

i ostavio ga u koritu između dva velika vala. Kad je udario drugi val, brod se preokrenuo u zapjenjeno more.

Ljudi na obali su čamcem za spašavanje izvukli trojicu braće koji su plivali u blizini tonućeg broda. No nije bilo ni traga bratu Snowu. Havajci, koji su navikli na valove, plivali su u svakom smjeru u potrazi za njih. Naposljetku je jedan od njih osjetio nešto u vodi te su izvukli brata Snowa na površinu. Njegovo tijelo bilo je kruto, a činilo se kao da je mrtav dok su ga vukli u brod.

Starješina Smith i starješina Cluff položili su tijelo brata Snowa preko svog krila i tiho ga blagoslovili, tražeći od Gospodina da poštedi njegov život da se može vratiti svojoj obitelji i svom domu. Kad su stigli do obale, odnijeli su brata Snowa do nekakvih velikih praznih korita koja su ležala na plaži. Polegavši ga licem prema dolje na jedno od korita, ljuljali su ga naprijed - natrag kako bi izbacili vodu koju je progutao.

Nakon što su starješine to radili neko vrijeme za njega, bez ikakvih životnih znakova, promatrači su rekli da se za njega ništa više ne može učiniti. No odlučni starješine nisu odustali. Stoga su molili ponovno, s tihim uvjerenjem da će Gospodin čuti i odgovoriti na njihove molitve.

Bili su nadahnuti da učine nešto prilično neobično za to doba. Jedan od njih prislonio je svoja usta na usta brata Snowa kako bi upuhao zrak u njegova pluća, izmjenjujući upuhivanje i izvlačenje zraka, imitirajući prirodan proces disanja. Izmjenjujući se, ustrajali su dok nisu uspjeli u pokretanju njegovih pluća. Malo kasnije, primijetili su slabašne znakove povratka života. »Jedva vidljiv treptaj oka, koje je do tada bilo otvoreno i beživotno, te vrlo slab hroptaj u grlu, bili su prvi simptomi vraćanja života. Oni su postajali sve izraženiji, dok se svijest nije vratila u potpunosti.« Sa svojom ustrajnošću i osmjehom milosrdne Providnosti, sva četvorica Gospodinovih slugu su preživjeli i mogli su odslužiti svoju misiju.[4]

Starješina Snow postao je predsjednik Crkve. Dok je služio na tom pozivu, stabilizirao je crkvena sredstva potičući članove da plate svoju desetinu i prinose.

Vas će braću interesirati da je Alma Smith u ovoj priči bio dječak koji je bio upucan u kuk kod Haun's Milla, pri čemu su mu uništeni zglob i čašica kuka. Njegova majka zamotala je tešku ranu s balzamom, a zatim je bila nadahnuta da ga postavi tako da pet tjedana leži na licu. Fleksibilna hrskavica izrasla je na mjestu zgloba i čašice koja mu je omogućila ne samo da živi normalnim životom, već da služi misiju na Havajima i pruži doživotnu službu u Crkvi.[5]

Svi naši proroci posljednjih dana primjeri su odlučnosti kroz svećeništvo, molitvu i rad. Ustrajnost Josepha Smitha omogućila je obnovu svih stvari. Cijelog svog života bio je tretiran s prezirom i podsmjehom – od trenutka kad je prvi put govorio o Prvoj viziji propovjedniku istaknute religije. No nikada nije pokleknuo i ostavio nam je svoje nepokolebljivo svjedočanstvo:

»Ja doista vidjeh svjetlo, i usred toga svjetla vidjeh dvije Osobe, i one zbiljski meni govorahu. I premda me zamrziše i progoniše što rekoh da sam imao viđenje, ipak to bijaše istina;... Jer imah viđenje, i znadoh to, a znadoh da to i Bog znade, i ne mogu to zanijekati niti se to usudih učiniti.«[6]

Život Brighama Younga bio je sama srž ustrajnosti. Uvijek je bio vjeran i odlučan. Nakon smrti Josepha Smitha, imao je hrabru odlučnost povesti 60000 ljudi iz udobnosti njihovih domova i plodnih područja u jalovu pustinju. Taj veliki egzodus bio je poput nijednog drugog u suvremenoj povijesti. Došli su u kočijama, pješice i vukući ručna kolica. On i njegovi sljedbenici postigli su da pustinja procvjeta poput ruže.

Na prvoj konferenciji za novinare, kad je predsjednik Gordon B. Hinckley predstavljen novinarima kao predsjednik Crkve 1995. godine, postavili su mu pitanje na što će se usredotočiti. Odgovorio je: »Na nastavak. Da. Naša tema bit će nastaviti velebno djelo koje su unaprijedili naši prethodnici.«[7] To je velika tema za svakog od nas. Moramo nastaviti i izdržati do kraja.

Jedno od velikih ostvarenja administracije predsjednika Hinckleya je njegova čudesna ustrajnost u izgradnji hramova. Od kad je postao predsjednik Crkve, 87 hramova su posvećeni, odnovo posvećeni i objavljeni. Ovo čudesno postignuće u izgradnji hramova je neprikosnoveno u cijeloj povijesti svijeta. Hramovi imaju veliki utjecaj za dobro i povećano blagoslivljaju svijet. Kao što je predsjednik George Q. Cannon rekao: »Svaki kamen temeljac koji je postavljen za hram, i svaki hram koji je dovršen prema redu kojeg je objavio Gospodin za svoje sveto svećeništvo, umanjuje moć Sotone na zemlji, povećava moć Boga i božanstvenosti, moćno pokreće nebesa za našu korist te zaziva na nas blagoslove Vječnih Bogova i onih koji prebivaju u njihovoj nazočnosti.«[8]

Svatko od nas treba služiti vjerno i predano u našim svećeničkim pozivima do kraja naših dana. Neki se mogu pitati: »Koliko dugo moram biti kućni učitelj?« Moj odgovor je da je kućno učiteljstvo svećenički poziv. Služiti na pozivu kućnog učitelja je povlastica sve dok naš biskup i svećenički vođe smatraju da ga možemo ispunjavati. Neki od nas su poznavali brata Georgea L. Nelsona, istaknutog odvjetnika u Salt Lake Cityju, koji je služio kao biskup, predsjednik okola i patrijarh. Bio je potpuno posvećen Crkvi. On je bio kućni učitelj u dobi od 100 godina. U to vrijeme je rekao: »Volim biti kućni učitelj. Nadam se da ću uvijek moći biti kućni učitelj.«[9] Umro je u 101. godini i bio je vjeran do kraja.

Od onih koji se žele krstiti u Crkvu, Gospodin traži da budu »odlučni da mu služe do svršetka.«[10] Predsjednik Joseph Fielding Smith je sa 94 godine rekao: »Cijeli svoj život težio sam veličati svoj poziv u tom svećeništvu i nadam se da ću izdržati do kraja u ovom životu te uživati u društvu vjernih svetaca u nadolazećem.«[11] Kao što je Gospodin rekao, ako želimo biti njegovi učenici, moramo nastaviti prema njegovoj riječi.[12] Gospodin je blagoslovio Crkvu i njezine članove na čudesne načine zbog njihove vjere i ustrajnosti. Svjedočim o božanskom porijeklu svetog svećeničkog djela i činim to u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Dan Kartchner, osobna prepiska.
2. Citirao Marvin J. Ashton, u Conference Report, listopad 1981., 126; ili *Ensign,* studeni 1981., 89.
3. Sterling W. Sill, u Conference Report, listopad 1974., 86; ili *Ensign,* studeni 1974., 62.
4. Vidi Eliza R. Snow Smith, *Biography and Family Record of Lorenzo Snow* (1884.), 276-281.

5. Vidi »Amanda Smith«, u Andrew Jensen, sabr., *Historical Record*, 9. svezak. (1882-90), 5:83-88.
6. Josip Smith 2:25
7. Citirao Jeffrey R. Holland, »President Gordon B. Hinckley: Stalwart and Brave He Stands«, *Liahona,* lipanj 1995., posebno izdanje, 2.
8. »The Logan Temple«, *Millennial Star,* 12. studenog 1877., 743.
9. Citirala Elinor G. Hyde, »At 100 Years Old, He's Faithful Home Teacher«, *Church News,* 6. lipnja 1998., 7.
10. NiS 20:37
11. U Conference Report, listopad 1970., 92; ili *Improvement Era,* prosinac 1970., 27.
12. Vidi Ivan 8:31

Sveti poziv služenja
Predsjednik Thomas S. Monson
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Izvršenje dužnosti donosi osjećaj sreće i mira.

Ja bih isto želio izraziti dobrodošlicu onima koji su na ovom saboru pozvani na nove dužnosti i čestitke od srca onima koji su časno razriješeni svoje službe. Djelo ide naprijed. Volimo svakoga od vas.

Moja draga braćo, počašćen sam povlasticom da vam se večeras mogu obratiti. Kolika li je radost vidjeti ovaj veličanstveni konferencijski centar do zadnjeg mjesta ispunjen mladima i starima koji obnašaju svećeništvo Božje. Shvatiti da su slična mnoštva okupljena širom svijeta izaziva kod mene prevladavajući osjećaj odgovornosti. Molim se da nadahnuće Gospodnje vodi moje misli i nadahne moje riječi.

Predsjednik Joseph F. Smith je dao sljedeću izjavu o svećeništvu. Rekao je: »Sveto svećeništvo je ta vlast koju je Bog podijelio čovjeku, po kojoj on može iznositi volju Božju... Ono je sveto i ljudi ga moraju držati svetim. Trebaju ga častiti i poštivati svi oni koji ga obnašaju.«[1]

Zakletva i savez svećeništva odnose se na sve nas. Onima koji obnašaju Melkisedekovo svećeništvo to je izjava o potrebi da budemo vjerni i poslušni zakonima Božjim te da veličamo pozive koje primimo. Onima koji obnašaju Aronovo svećeništvo to je proglas o budućoj dužnosti i odgovornosti, kako bi se mogli pripremiti ovdje i sada.

Predsjednik Marion G. Romney, bivši član Prvog predsjedništva, je rekao: »Svaki obnašatelj Melkisedekovog svećeništva treba revno i ozbiljno obraćati pažnju na značenje te zakletve i saveza koje je primio. Neizvršavanje obveza uspostavljenih time sigurno će donijeti razočaranje, tugu i patnju.«[2]

Predsjednik Spencer W. Kimball je dodao: »Osoba može prekršiti [svoje] svećeničke saveze ne obdržavajući zapovijedi – ali također ostavljajući svoje dužnosti neispunjenima. Prema tome, da bi prekršila ovaj savez, osoba samo treba ne činiti ništa.«[3]

Glasovit propovjednik je primijetio: »Ljudi će naporno raditi za novac. [Ljudi] će raditi napornije za druge ljude. Ali ljudi će raditi s najviše napora kada su odani nekoj stvari... Dužnost nikada nije dostojno ispunjena sve dok je ne ispuni onaj koji bi rado učinio više, kad bi samo mogao.«[4]

Izvršenje dužnosti donosi osjećaj sreće i mira. Pjesnik je napisao:

Spavao sam i sanjao da je život radost.
Probudio sam se i shvatio da je život dužnost.
Djelovao sam, i gle -
Dužnost je radost.[5]

Poziv dužnosti može doći tiho kada mi koji obnašamo svećeništvo odgovaramo na zaduženja koja primimo. Predsjednik George Albert Smith, taj skroman ali učinkovit vođa, je izjavio: »Prije svega vaša je dužnost da naučite što Gospodin želi i onda da moću i snagom [svoga] svetog svećeništva [tako] veličate svoj poziv u nazočnosti svojih bližnjih... da će vas ljudi rado slijediti.«[6]

Što znači veličati poziv? To znači izgrađivati ga u dostojanstvu i važnosti, učiniti ga časnim i vrijednim pohvale u očima svih ljudi, uvećati i ojačati ga, dopustiti da nebesko svjetlo sjaji kroz njega pred očima svih ljudi.

Kako osoba veliča poziv? Jednostavno izvršavajući službu vezanu za njega. Starješina veliča zaređen poziv starješine učeći koje su njegove dužnosti starješine i onda ih izvršavajući. Kako je sa starješinom, tako je i sa đakonom, učiteljem, svećenikom, biskupom i svakim tko obnaša službu u svećeništvu.

Pjesnik i pisac Robert Louis Stevenson nas je podsjetio: »Znam što je zadovoljstvo, jer sam obavio dobar posao.«

Braćo, sjetimo se savjeta kralja Benjamina: »Kad služite bližnjemu svojemu, samomu [ste] Bogu svojemu na službu.«[7]

Posegnimo za spas onih koji trebaju našu pomoć i podignimo ih na višu stazu i na bolji put. Usredotočimo svoje misli na potrebe obnašatelja svećeništva i njihovih supruga i djece koji su pali s puta aktivnosti. Poslušajmo neizgovorenu poruku iz njihovih srca. Otkrit ćete da vam je ovo poznato: »Vodi mene, budi sa mnom, usmjeravaj me; / pomoć tvoju / trebam ja / da dođem do Njega.«[8]

Djelo reaktivacije nije zadatak za besposličara ili sanjara. Djeca rastu, roditelji stare, a vrijeme ne čeka nikoga. Nemojte odgađati poticaj; radije odgovorite na njega, a Gospodin će otvoriti put.

Često je potrebna nebeska vrlina strpljivosti. Kao biskup osjećao sam se potaknutim jednoga dana posjetiti čovjeka čija je supruga bila donekle aktivna, kao i djeca. Taj čovjek, međutim, nije nikada odgovorio. Bio je to vruć ljetni dan kada sam pokucao na vrata Harolda G. Gallachera. Mogao sam vidjeti brata Gallachera kako sjedi u svojoj stolici i čita novine. »Tko je?« upitao je, ne podižući pogled.

»Vaš biskup«, odgovorio sam. »Došao sam se upoznati s vama i potaknuti vas da prisustvujete sastancima sa svojom obitelji.«

»Ne, previše sam zaposlen«, došao je preziran odgovor. Nije ni podigao pogled. Zahvalio sam mu što me saslušao i otišao.

Obitelj Gallacher se preselila u Kaliforniju nedugo nakon toga. Puno je godina prošlo. Tada sam, kao član zbora dvanaestorice, radio jednog dana u svom uredu, kad me moja tajnica pozvala govoreći: »Brat Gallacher koji je jednom živio u vašem odjelu je ovdje u uredu i htio bi razgovarati s vama.«

Odgovorio sam: »Pitajte ga da li je njegovo ime Harold G. Gallacher koji je, sa svojom obitelji, jednom živio na adresi Vissing Place u West Temple and Fifth South.«

Rekla je: »To je taj čovjek.«

Rekao sam joj da ga pošalje k meni. Imali smo ugodan razgovor o njegovoj obitelji. Rekao mi je: »Došao sam se ispričati zato što nisam ustao iz svoje stolice i pustio vas unutra toga ljetnog dana prije mnogo godina.« Pitao sam ga je li aktivan u Crkvi. S osmjehom je odgovorio: »Ja sam savjetnik u biskupstvu mog odjela. Moj negativan odgovor na vaš poziv da dođem u Crkvu me tako progonio, da sam odlučio učiniti nešto u vezi toga.«

Harold i ja sastali smo se u mnogim prilikama prije nego što je umro. Gallacherovi i njihova djeca obnašali su mnoge pozive u Crkvi.

Predsjednik Stephen L. Richards, koji je služio kao savjetnik predsjednika Davida O. McKaya, je izjavio: »Svećeništvo se obično jednostavno definira kao 'moć Božja podijeljena čovjeku'.« On nastavlja: »Mislim da je ta definicija ispravna. Ali radi praktične svrhe želio bih definirati svećeništvo u odnosu na služenje i često ga nazivam 'savršeni naum služenja'... Ono je alat služenja... i čovjek koji se ne koristi njime lako će ga izgubiti, jer nam je jasno rečeno u objavi da se onaj koji ga zanemari 'neće smatrati dostojnim opstanka'.«[9]

Ovog sam siječnja imao povlasticu biti svjedokom dubokog djela služenja u životu žene koja je živjela u mom odjelu kada sam služio tamo kao biskup prije mnogo godina. Njezino je ime Adele, i ona je živjela sa svoje dvije odrasle kćeri – od kojih je jedna bila s posebnim potrebama – u području Rose Park u dolini Slanog jezera. Adele, koja je udovica, imala je financijskih poteškoća, i njezin je život često bio težak.

Primio sam telefonski poziv od osobe uključene u Gingerbread House Project, koja me pozvala na otvaranje Adeleinog doma, u kojem su mnogi ljubazni i velikodušni pojedinci obavili

renoviranje u razdoblju od samo tri dana i noći, svi radeći dobrovoljno s materijalima koje su donirali brojni lokalni poduzetnici. Tijekom vremena u kojem se obavljalo renoviranje njezinog doma, Adele je sa svojim kćerima bila gost u gradu udaljenom više milja gdje su one same primile malo tetošenja.

Bio sam prisutan kada je limuzina s Adele i njezinim kćerima stigla. Grupu koja ih je očekivala nisu činili samo obitelj i prijatelji, već i mnogi graditelji koji su dan i noć radili na tom projektu. Bilo je očito da su bili zadovoljni rezultatom i željno su očekivali vidjeti reakciju Adele i njezinih kćeri.

Žene su izašle iz automobila povezanih očiju. Kako li je to bio uzbudljiv trenutak kad su povezi bili uklonjeni, a Adele i njezine kćeri su se okrenule i ugledale svoj novi dom. Bile su potpuno zapanjene divnim projektom koji je bio ostvaren, uključujući preradu pročelja, proširenje samog doma i novi krov. Vanjska fasada izgledala je nova i bez greške. Nisu mogle ne zaplakati.

Pratio sam Adele i druge dok smo ulazili u kuću i bili smo zapanjeni onim što je učinjeno kako bi se okolina uljepšala i popravila. Zidovi su bili obojani, podni pokrovi promijenjeni. Tu su bili nov namještaj, nove zavjese, nova draperija. Kuhinjski kredenci bili su zamijenjeni; postavljene su nove radne površine i novi uređaji. Čitava je kuća preuređena od vrha do dna, svaka je soba bila čista i prekrasna. Adele i njezine kćeri bile su doslovno svladane. Međutim, jednako su uzbudljivi i dirljivi bili izrazi na licima onih koji su grozničavo radili kako bi obnovili kuću. Suze su im dolazile na oči dok su bili svjedoci radosti koju su donijeli u život Adele i njezinih kćeri. Ne samo što je teret udovice bio olakšan, već su bezbrojni drugi životi bili dotaknuti u procesu. Svi su postali bolji ljudi jer su sudjelovali u tom djelu.

Predsjednik Harold B. Lee, jedan od velikih učitelja u Crkvi, dao nam je ovaj savjet o svećeništvu koji je lako razumjeti. Rekao je: »Vidite, kad netko postane obnašatelj svećeništva, on postaje zastupnik Gospodinov. On bi trebao razmišljati o svojem pozivu kao da je na dužnosti za Gospodina.«[10]

Neki od vas mogu biti po prirodi stidljivi ili se mogu osjećati nedostatnima da pozitivno odgovore na poziv. Sjetite se da ovo djelo nije samo vaše i moje. To je Gospodinovo djelo, a kad smo na dužnosti za Gospodina, braćo, tada imamo pravo na Gospodinovu pomoć. Sjetite se da će Gospodin oblikovati leđa kako bi mogla ponijeti terete koji se stave na njih.

Pošto formalna učionica može ponekad biti zastrašujuća, neke se od najučinkovitijih poduka događaju na drugim mjestima osim kapele ili učionice. Dobro se sjećam kako bi se tijekom proljetnog razdoblja prije nekoliko godina, članovi mojeg i susjednog odjela, koji su obnašali Aronovo svećeništvo, radovali godišnjem izletu kojim se obilježavala obnova Aronovog svećeništva. A u toj smo posebnoj prilici putovali autobusom 90 milja na sjever do groblja u Clarkstonu, Utah. Tamo smo, u tišini toga lijepog okruženja, okupili mlade oko groba Martina Harrisa, jednoga od trojice svjedoka Mormonove knjige. Dok smo okruživali prekrasan granitni kamen koji označava njegov grob, starješina Glen L. Rudd, tada biskup drugog odjela, iznio je pozadinu života Martina Harrisa i pročitao iz Mormonove knjige svjedočanstvo njegovo, Olivera Cowderyja i Davida Whitmera. Mladići su slušali sa zanesenom pažnjom, shvaćajući da stoje pred grobom onoga tko je vidio anđela i tko je zapravo vidio ploče svojim vlastitim očima.

Ponizno su dotaknuli granitnu oznaku koja označava grob i razmišljali su o riječima koje su čuli i osjećajima koje su imali.

Tada smo otišli nešto dalje do groba pionira. Oznaka je nosila ime John P. Malmberg i sadržavala je stihove:

Svjetlo iz našeg doma je nestalo.
Glas koji smo voljeli utišan je.
Mjesto je prazno u našim srcima
Koje nikad ne može biti ispunjeno.

Razgovarali smo s dječacima o žrtvi, o posvećenosti istini. Dužnost, čast, služenje i ljubav - sve je to bilo podučeno kod toga groba. U svojem sjećanju mogu vidjeti dječake kako posežu za maramicama da obrišu suzu. Još uvijek čujem šmrcanja koja svjedoče da su srca bila dirnuta i obećanja dana. Vjerujem da je svaki mladić odlučio biti pionir – onaj koji ide naprijed, pokazujući drugima put koji moraju slijediti.

Zatim smo kao grupa otišli u obližnji park, gdje smo svi uživali u ručku u prirodi Prije odlaska kući, zastali smo pred prekrasnim hramom u Loganu. Bio je topao dan. Pozvao sam dječake da se ispruže na prostranom travnjaku i sa mnom promatraju plavetnilo neba, prošarano bijelim, uzburkanim oblacima koje je svojim putem tjerao stalan povjetarac. Divili smo se ljepoti veličanstvenog hrama pionira. Divili smo se ljepoti veličanstvenog hrama pionira. Lekcije su bile naučene. Srca su bila dirnuta. Savezi i obećanja postali su mnogo više od riječi. Želja da budu dostojni prolaska kroz vrata hrama udomila se u njihova mlada srca. Misli su se okrenule Učitelju, njegova se nazočnost osjetila. Njegov blagi poziv, »Slijedi me«, nekako se čuo i osjetio.

Svima koji se voljno odazivaju svetom pozivu služenja dolazi obećanje: »Ja, Gospod, milosrdan sam i milostiv onima koji me se boje, a uživam počastiti one koji mi služe u pravednosti i istini do svršetka.
Velika će biti plaća njihova, a vječna će biti slava njihova.«[11]

Moja je iskrena molitva da se svi mi možemo osposobiti za to božansko obećanje, u ime Isusa Krista, našeg Spasitelja. Amen.

BILJEŠKE

1. *Gospel Doctrine, 5. izdanje* (1939), 140.
2. U Conference Report, Sabor područja Mexico City Mexico 1972., 73.
3. *The Teachings of Spencer W. Kimball, ob.* Edward L. Kimball (1982.), 497.
4. Harry Emerson Fosdick, u *Vital Quotations,* sabr. Emerson Roy West (1968.), 38.
5. Rabindranath Tagore (1861.-1941.)
6. U Conference Report, travanj 1942., 14.
7. Mosija 2:17
8. Naomi W. Randall, »Božje sam dijete ja«, *Crkvena pjesmarica,* br. 58.
9. U Conference Report, travanj 1937., 46.
10. U Conference Report, Sabor područja Mexico City Mexico 1972., 77.

11. NiS 76:5-6

Kockanje
Predsjednik Gordon B. Hinckley

Ako nikada niste kartali poker ili se kockali na bilo koji način, nemojte započeti. Ako to činite, prestanite sad dok još možete.

Moja draga braćo, imali smo prekrasan sastanak. Želio bih potvrditi sve što je izrečeno i dati vam svoj blagoslov.

Na početku bih želio reći par riječi o onima koji su danas popodne podržani kao članovi zborova sedamdesetorice.

Uvjeren sam da postoje doslovno stotine braće koji su dostojni i sposobni služiti kao vrhovni službenici u Crkvi. Vidimo ih svugdje. Oni koji su danas podržani odabrani su da bi ispunili posebne odgovornosti. U većini slučajeva, to će uključivati žrtvu, koja će se dragovoljno davati.

Među podržanima je, kao što ste primijetili, moj 63-godišnji sin. Želim biti jasno da ga ja nisam predložio. To su učinili drugi koji su imali pravo na to. Osobito sam osjetljiv na pitanje nepotizma. Kao što odvjetnici kažu, suzdržao sam se od sudjelovanja. Međutim, vjerujem da je dostojan i osposobljen u svakom pogledu. Na prvom mjestu, ima veliku i prekrasnu majku. Želio bih kada bih mogao preporučiti njegovog oca.

Ovo spominjem samo zbog moje osjetljivosti na pitanje nepotizma. Molim vas, nemojte protiv njega držati njegovu povezanost sa mnom. On je nemoćan tu pomoći.

Sada, idemo na temu o kojoj želim večeras govoriti. Radim to kao odgovor na brojne zahtjeve koji su mi upućeni o stavu Crkve prema običaju koji postaje učestaliji među nama, a naročito među našim mladima. To je pitanje kockanja u različitim oblicima.

Postoji priča da se jedne nedjelje Calvin Coolidge, nekoć predsjednik Sjedinjenih Država i čovjek poznat po malo riječi, vratio iz crkve. Njegova žena ga je pitala o čemu je govorio propovjednik. Odgovorio je: »O grijehu.« »Što je rekao?«, upitala je. »Bio je protiv njega«, odgovorio je.

Mislim da bih mogao odgovoriti na pitanje o kockanju jednako kratko. Mi smo protiv toga.

Kockanje se može vidjeti gotovo posvuda. Ljudi igraju poker. Klade se na konjske i pseće utrke. Igraju rulet i na automatima na sreću. Okupljaju se da bi igrali u barovima, salunima, kasinima i prečesto u svojim vlastitim domovima. Mnogi ne mogu prestati. Postaje ovisnost. U mnogim slučajevima vodi ka drugim destruktivnim navikama i običajima.

A ima toliko mnogo onih koji se prime toga, a ne mogu si to priuštiti. U mnogim slučajevima pljačkaju financijsku sigurnost žena i djece.

Igra poker, kako se naziva, postaje fakultetsko, pa čak i srednjoškolsko ludilo.

Čitam članak iz novina *New York Times*:

»Za Michaela Sandberga, sve je započelo prije nekoliko godina s igrom za sitniš s prijateljima.

No prošle jeseni, rekao je, to je postalo izvor šesteroznamenkastog prihoda i alternativa pravnoj školi.

Sandberg (22), u pravilu raspodijeli svoje vrijeme između Princetona, gdje je apsolvent i studira političke znanosti i Atlantic Cityja, gdje igra poker s velikim ulozima...

Sandberg je krajnji primjer kockarske revolucije u domovima državnih sveučilišta. Sandberg to naziva eksplozijom, koju je potaknulo televizijsko prvenstvo u pokeru i proliferacija web stranica koje nude igranje on-line pokera.

Stručnjaci kažu da je teško ne prepoznati popularnost kockanja na kampusima. U prosincu, na primjer, sestrinstvo na sveučilištu Columbia održalo je svoj prvi poker s 80 igrača, pokerski turnir s minimalnim ulogom od 10 dolara, dok je sveučilište North Carolina održalo svoje prvo natjecanje za 175 igrača, u listopadu. Obje igre bile su napunjene i nastala je lista čekanja. Na sveučilištu u Pennsylvaniji, privatne igre reklamiraju se svake večeri na mailing listi kampusa« (Jonathan Cheng, »Poker Is Major College Craze«, u *Deseret Morning News*, 14. ožujka 2005., str. A2).

Ista stvar događa se ovdje u Utahu. Jedna mi je majka napisala sljedeće:

»Moj devetnaestogodišnji sin igra poker preko interneta i ljudi na internetu [čini se] ne mare ako nemate 21 godinu. Dovoljno je da imate bankovni račun s novcem na njemu. On igra redovito već gotovo godinu dana. Imao je posao koji je napustio jer je sada postao toliko ovisan o internetu i igranju pokera za novac. Stalno igra na pokeraškim turnirima i, ako pobijedi, to je novac koji [koristi] kako bi kupio stvari koje su mu potrebne. Sve što čini je da sjedi i igra se na internetu.«

Rečeno mi je da su Utah i Havaji sada jedine dvije države u Sjedinjenim Državama koje nisu legalizirale lutrije i razne oblike kockanja. Iz pisama koje sam primio od članova Crkve, postaje jasno da neki od naših mladih počinju igrajući poker. Okuse nekakav dobitak za ništa, a zatim putuju izvan države gdje mogu legalno kockati.

Jedna mi je osoba rekla u pismu: »Mogu vidjeti kako se ovo zlo uvlači u mnoge živote u posljednje vrijeme. Nalazi se posvuda na TV-u. ESPN održava prvenstva koja se nazivaju Celebrity Poker i National Poker Championships.«

Nastavila je: »Jedan od naših prijatelja pozvao je mog supruga da se prijavi na lokalni turnir za određeni iznos. Njegov prijatelj je rekao: 'To nije kockanje. Tvoj novac se stavi u veliko kolo, i koga god izvuku dobiva sve u kolu.'«

Je li to kockanje? Naravno da jest. Kockanje je jednostavno proces koji uzima novac, a zauzvrat ne nudi robu ili usluge.

Sada imamo državne lutrije na visokom nivou. Nekad su bile skoro svugdje zakonom zabranjene. Danas služe kao sredstvo stjecanja prihoda.

Prije nekih 20 godina, govoreći na saboru, rekao sam: »Groznica lutrije nedavno je dosegla vrhunac kad je država New York objavila da će tri srećke podijeliti 41 milijun dolara. Ljudi su čekali u redu za kupnju srećki. Jednu je pobjedničku srećku posjedovao 21 radnik u tvornici, sa 778 pobjednika koji su osvojili drugo mjesto i 113.000 onih koji su primili male iznose. To može zvučati prilično dobro.

No također je bilo 35.998.956 gubitnika, od kojih je svatko platio mogućnost dobitka [i nije primio ništa]« (u Conference Report, listopad 1985., 67; ili *Ensign*, studeni 1985., 52).

Neke države u Americi stavile su visoke poreze na kasina kao izvor prihoda. Tvrtka koja se bavi time mora imati I prihode. Zatim dolazi osoba s pobjedničkom srećkom. Svi drugi koji su kupili srećku ostali su praznih ruku.

Vrlo sam zahvalan što je, kad je Gospodin uspostavio ovu Crkvu, uveo zakon desetine. Jednom sam razgovarao sa službenikom druge crkve koja se, kako sam razumio, uzda u dobitak na bingu za značajan dio svog prihoda. Rekao sam tom čovjeku: »Jeste li ikada razmišljali o plaćanju desetine kako biste financirali svoju crkvu?« Odgovorio je: »Da, i koliko bih volio da možemo to prakticirati umjesto igranja binga. No ne očekujem tu promjenu za svog života.«

Kasina su otvorena u indijanskim rezervatima kao sredstvo sigurnog prihoda za one koji ih posjeduju. Nekoliko ih dobije, no većina izgubi. Moraju ako neki dobiju, a kasino je otvoren radi zarade.

Jedan od naših mladića nedavno je rekao: »Platiš pet dolara za kino; platiš pet dolara za poker – isto je.«

Nije isto. U prvom slučaju primite nešto za ono što ste platili. U drugom slučaju, samo jedan podigne dobitak dok su ostali ostavljeni praznih ruku.

Iskustvo je pokazalo da igranje pokera može odvesti do opsesije o kockanju.

Od ranih dana ove Crkve kockanje je bilo osuđeno.

Davne 1842. godine, Joseph Smith je opisao okolnosti kad su sveci živjeli u Missouriju. Rekao je: »Kupili smo velike površine zemlje, naše farme davale su obilje, i uživali smo u miru i sreći u našem domaćem krugu, i širom našeg susjedstva; no, budući da se nismo mogli družiti s našim

susjedima... u njihovim ponoćnim bančevanjima, njihovom kršenju Šabata, konjskim utrkama i kockanju, prvo su nas počeli ismijavati, zatim progoniti, a naposljetku su organizirali svjetinu i spalili naše kuće, stavili katran i perje, te izbičevali našu braću i na kraju, suprotno zakonu, pravdi i ljudskosti, istjerali ih iz njihovih prebivališta« (u James R. Clark, sabr., *Poruke prvog predsjedništva Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana,* 6. svezak [1965.-1975.], 1:139).

Brigham Young je u listopadu 1844. godine, rekao sljedeće o Nauvoou: »Želimo potisnuti sve trgovine pićem, kockarnice i sve druge neprimjerene kuće ili postupke u našem gradu te nećemo tolerirati neumjerenost ili poroke u našoj sredini« (u *Poruke prvog predsjednišva*, 1:242).

Predsjednici Crkve, i savjetnici u predsjedništvu, opetovano su govorili glede te opačine. George Q. Cannon, savjetnik trojici predsjednika Crkve, je rekao: »Ima mnogo opačina u svijetu od kojih treba zaštiti mlade. Jedna od njih je kockanje. Postoje razni oblici ove opačine, no svaki je loš i ne treba im se prepuštati.« (*Gospel Truth: Discourses and Writings of President George Q. Cannon,* odabr. Jerreld L. Newquist, 2. svezak [1974.], 2:223).

Predsjednik Joseph F. Smith je izjavio: »Crkva ne odobrava kockanje, već ga snažno osuđuje kao moralno pogrešno i u kockanje svrstava igre na sreću i lutriju svih oblika, te se ozbiljno protivi svim članovima koji se tome prepuštaju« (»Editor's Table«, *Improvement Era*, kolovoz 1908., 807).

Predsjendik Heber J. Grant je savjetovao: »Crkva se prije i sada nepromjenjivo protivi kockanju u bilo kojem obliku. Protivi se bilo kakvim igrama na sreću, poslom ili takozvanim tvrtkama koje uzimaju novac od osobe koja je opsjednuta time, a da ne vrate protuvrijednost onoga što su primili. Protivi se svim praksama čija je nakana... degradirati ili oslabiti visoka moralna mjerila koja su članovi Crkve, i naša većinska zajednica, uvijek održavali« (u *Poruke Prvog predsjedništva,* 5:245).

Predsjednik Spencer W. Kimball je rekao: »Od početka su nas savjetovali protiv kockanja bilo kojeg oblika. Osoba se iskvari i povrijedi bez obzira da li dobije ili izgubi, kad primi nešto za ništa, nešto bez napora, nešto bez plaćanja pune cijene« (u Conference Report, travanj 1975., 6: ili *Ensign*, svibanj 1975., 6).

Starješina Dallin H. Oaks, koji je večeras s nama, je 1987. godine iznio stručno predavanje na ovu temu na koledžu koji se onda zvao Ricks College. Naslov je bio »Kockanje – moralno pogrešno i politički besmisleno« (vidi *Ensign*, lipanj 1987., 69-75).

Ovim izjavama stajališta Crkve, dodajem i osobno. Potraga za igrama na sreću može se činiti kao bezazlena zabava. No uz njih se veže intenzitet koji se doslovno očituje na licima osoba koje igraju. U previše slučajeva, ono što se čini bezazlenim, može odvesti ka pravoj ovisnosti. Crkva se prije i sada protivi toj praksi. Ako nikada niste kartali poker ili se kockali na bilo koji način, nemojte započeti. Ako to činite, prestanite sada dok još možete.

Ima boljih stvari za provesti vrijeme. Postoje bolja zanimanja koja mogu okupirati naše interese i energiju. Postoji toliko toga za pročitati. Malo je vjerojatno da ćemo toga previše činiti. Postoji učenje i uživanje u glazbi. Postoji jednostavna zajednička zabava, u plesu, planinarenju,

biciklizmu ili na druge načine - dečki i djevojke zajedno uživaju u međusobnom druženju na zdravi način.

Čitam novu knjigu, koju je nedavno izdao Oxford University Press, koja je privukla znatnu pažnju među nama. Sadrži proučavanje koje je vodilo osoblje sa sveučilišta North Carolina u Chapel Hillu. Bavi se vjerskim i duhovnim životom američkih tinejdžera. Oni koji su vršili proučavanje ispitivali su mlade ljude raznih vjera i tradicija. (Vidi Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*, [2005].)

Došli su do zaključka da naša mladež zna više o svojoj vjeri, da su joj predaniji i više se drže njezinih učenja glede društvenog ponašanja nego njihovi vršnjaci.

Jedan od istražitelja je izjavio: »Crkva svetaca posljednjih dana traži mnogo od svojih tinejdžera, i... češće to dobije nego što ne dobije.« (u Elaine Jarvik, »LDS Teens Rank Tops in Living Their Faith«, *Deseret News,* 15. ožujka 2005., str. A3)

Za naše se mlade pokazalo vjerojatnije da će imati ista vjerska uvjerenja kao njihovi roditelji, pohađati vjerska bogoštovlja jednom tjedno da podijele svoju vjeru s drugima, sudjelovati u postu ili nekom drugom obliku samoodricanja te imati manje sumnje u svoja vjerska uvjerenja.

Komentatori o istraživanju govore o našoj mladeži kako ustaje rano ujutro da bi pohađala vjeronauk. »Teško je ustati tako rano ujutro«, rekao je jedan učenik vjeronauka. »No ima blagoslova koji dolaze čineći to. To je predivan način da se započne dan.«

Istražitelji su istaknuli da nije sva naša mladež savršena, no općenito gledajući, oni se ističu na najbolji način. Trebao bih dodati da ovi srednjoškolci nemaju vremena za igranje pokera.

Moji dragi mladi prijatelji, kojima se večeras obraćam, vi značite mnogo svakome od nas. Vi ste toliko važni. Kao članovi ove Crkve, te kao obnašatelji svećeništva, imate jako veliku odgovornost. Molim vas, molim vas da ne gubite svoje vrijeme ili talente na besciljna nastojanja. Ako to učinite, umanjit ćete svoju sposobnost da učinite vrijedne stvari. Vjerujem da će to otupiti vašu osjetljivost na vaše učenje u školi. Razočarat će vaše roditelje, a kad godine prođu i vi se osvrnete, bit ćete razočarani sa sobom.

Svećeništvo koje obnašate kao mladići sa sobom nosi povlasticu posluživanja anđeoskog. To je suputništvo, smatram, nekompatibilno s prepuštanjem igrama na sreću.

»Biraj ispravno kad izbor dođe« (»Biraj ispravno«, *Crkvena pjesmarica*, br. 46).

Neka blagoslovi nebesa počinu na vama, ponizno se molim, dok vam svjedočim o ovom djelu i mojoj ljubavi za sve koji sudjeluju u njemu, u sveto ime Isusa Krista. Amen.

NEDJELJNO JUTARNJE ZASJEDANJE

Stajati na svetim mjestima
Predsjednik James E. Faust
drugi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Potičem naše svece širom svijeta da, kada god je to moguće, nastoje češće stajati na svetim mjestima.

Moja dragi braćo, sestre i prijatelji diljem svijeta, obratiti se vama je velika radost i odgovornost. Izražavam svoju ljubav, poštovanje i zahvalnost za svakog od vas.

Sa svih smo strana bombardirani velikim brojem poruka koje ne želimo ili ne trebamo. Više se informacija sakuplja u jednom danu nego što možemo apsorbirati u cijelom životu. Kako bismo u potpunosti uživali u životu, svatko do nas mora pronaći svoj prostor za disanje i mir uma.[1] Kako to možemo postići? Postoji samo jedan odgovor. Moramo se uzdići nad zlom koje nas pokušava savladati. Moramo slijediti Gospodinov savjet koji je rekao: »To je volja moja da se svi oni koji ime moje prizivlju, i klanjaju mi se u skladu s evanđeljem mojim vječnim, saberu i ostanu u svetištima.«[2]

Mi neizbježno stojimo na toliko neposvećenih mjesta i podvrgnuti smo tolikoj vulgarnosti, profanosti i onome što uništava Duha Gospodnjeg da potičem naše svece širom svijeta da, kada god je to moguće, nastoje češće stajati na svetim mjestima. Naša najsvetija mjesta naši su hramovi. U njima imamo osjećaj svete udobnosti. Trebamo nastojati biti dostojni kako bismo sve obitelji mogli povesti u hram i biti zapečaćeni za vječnost. Također trebamo istraživati zapise naših preminulih rođaka kako bi i oni mogli biti zapečaćeni s nama u jednom od hramova. Moramo težiti svetosti »štoviše, budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!«[3] Na taj način možemo održati i ojačati našu osobnu vezu s našim Bogom.

Svetost je snaga duše. Dolazi po vjeri i kroz poslušnost Božjim zakonima i uredbama. Tada Bog pročišćuje srca vjerom te srce postaje očišćeno od onoga što je profano i nedostojno. Kada se podvrgavanjem Božjoj volji dosegne svetost, intuitivno znate što je krivo, a što pravo pred Gospodinom. Svetost govori u tišini, potičući na dobro ili koreći ono što je krivo.

Svetost je jednako tako i mjerilo pravednosti. U nekim od izjava predsjednika Brighama Younga u Salt Lake Tabernaclu 16. veljače 1862. upotrijebio je izraz »Svetost Gospodu«. Nadalje je objasnio što njemu znači »Svetost Gospodu«. Navodim: »Tridesetogodišnje iskustvo me je podučilo kako svaki trenutak mog života mora biti svetost Gospodu, proizlazeći iz ravnopravnosti, pravde, milosti i uspravnosti u svim mojim djelima, što je i jedini slijed kojim mogu sebi očuvati Duha Svemogućega Boga.«[4]

Prošle godine jedan od mojih unuka poveo je svoju suprugu i njihove roditelje u New York kako bi išli u predivan hram na Manhattanu. Buka i užurbanost, te nemir tisuća ljudi bio je zaglušujući. Kada se taksi zaustavio pred hramom, Katherine, supruga mojeg unuka je zaplakala.

Čak i izvan hrama osjetila je njegovu svetost. Ušli su, napustili bučan svijet i štovali su u Domu Gospodnjem. Njima je to bilo sveto i nezaboravno iskustvo.

Kao što nas je podučio predsjednik Gordon B. Hinckley: »Ponekad postoji potreba ostaviti buku i nemir svijeta i unići među zidove Božjeg svetog doma, kako bi tamo osjetili njegovog Duha u okruženju svetosti i mira.«[5] Uistinu, molitva Josepha Smitha u posvećenju hrama u Kirtlandu bila je odgovor: »I da svi ljudi koji prekorače prag doma Gospodnjega osjete moć tvoju, i osjete se primorani priznati... je to dom tvoj, i mjesto svetosti tvoje.«[6]

Na pogrebu patrijarha Josepha Smitha starijeg, njegovi osjećaji o hramu opisani su ovim riječima:
»Prebivati u domu Gospodnjemu i postavljati pitanja u njegovom hramu, bila je njegov dnevni užitak; i u njemu je uživao mnoge blagoslove i mnoge je sate proveo u slatkom razgovoru sa svojim Nebeskim Ocem. Šetao je njegovim svetim hodnicima, usamljen i sam od ljudi, znatno prije nego kralj vremena pozlati istočni obzor; i svoje je nakane izgovarao među tim zidovima, dok je priroda spavala. U njegovim svetim odajama njegovu umu su se otvorila viđenja nebesa, a njegova se duša hranila bogatstvom vječnosti.«[7]

Zahvalan sam što naši hramovi nose riječi »Dom Gospodnji, Svetost Gospodu«. Ovaj podsjetnik o svetim mjestima ima korijene koji sežu do Starog zavjeta. Zaharija nas podsjeća kako će doći dan kad »stajat će na konjskim praporcima, SVETOST GOSPODINU... I svaki će lonac u Jeruzalemu i Judeji biti posvećen Gospodu nad vojskama.«[8] Jako cijenim kvake na vratima u hram u Salt Lakeu. Tako su umjetnički osmišljene, svaka nosi taj podsjetnik »Svetost Gospodu«.

Kao dječak u južnoj Utahi prije više od 65 godina osjećao sam uzbuđenje kada bi se riječi »Svetost Gospodu« pojavile na nekima od zgrada u malim mjestima. Te zlatne riječi bile su središnji ukras za najvažnije zgrade, kao što su bile zgrade nabave i biskupska skladišta. Posjedujem nekoliko potvrda dionica za ZCMI, pionirska prodajna ustanova. Potpisali su ih John Taylor, Brigham Young, Wilford Woodruff, Joseph F. Smith, Lorenzo Snow, Heber J. Grant, George Albert Smith i David O. McKay. Na svakoj dionici su otisnute riječi »Svetost Gospodu«. Pitam se što se dogodilo s tim sloganima svetosti? Jesu li nestali kao i niz drugih podsjetnika vjere i predanja?

Dani našeg života biti će uvelike blagoslovljeni ako učestalo odlazimo u hram kako bismo učili o nadnaravnom duhovnom odnosu kojeg imamo s Bogom. Trebamo se više truditi da budemo na svetim mjestima. Hramski obredni savezi i obveze postoje kako bi nam pomogle u očuvanju svetosti karaktera. U našoj namjeri da u našim ljudima stvorimo veću predanost svetom djelu hramova, moramo ih poticati da pažljivo gledaju duboko duhovno značenje koje se tamo nalazi. Kao što nas je Pavao podsjetio: »Jer slovo ubija, a duh život daje.«[9]

U naše vrijeme predsjednik Gordon B. Hinckley nam je rekao:
»Kada bi se svaki muškarac u ovoj Crkvi, koji je zaređen u Melkisedekovo svećeništvo pripremio za posjedovanje hramske preporuke i zatim išao u dom Gospodnji te obnovio svoje saveze u svetosti pred Bogom i svjedocima, mi bismo bili bolji narod. Među nama bi bilo malo ili ne bi uopće bilo nevjere. Razvod bi gotovo posve nestao. Toliko bi boli i slomljenih srdaca bio spriječeno. U našim domovima bi u velikoj mjeri bili mir, ljubav i sreća. Bilo bi manje

ucviljenih žena i uplakane djece. Među nama bi u većoj mjeri bilo zahvalnosti i međusobnog poštovanja. I uvjeren sam da bi se Gospodin više nad nama radovao.«[10]

Sveci trebaju istraživati rodoslovlje i ići u hram jer ih na to potiče Sveti Duh. Trebamo ići u hram, među ostalog, kako bismo očuvali vlastitu duhovnost kao i duhovnost naših obitelji.

Uz hramove, drugo mjesto koje treba biti sveto jest naš dom. Osjećaji svetosti u mojem domu pripremaju me za osjećaje svetosti u hramu. Prije nego sam otišao na svoju prvu misiju u Brazil, moja majka mi je iz ljubavi napravila dio hramske odjeće kako bih je nosio kada sam išao u hram. Sada je to staro i pohabano, ali je osebujno, sveti znamen majčine ljubavi za ono što je sveto.

Zahvaljujući mojoj dragoj supruzi Ruth, mogu reći kako je naš dom mjesto gdje se tražilo štovanje duha svetosti Gospodina. Nismo uvijek bili uspješni. Naravno da nismo. Ali smo pokušavali. Kada sam kao mladi otac bio osupnut odgovornostima za vremenitu skrb za moju obitelj, obavljanjem svojih crkvenih poziva i mnogih drugih građanskih dužnosti, Ruth bi me s ljubavlju i blagošću vratila mojim roditeljskim dužnostima u našem domu.

Ona bi me na primjer podsjetila kada je bilo vrijeme za obiteljsku večer i tada blago predložila što bismo prikladno mogli proučavati na obiteljskoj večeri. Također bi mi pomogla da ne zaboravim na važne obiteljske događaje kao što su rođendani i aktivnosti djece u kojima su trebali moje vrijeme i podršku. Ona i danas obavlja tu važnu i cijenjenu ulogu. Ako uistinu želimo da naši domovi postanu mjesta svetosti, više ćemo nastojati obaviti ono što privlači Duha Gospodnjeg.

Naše su kapele Gospodinu posvećene kao svetišta. Rečeno nam je kako trebamo ići u dom molitve i naše sakramente prinositi Gospodinu na njegov sveti dan.[11] Blagovanje od sakramenta ozbiljna je i sveta dužnost. U našim kapelama upućeni smo u načela evanđelja, djeca su blagoslovljena, članovi podržani i daje im se dar Duha Svetoga i svjedoči se o istinitosti evanđelja. Obraćenica u Texasu rekla da je, kada je prošla kroz vrata kapele, osjetila svetost kakvu ranije u životu nije iskusila.

Moramo nastojati biti na svetim mjestima. Živimo u punini vremena. Toliko je toga obnovljeno kroz proroka Josepha Smitha. To nas stavlja u naročit odnos s Gospodom. Mi smo primatelji, čuvari i brižnici tih odgovornosti pod delegiranjem, autoritetom i upravništvom predsjednika Hinckleyja, koji obnaša sve ključeve. Kao djeca Gospodnja svaki dan trebamo nastojati izdignuti se na višu razinu osobne pravednosti u svim našim djelima. Stalno se trebamo čuvati od utjecaja Sotone.

Kao što je naučavao predsjednik Brigham Young: »Svaki trenutak [naših života] mora biti svetost Gospodu... što je i jedini smjer kojim možemo [za nas] očuvati Duha Svemogućeg Boga.« Neka Gospodin blagoslovi svakog od nas u našoj naročitoj odgovornosti pronalaženja svetosti Gospodinu tako što ćemo biti na svetim mjestima. Tamo ćemo pronaći duhovnu zaštitu koja nam je potrebna za nas same i za naše obitelji. To je izvor pomoći u pronošenju riječi Gospodnje u naše dane. Stajati na svetim mjestima će nam pomoći da se uzdignemo iznad zlih utjecaja našeg vremena i približimo našem Spasitelju. Svjedočim da, ako to budemo činili,

Gospodin će nas zauvijek blagosloviti i učinit će nas moćnima »u vjeri u djelima«.[12] U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Vidi »'Overworked Americans' or *Overwhelmed Americans*?« *Business Horizons*, siječanj-veljača 1994., 62-66.
2. NiS 101:22
3. 1. Timoteju 4:12
4. *Deseret News*, 2. travnja 1862., 313.
5. »Of Missions, Temples, and Stewardship«, *Ensign*, studeni 1995., 53.
6. NiS 109:13
7. *History of the Church*, 4:194
8. Zaharija 14:20-21
9. 2. Korinćanima 3:6
10. *Ensign*, studeni 1995., 53.
11. Vidi NiS 59:9
12. Helaman 10:5

Još jedan

Starješina M.Russell Ballard
iz Zbora dvanaestorice apostola

Trebamo više marljivih i svjedočanstvom obogaćenih misionara kako bismo dosegli više djece Nebeskog Oca.

Braćo i sestre, prije par tjedana sestra Ballard i ja imali smo sreću obratiti se misionarima u centru za obuku misionara u Provou. Bili smo oduševljeni što smo vidjeli njihova blistava, revna lica i osjetili prisutnost Gospodinovog Duha Ovi dobri misionari već su uvelike na putu pronošenja poruke o obnovi evanđelja Isusa Krista svijetu. Zahvaljujemo roditeljima, biskupima, predsjednicima okola i pogotovo našim mladim ljudima što su se odazvali na prorokov poziv za cjelokupnijom duhovnom pripremom da služe Gospodu.

Kad smo »podigli letvicu« za misionarsku službu, predsjednik Gordon B. Hinckley je rekao: »Ovo je djelo teško. Zahtjeva snagu i vitalnost. Zahtijeva oštrinu uma i sposobnost djelovanja. Zahtijeva vjeru, želju i posvećenost. Zahtijeva čiste ruke i neokaljano srce.«

Nastavio je dalje govoreći: »Došlo vrijeme kada moramo podići standarde onih koji su pozvani… kao predstavnici Gospodina Isusa Krista... Jednostavno ne možemo dopustiti onima koji se nisu kvalificirali gledom na dostojnost da idu u svijet pronositi radosne vijesti evanđelja.« (»Missionary Service«, *Globalni sastanak obuke vodstva,* 11. siječnja 2003., 17).

Danas pozivamo još kvalificiranije misionare, mladiće koji su se pripremili služiti uz prihvaćanje izazova našeg proroka da budu »samodisciplinirani, da žive iznad niskih standarda svijeta,

izbjegavaju prijestupe i pođu višim putem u svim svojim aktivnostima« (»Missionary Service«, 17).

Gospodinovo djelo u naših 339 misija se širi, stoga moramo povećati naše napore kako bi svaki 12-godišnji mladić bio dostojno zaređen kao đakon; svaki 14-godišnji kao učitelj; svaki 16-godišnji kao svećenik te da svaki 18 do 19-godišnji mladić dostojno primi Melkisedekovo svećeništvo. To možemo učiniti ispunjavajući srca naših mladića s ljubavlju za Gospoda, shvaćanjem i poštovanjem njegovog pomirenja te jasnim viđenjem divote obnove.

Kad naša mladež shvati značajnost obnove evanđelja i za sebe spozna da je Bog naš Nebeski Otac te da voli svu svoju djecu, da Isus jest Krist i da su oni zajedno posjetili Josepha Smitha kako bi otvorili ovu posljednju rasporedbu vremena, željet će pomoći pronositi ovu poruku diljem svijeta. Kada naša mladež vidi Mormonovu knjigu kao opipljiv dokaz da je poruka obnove istinita, bit će ispunjena željom da sudjeluje u podučavanju ovih istina djeci našeg Nebeskog Oca.

Od misionara u centru za obuku misionara naučili smo što bi im najviše pomoglo da bi se pripremili za svoju misiju. Više od svega željeli su:

- Bolje naučiti nauk kroz usredotočeno proučavanje Svetih pisama.
- Naučiti kako iskreno proučavati i moliti se.
- Biti discipliniraniji i napornije raditi.
- Bolje razumjeti što se očekuje.
- Imati više prilika za podučavanje.
- Imati više temeljitih razgovora s biskupima i roditeljima.

Braćo i sestre, svu našu mladež u Crkvi možemo zajedno podučavati evanđelju Isusa Krista u svoj njegovoj jednostavnosti i moći. Radeći s roditeljima možemo pomoći našoj mladeži pripremiti se za misiju i život ispunjen služenjem. Krenimo naprijed u potrazi za svakim od naše dragocjene mladeži, bez obzira na njihovu razinu aktivnosti, osvjetljavajući svijetlo Kristovo koje je u njima. Predsjednik Boyd K. Packer je rekao: »Svijetlo Kristovo sveobuhvatno je kao i samo sunčevo svjetlo. Gdje god ima ljudskog života tu je i Duh Kristov. On prožima svaku živu dušu... On nadahnjuje sve što će blagosloviti i biti od koristi čovječanstvu. Njeguje samu dobrotu.« (»The Light of Christ«, *Liahona,* travanj 2005., 13).

Dakle, znamo kako svi unutar sebe imaju svjetlo Kristovo. Naša je odgovornost kao roditelja, učitelja i vođa da rasplamsamo to svjetlo u našoj mladeži dok plamen svjedočanstva ne bude gorio duboko unutar njihovih srdaca i duša, a zatim potaknuti svakog od njih da uzme taj plamen i koristi ga kako bi pomogao u rasplamsavanju svjetla Kristova u drugima.

Naravno, neprijatelj to zna te radi prekovremeno kako bi utjecao na neke od naše mladeži da zanemaruju naučavanja Crkve. Zato se roditelji, vođe i učitelji moraju zajedno savjetovati i poznavati svakog mladića i djevojku - svakog. Bilo da su aktivni ili ne, moramo ih poznavati.

Istina je da se podigla letvica za naše misionare. To znači da se također podigla letvica i za roditelje i vođe. Morat ćemo uvećati našu vjeru i napore kako bi svakom mladiću dali priliku da služi.

Predsjednik Hinckley je izrazio i ovu brigu: »Trebamo više misionara. Poruka da se podigne letvica za misionarske uvjete nije bila znak da se šalje manje misionara nego poziv roditeljima i vođama da ranije počnu raditi s mladićima kako bi ih bolje pripremili za misionarsku službu te da ih održe dostojnima za takvu službu. Svi mladići koji su dostojni te fizički i emocionalno sposobni trebali bi se pripremati da služe u ovom najvažnijem djelu« (»To the Bishops of the Church«, *Globalni sastanak obuke vodstva,* 19. lipnja 2004., 27).

Slično, govoreći o djevojkama, predsjednik je rekao: »Došlo je do nekih nesporazuma glede ranijeg savjeta o neudanim sestrama koje služe kao misionarke. Trebamo djevojke. One izvanredno rade. Mogu ući u domove gdje starješine ne mogu. No, treba imati na umu kako djevojke nisu pod obvezom da idu na misije. Ne trebaju se osjećati kao da nose tu odgovornost poput mladića, no neke će htjeti ići« (»To the Bishops of the Church«, 27).

Braćo i sestre, ima nevjerojatno mnogo posla kojeg se treba obaviti. Duh Gospodnji lebdi nad mnogim narodima svijeta. Prethodno zaključana vrata nam se otvaraju. Trebamo više marljivih i svjedočanstvom obogaćenih misionara kako bismo podučili više djece našeg Nebeskog Oca koja su sada na mjestima gdje ih možemo dosegnuti. To su naša braća i sestre i imamo odgovornost podučiti ih o poruci obnove.

Znamo da se velike stvari događaju u životima onih koji vjerno služe cjelodnevne misije. Misionarska služba nije laka, ali je beskrajno vrijedna truda. Oni koji časno služe i vrate se doma uspostavili su obrazac življenja i služenja koji će blagosloviti njihove vlastite živote i živote nadolazećih naraštaja. Vraćaju se bolje pripremljeni kako bi bili snažni vođe i učitelji u crkvenim organizacijama. Vraćaju se bolje pripremljeni kako bi bili pravedni očevi i majke, sposobni podučavati svoju djecu o evanđelju. Služba cjelodnevnih misionara blagoslov je za one koje misionari nađu i podučavaju kao i za same misionare.

Sada imamo poseban zahtjev za vas biskupe i predsjednike ogranaka. Svjesni smo da već znate one koji su zadovoljili razinu podignute letvice te se pripremaju kako bi prihvatili misijske pozive tijekom ove godine. Ono što tražimo od vođa u svakoj jedinici je da se savjetuju zajedno s roditeljima i mole se kako bi našli barem *još jednog* mladića, uz one koji su već obvezani, kojeg se može pozvati da služi. Ako će više od 26 000 odjela i ogranaka u Crkvi poslati sve one koje već planiraju poslati na misijsko polje, plus *još jednog*, redovi naših cjelodnevnih misionara bit će preplavljeni te ćemo se puno bliže približiti našem božanskom ovlaštenju da pronesemo evanđelje svakom narodu, plemenu, jeziku i puku. Naravno, ti misionari moraju biti dostojni, vjerni, zdravi i potpuno predani. Možda taj *još jednog* neće biti spreman upravo sada. Stoga, molimo roditelje te članove vijeća okola i odjela da se uzdaju u razlučujuću moć Duha Svetoga kako bi saznali kome mogu pomoći da bude spreman za poziv ove godine.

Dok posežete za njima, molim vas, sjetite se iskustva mojeg prijatelja. Nikada u životu nije posjedovao konja dok se nije oženio predivnom ženom koja voli konje. Želeći impresionirati svoju mladenku, objavio je jedne večeri da ide na pašnjak kako bi naučio voditi ždrijebe. Bio je teži od ždrjebeta. Znao je više. Pretpostavio je da sve što treba napraviti je povući uže te da će ga prije ili kasnije ždrijebe slijediti. Bio je siguran da će proces biti kratak i jednostavan.

Zakvačio je uže za uzde, stao ispred ždrijepca i vukao. Ždrijebe se odupiralo. Moj je prijatelj jače vukao, a ždrijebac se još čvršće ukočio. Tada je stvarno povukao, a ždrijebac je pao. Proces se par puta ponovio dok moj prijatelj nije ovako zaključio: u samo četiri ili pet minuta uspješno je naučio ždrijebe da pada. Sve što je trebao učiniti je stati ispred ždrijepca, uzeti uže i ždrijebac bi odmah pao.

Gledajući to, njegova mu je supruga napokon predložila da, umjesto da stane ispred ždrijepca i vuče, proba omotati uže oko njega i jednostavno hodati uz njega. Na njegovo iznenađenje, djelovalo je.

Postoji nešto u svakome od nas što se odupire kada nam se naređuje, nagurava nas se ili nas se navlači. No, ako netko zagrli mladića i kroči uz njega, on će vjerojatnije slijediti sa željom da služi. Molim vas, sjetite se toga dok jačate svjedočanstvo *još jednog* koji može služiti.

Mogu li vam dati tri prijedloga za vaše razmatranje koji će pomoći uspostaviti bogatu tradiciju misionarske službe u vašoj obitelji, okolima, odjelima ili ograncima?

Prvo, pobrinite se da sva naša mladež razumije tko je. Od njihovih najranijih dana u Maloj školi, naša djeca pjevaju »Božje sam dijete ja« (*Crkvena pjesmarice,* br. 58). Pomozite im spoznati što stvarno znači biti Božjim djetetom. Podsjetite ih da su ovdje u ovo određeno vrijeme u povijesti svijeta, s puninom evanđelja nadohvat ruku jer su donijeli hrabre odluke u predsmrtnom životu. Naša se mladež mora zauzimati za pravednost i istinu. Oni moraju imati u vidu blagoslove koji mogu biti njihovi dok pokazuju svoju ljubav za Nebeskog Oca i Gospodina Isusa Krista kroz svoju želju da služe.

Drugo, podučavajte nauk. Dok aktivnosti i društveni događaji imaju svoje prikladno mjesto u našem sveopćem programu za mladež, nauk je onaj koji obraća i obvezuje. Naša mladež ima pravo očekivati da će njihovi roditelji, crkveni vođe i učitelji uvidjeti da oni znaju i razumiju evanđelje Isusa Krista. Sveti Duh će potvrditi istinu njihovim srcima te će zapaliti svjetlo Kristovo u njihovim dušama. Tada ćete imati *još jednog* potpuno spremnog misionara. Jučer je starješina Richard G. Scott predložio da *Propovijedaj moje evanđelje*, novi vodič kojeg naši misionari sada koriste za podučavanje evanđelja, može biti dobar izvor koji vam može pomoći.

Napokon, priznajemo kako ne bi bilo mudro za neke od naših mladića i djevojaka da se suoče sa strogoćom i izazovima cjelodnevne misije. Ako svećenički vođe oslobode bilo koga od vas od cjelodnevne misionarske službe, molimo vas i vaše obitelji da prihvatite odluku i nastavite sa životom. Možete se pripremiti sudjelovati u hramskim spasonosnim uredbama te naći druge načine za služenje. Molimo sve naše članove da pruže potporu te pokažu veliku ljubav i razumijevanje, pomažući svoj našoj vjernoj mladeži u njihovim raznim crkvenim pozivima.

Braćo i sestre, dajem svoje svjedočanstvo o božanskom poslanju Gospodina Isusa Krista i molim da će on blagosloviti sve nas u našim naporima da nadahnemo i motiviramo više naše mladeži i parova kako bi služili cjelodnevne misije. U ime Isusa Krista. Amen.

Vjera je odgovor
Starješina David E. Sorensen
iz predsjedništva sedamdesetorice

Zapamtite da su vjera i poslušnost još uvijek odgovor - čak i kada stvari krenu loše, a možda posebno tada kada stvari krenu loše.

U ranim 1950. godinama Sjedinjene Američke Države bile su u ratu na korejskom poluotoku. Zbog vladine politike novačenja u to vrijeme, mladićima nije bilo dopušteno služiti misije, već su se trebali pridružiti vojsci. Znajući to, kada sam otišao u koledž priključio sam se pričuvnoj jedinici za obuku časnika. Cilj mi je bio postati časnik, kao i moj najstariji brat. Međutim, tijekom moje posjete kući za božićne praznike, biskup mog odjela, Vern Freeman, pozvao me u svoj ured. Obavijestio me je da je mladi crkveni vođa, brat Gordon B. Hinckley pregovarao s Vladom SAD-a o sporazumu koji će omogućiti da svaki odjel Crkve u Sjedinjenim Državama pozove jednog mladića služiti misiju. Taj bi mladić tijekom svoje misije dobio automatsku odgodu iz vojske.

Biskup Freeman je rekao da se molio o tome te da osjeća kako treba mene preporučiti za služenje cjelodnevne misije, kao predstavnika našeg odjela. Objasnio sam mu da već imam druge planove – da sam se priključio pričuvnoj jedinici za obuku časnika te da planiram postati časnik! Moj biskup me je nježno podsjetio da je imao poticaj mene preporučiti za služenje misije u ovo posebno vrijeme. Rekao je: »Idi kući i razgovaraj sa svojim roditeljima, a zatim se večeras vrati sa svojim odgovorom.«

Otišao sam kući i rekao ocu i majci što se dogodilo. Rekli su da je biskup bio nadahnut i da radosno trebam prihvatiti Gospodinov poziv za služenje. Moja je majka mogla vidjeti koliko sam bio razočaran što neću odmah postati vojni časnik. Rekla mi je citat:

»Uzdaj se u Jahvu svim srcem i ne oslanjaj se na vlastiti razbor.

Misli na nj na svim svojim putovima, i on će ispraviti tvoje staze.«[1]

Te sam se noći vratio u biskupov ured i prihvatio njegov poziv. Rekao mi je da idem u novačku komisiju i da ih obavijestim o mojoj odluci.

Kada sam to učinio, voditeljica novačke komisije, na moje iznenađenje, rekla mi je: »Ako prihvatite poziv za misiju, primit ćete poziv za vojsku prije nego što ćete se moći ponovo priključiti pričuvnoj jedinici za obuku časnika. Služite ćete kao vojnik, ne kao časnik.«

Unatoč neočekivanoj promjeni, moja je misija bila prekrasna. Promijenila je tijek mog života, kao što se to događa onima koji služe. Ali, kao što su rekli, vlada je mi poslala poziv za novačenje u vojsku SAD-a približno mjesec dana prije završetka moje misije.

Nakon obuke u vojarni i vojnoj policijskoj školi, dobio sam zaduženje da u jednoj vojničkoj bazi radim kao vojni policajac. Jedne sam noći dobio cjelonoćni zadatak da pratim konvoj zatočenika iz jednog logora u drugi.

Tijekom noći konvoj se zaustavio na pola puta za odmor. Zapovjednik nam je rekao da idemo u restoran popiti kavu kako bismo mogli ostatak noći ostati budni. Odmah je primijetio da sam to odbio. Rekao je: »Vojniče, trebaš popiti nešto kave kako bi ostao budan ostatak puta. Ne bih želio da niti jedan zatočenik pobjegne ili stvori nevolje dok sam ja na dužnosti.«

Rekao sam: »Gospodine, uz dužno poštovanje, odbijam. Ja sam Mormon i ne pijem kavu.«

Nije ga se ticao moj odgovor i ponovo me je upozorio da popijem kavu.

Ponovno sam ljubazno odbio. Zauzeo sam svoje mjesto u zadnjem dijelu autobusa, s oružjem u ruci, moleći se u srcu da ostanem budan i da nikada ne moram to upotrijebiti. Putovanje je završilo bez događaja.

Nekoliko dana kasnije isti me je zapovjednik pozvao u svoj ured na privatni razgovor. Rekao mi je da, premda je bio zabrinut kako neću uspjeti ostati budan tijekom cjelonoćnog putovanja, cijeni to što sam se čvrsto pridržavao svojih uvjerenja. Onda mi je, na moje zaprepaštenje, rekao da je njegov pomoćnik premješten te da je mene preporučio da budem njegov novi pomoćnik.

Tijekom sljedeće dvije godine imao sam mnogo mogućnosti izvršavati obveze vođenja i upravljanja. Kako je ispalo, pozitivna iskustva s moje vojne službe bila su veća nego što sam ikada mogao sanjati.

Iz ove jednostavne priče - i iz mnogo drugih sličnih tijekom moga života - naučio sam da su vjera i poslušnost odgovor na naše nedoumice, brige i patnje. Vjera u Gospodina, Isusa Krista, istinska je moć koja može promijeniti naš život i dovesti nas do spasenja.

Kako možemo izgraditi tu vjeru? S našim djelima. Moramo »poći… i učiniti ono što [nam] Gospod zapovjedi«[2], kao što je Nefi savjetovao. Moramo »uzda[ti] se u Jahvu svim srcem«, kao što me je moja majka s ljubavlju podučavala. Na našu sreću, puno puta kada imamo vjeru izvršavati Gospodinovu volju nalazimo da smo bogato blagoslovljeni za našu poslušnost.

Ponekad, međutim, nalazimo da, premda činimo sve što možemo služeći Gospodinu, još uvijek patimo. Možda poznajete nekoga tko se suočava s ovim najtežim iskušenjima: razmislite o roditelju s bolesnim djetetom, za koga se svi mole i poste svim srcem i dušom svojom, ali koje ipak na kraju umire. Ili o misionaru ili misionarki koji se žrtvuju da bi otišli na misiju, a zatim obolijevaju od užasne bolesti koja nju ili njega ostavlja s teškim oštećenjem ili u kroničnim bolovima. Ili o ženi koja svoj život živi najvjernije i najpoštenije što može, ali nikada neće biti sposobna imati djecu za kojom čezne. Ili o ženi koja čini sve najbolje da stvori ugodan dom za svoju obitelj i za odgoj svoje djece, ali je muž ipak napušta. Sveta pisma daju puno primjera o ljudima koji su bili spašeni nakon što su pokazali veliku vjeru, kao što su to bili Šadrak, Mešak i Abed Nego u ugrijanoj peći. No, Sveta pisma imaju i puno primjera o odanim ljudima koji nisu tijekom nevolje imali božansko posredovanje. Abinadi je spaljen na kolcu, Ivanu Krstitelju je odrubljena glava, a sljedbenici Alme i Amuleka su bačeni u vatru. Činiti dobro ne znači da će uvijek sve ispasti dobro. Ključ je zapamtiti da su vjera i poslušnost još uvijek odgovor - čak i kada stvari krenu loše, a možda posebno tada kada stvari krenu loše.

Sjetite se da nam je Gospodin obećao da će nam pomoći kada se suočimo s nevoljama. On ima posebnu samilost za one koji pate. On je bio taj koji je rekao: »Blago onima koji tuguju, jer će se utješiti!«[3]

Kao dio pomirenja, naš je Spasitelj propatio sve. On poznaje tjelesnu i emocionalnu bol; on poznaje tugu zbog gubitka i izdaje. No, pokazao nam je da u konačnici ljubav, strpljivost, poniznost i poslušnost stvaraju put ka istinskom miru i sreći. Isus je rekao: »Ostavljam vam mir; mir, i to svoj, dajem vam.« Ali zatim, kako bi nas upozorio da trebamo tražiti više od same svjetovne udobnosti, Isus je dodao: »Ja vam ga ne dajem kakav svijet daje.«[4] Svijet gleda na mir kao na odsustvo sukoba ili boli, ali Isus nam nudi utjehu unatoč patnji. Njegov život nije bio bez sukoba ili boli, ali bio je bez straha i pun značaja. Apostol Petar je napisao: »Ako ćete strpljivo podnositi trpeći što dobro činite, to je ugodno kod Boga.

Ta na to ste i pozvani, jer je i Krist trpio za vas i ostavio vam primjer da idete njegovim stopama...

Koji vrijeđan nije zauzvrat vrijeđao, mučen nije prijetio, nego je to prepuštao pravednome Sucu.«[5]

Mi koji smo prihvatili Isusa Krista kao našeg Spasitelja moramo se potpuno osloniti na Kristove zasluge. On će nas spasiti nakon svega što možemo učiniti. Kada hrabro živimo s vjerom i kada koračamo naprijed oslanjajući se na zasluge Krista, on će nas blagosloviti i voditi kroz naša nastojanja. Ojačat će nas i donijeti nam mir u vremenu naših kušnji. »Krećemo se, naime, u području vjere, a ne u području gledanja.«[6] Molim se da svatko od nas bolje nauči vjerovati u Gospodina i povećati svoju vjeru u njega.

Sada, braćo i sestre, želio bih na kraju spomenuti još jednu drugu stvar. Tijekom prošlih godina bio sam blagoslovljen mogućnošću da sam u blizini predsjednika Hinckleya i želim vas podsjetiti da predsjednik Hinckley nije samo živući prorok, već i živući vidjelac. On vidi stvari koje drugi ne vide. On ima moć razlučivanja; optimist je i realist. Želim izraziti zahvalnost Gospodinu što je sačuvao život predsjednika Hinckleya i dopustio njemu i njegovim plemenitim savjetnicima da vode Crkvu tijekom zadnjih 10 godina. Kroz božansko vodstvo predsjednika Hinckleyja, Crkva je primila mnoge dalekosežne blagoslove, mnogi od kojih nisu očigledni. Čvrsto preporučam svakome od vas da još pažljivije slijedi njegov savjet i vodstvo, jer uistinu »Vidioca podiže Gospod narodu svojemu.«[7]

Isus je Krist. Joseph je prorok obnove. Predsjednik Gordon B. Hinckley je naš živući prorok. U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE
1. Mudre izreke 3:5-6
2. 1. Hefi 3:7
3. Matej 5:4
4. Ivan 14:27

5. 1. Petrova 2:20-21, 23
6. 2. Korinćanima 5:7
7. Mojsije 6:36

Koju li veću dobrotu možemo znati: kristoliki prijatelji
Kathleen H. Hughes
prva savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Potpornog društva

Bog zna potrebe svoje djece i on često djeluje kroz nas potičući nas da pomažemo jedni drugima.

Prije nekoliko tjedana, moj suprug i ja smo prisustvovali hramskoj sesiji. Kada smo ušli pozdravila nas je hramska radnica Kathy McCotter, draga prijateljica iz našeg odjela. Taj nam je pozdrav započeo značajno iskustvo. Susreli smo ih i posluživalo nam je više nego i jednom prije, koliko se sjećam, mnogo ljudi koje poznajemo: prijatelja iz prethodnih odjela, prijatelja iz zajednice, muškaraca i žena s kojima smo služili u raznim pozivima. Posljednja osoba koju sam srela bila je mlada žena koju nisam prepoznala. Bila je ljupka i kada je počela govoriti odmah sam se sjetila: Robin, jedna od djevojaka u mojem razredu kada sam prvo bila predsjednica Djevojaka. Dok smo razgovarali i razmjenjivali sjećanja i dogodovštine iz života, rekla mi je koliko joj je puno značilo to razdoblje. Osjećala sam isto.

Napustila sam hram osjećajući se ganutom tolikom ljubaznošću te svjesna koliko su mi prijatelji bili važni tijekom mojeg života. Gospodin je opetovano dotaknuo moj duh i često me je njegov doticaj dosegnuo preko ruke mojih prijatelja.

Prije trideset i osam godina, ovaj mjesec, Dean i ja smo kao novovjenčani par otputovali u New Meksiko posjetiti moje roditelje. Dok smo bili tamo, moj nas je otac odveo na jednodnevni izlet u planine u sjevernom djelu države. Poslije podne smo naišli na auto s probušenom gumom, zaglavljen pokraj ceste. Vozač je rekao mojem ocu kako mu je i rezervna guma probušena te da mu je potreban prijevoz do najbližeg gradića kako bi popravio gumu. Vidjevši čovjekovu obitelj u autu, moj mu je otac rekao: »Nećeš moći stići do grada i nazad prije mraka. No, slušaj, imaš gume istih dimenzija kao i ja. Uzmi moju rezervnu i vrati mi je sljedeći put kad dođeš u Albuquerque.«

Stranac je, šokiran ponudom, rekao: »Ali vi me ni ne poznajete«.

Tipično za njega, tatin je odgovor bio: »Ti si pošten čovjek, zar ne? Vratit ćeš mi gumu.«

Par tjedana poslije upitala sam tatu o rezervnoj gumi. Rekao mi je da mu je vraćena.
Moj otac, sada u svojoj devedesetoj, i nadalje ide kroz život istim putem. Većina ljudi njegove dobi *dobiva* hranu preko dostave, ali moj otac *dostavlja* hranu »starijima«. Često je uz postelju prijatelja koji su bolesni ili umiru. Sa svojom motornom pilom pomaže Rotary klubu u njihovom godišnjem čišćenju. Dok razmišljam o tatinom životu i djelima, prisjetim se misli predsjednika Boyda K. Packera: on je »aktivan u evanđelju« (»The Golden Years«, *Liahona,* svibanj 2003., 82). Kao što crkvena pjesma govori, njegov život mijenja živote na bolje i u toj promjeni svi su

obogaćeni (vidi »Each Life That Touches Ours for Good«, *Hymns,* br. 293). Moj otac razumije prijateljstvo.

Kao predsjedništvo Potpornog društva ponekad čujemo žene da kažu kako ne osjećaju Gospodinovu ljubav. No, možda bi osjetile više njegove ljubavi kada bi tražile njegovu ruku u djelima onih koji se brinu za njih. To može biti član njihova ogranka ili odjela, susjed ili čak stranac koji ih blagoslivlja i očituje Kristovu ljubav. Starješina Henry B. Eyring nas je podučio: »Pozvani ste predstavljati Spasitelja. Vaš glas u svjedočenju postaje isti kao njegov glas, vaše ruke u uzdizanju iste kao i njegove ruke« (»Rise to Your Call«, *Liahona*, studeni 2002., 76). Ako možemo druge uzdići u Kristovo ime, onda zasigurno možemo i sami biti uzdignuti.

Jedan kućni učitelj kojeg poznajem ustrajno je svaki mjesec posjećivao stariju udovicu. Više od samo posjeta, međutim, svake je jeseni pripremio sestrin klima uređaj za zimu i provjerio filtar na njezinoj peći. Je li to bila Božja ljubav ili ljubav kućnog učitelja? Naravno, odgovor je oboje.

Kojeg li većeg dara ti predaješ,
Koju li veću dobrotu možemo znati
Od kristolikih prijatelja čiji blagi putovi
Jačaju našu vjeru, obogaćuju naše dane.
(*Hymns,* br. 293)

Tijekom cijelog svojeg života bila sam blagoslovljena kristolikim prijateljima, od prijatelja moje mladosti, do mnogih ljudi koji su blagoslovili našu obitelj u svim odjelima u kojima smo živjeli. Njihova vjera i predanost evanđelju Isusa Krista, njihova služba, mudre i blage poduke, obogatile su naše živote. Neki od mojih prijatelja su vrlo drukčiji od mene. Ne slažemo se u mnogim stvarima i možemo čak i iritirati jedni druge. No, prijateljstvo dozvoljava različitosti, zapravo ih prihvaća. Volim posjećivati okole koji su sačinjeni od ljudi različitih pozadina, dobi i etničkog podrijetla.

Upravo sada osjećam posebnu dimenziju sestrinstva i prijateljstva dok služim sa sestrama Parkin i Pingree te drugim ženama u predsjedništvima pomoćnih organizacija i odborima. One su *dobre* žene. Koliko ih volim. Nakon tri zajedničke godine, moje me drage sestre u predsjedništvu dobro poznaju. Poznaju moju vjeru i svjedočanstvo, ali isto tako poznaju moje nesigurnosti i brige. Znaju da kad sam umorna nakon dugog putovanja, nisam onakva kakva bih trebala biti. No, osjećam njihovu ljubav i strpljenje te znam da i dalje misle najbolje o meni. Njihova me svjedočanstva i molitve potpomažu. Njihov mi smijeh uljepšava dan. Mi smo sestre u svakom pogledu.

Imala sam ista iskustva s mojom obitelji. Jedna od mojih mlađih sestara mučila se s rakom proteklih par mjeseci. Ne živimo blizu, ali nas telefonski pozivi zbližavaju. Podijelile smo ljubav, molitve, sjećanja i nježna svjedočanstva dok je prolazila kroz ovo teško iskušenje. Moje su sestre dragocjene prijateljice. Također su to i moja braća, moj dragi suprug, moja djeca i unuci (bez obzira na to koliko su ti unuci bučni).

U ranim godinama obnove, novi su se članovi skupili kako bi stvorili Sion. Sion je bio i mjesto i svrha – duh. Više se ne skupljamo na isti način. Naši su ogranci i odjeli sad naš Sion. No oni

preuzimaju na sebe duh Siona samo kad se članovi brinu jedni za druge. Na žalost, ponekad čujemo o ženama i muškarcima čije su osjećaje povrijedili članovi Crkve i udaljili su se od njih. Ako ste na ijednoj strani ove dileme – onaj koji je uvrijedio ili onaj koji je povrijeđen – tražite oprost i uvidite svoju ulogu u greški. Sjetite se Kristove opomene nama: »Kažem vam, jedno budite, a ne budete li jedno, niste moji« (NiS 38: 27).

Nedavno sam imala priliku razgovarati sa ženom koja me pitala o Josephu Smithu. Bila je očigledno skeptična u vezi njegovog poziva i misije. Dok sam joj govorila, sjetila sam se riječi Gospodina Oliveru Cowderyju: »Pri ruci budi sluzi mome Josipu vjerno« (NiS 6:18). Nadam se da bi se toga dana kao i svakog dana moga života, za mene moglo reći: »Bila je pri ruci Josipu.« Želim biti njegov prijatelj.

Sam Joseph Smith bio je veliki prijatelj mnogima. Rekao je: »Prijateljstvo je jedno od najvećih osnovnih načela 'Mormonizma;' [stvoreno je] da bi promijenilo i civiliziralo svijet, te učinilo da prestanu ratovi i sukobi i da ljudi postanu prijatelji i braća« (*History of the Church,* 5:517).

Ipak, znao je da je prijateljstvo više od apstrakcije. Jednog je dana doznao da su kuću jednog brata spaliti neprijatelji. Kad su članovi Crkve rekli da im je žao tog čovjeka, prorok je izvadio novac iz svog džepa i rekao: »Žao mi je ovog brata u iznosu od pet dolara. Koliko ga je vama... žao?« (u Hyrum L. Andrus i Helen Mae Andrus, sast., *They Knew the Prophet* [1974.], 150).

Osjećamo li o prijateljstvu ono što je prorok osjećao? Preokrećemo li svoje dobre osjećaje u praktičnu pomoć? Bog zna potrebe svoje djece i on često djeluje kroz nas potičući nas da pomažemo jedni drugima. Kad djelujemo prema takvim poticajima, koračamo po svetom tlu jer nam je dopuštena prilika da služimo kao Božji predstavnici u odgovaranju na molitvu.

Braćo i sestre, ako smo prijatelji proroku Josephu, tada smo prijatelji i Spasitelju. Živimo li životima koji izjavljuju »odanost Spasiteljevom imenu«? (vidi *Hymns,* br. 293). Joseph Smith je tako živio i ove godine, kad slavimo čovjeka koji je otvorio rasporedbu punine vremena, trebamo se sjetiti ne samo njegovog prijateljstva prema čovječanstvu, već i njegovog prijateljstva i predanosti Gospodu. Prorok je rekao: »Trudit ću se biti zadovoljan s mojim udjelom znajući da je Bog moj prijatelj. U njemu ću naći utjehu.« (*The Personal Writings of Joseph Smith*, sabr. Dean C. Jessee [1984.], 239; pravopis i interpunkcija standardizirani).

Svakom od nas treba biti očito da naše krajnje prijateljstvo treba biti s našim Nebeskim Ocem i njegovim Sinom, Isusom Kristom. Spasitelj nam je s ljubavlju rekao: »Zvat ću vas prijateljima, jer vi ste prijatelji moji« (NiS 93:45). Njegova najveća želja za nas, njegovu braću i sestre, jest dovesti nas natrag našem Ocu. Naš put je jasan: u našim životima razviti, koliko je god to moguće, Kristove vrline i naravi. Obdržavajte njegove zapovijedi i vršite njegovo djelo i volju.

Kad se prisjetim dana kad su me u hramu pozdravili toliki koje volim, volim zamisliti da naši svakodnevni životi mogu biti jednako blagoslovljeni. Osjećala sam ljubav koja se činila kao da je bila kratak pogled na čistu Kristovu ljubav, dobrohotnost koja bi trebala ispuniti naša srca. Zamišljam odjele i ogranke gdje prijatelji svih godišta i pozadina stoje zajedno i oblikuju svoje živote prema učenjima Isusa Krista.

Svjedočim vam danas da Krist živi. Zahvaljujem se za njega. Molim se da uvijek mogu biti njegov prijatelj i da čineći to mogu biti i vaš prijatelj. U ime Isusa Krista. Amen.

Sjedinjena srca
Starješina Henry B. Eyring
iz Zbora dvanaestorice apostola

Kada ste se krstili, vaši su preci pogledali nadolje puni nade... Radovali su se vidjeti jednog od svojih potomaka kako sklapa savez da ih pronađe.

Moja je poruka onima koji su obraćenici u Crkvi. Više od polovice članova Crkve danas odabrali su biti kršteni nakon osme godine starosti. Dakle, vi niste izuzetak u Crkvi. Vama želim reći kako vas puno Gospodin voli i vjeruje vam. I, štoviše, želim vam reći koliko on ovisi o vama.

Osjetili ste njegovu ljubav barem do nekog stupnja kada ste bili kršteni. Prije mnogo godina odveo sam mladića, starog 20 godina, u vode krštenja. Moj suradnik i ja smo ga podučili evanđelju. On je bio prvi u svojoj obitelji koji je čuo poruku obnovljenog evanđelja. Zamolio je da bude kršten. Svjedočanstvo Duha učinilo je da on poželi slijediti primjer Spasitelja, kojega je krstio Ivan Krstitelj, premda je bio bez grijeha.

Kada sam tog mladića povukao iz vode krštenja, iznenadio me bacivši svoje ruke oko mene i šapnuvši mi u uho, dok su mu suze klizile niz lice: »Čist sam, čist sam.« Isti taj mladić, nakon što smo mu na glavi položili svoje ruke s ovlašću Melkisedekovog svećeništva i udijelili mu dar Svetog Duha, rekao mi je: »Kada si govorio te riječi, osjetio sam nešto kao vatru što klizi kroz moje tijelo od vrha glave pa sve do mojih stopala.«

Vaše je iskustvo bilo jedinstveno vama, ali ste do nekog stupnja osjetili veličinu blagoslova kojeg ste dobili. Od tada osjećate stvarnost obećanja koja su vam dana i obećanja koja ste vi dali. Osjetili ste pročišćenje koje je došlo krštenjem, zbog pomirenja Isusa Krista. I osjetili ste promjenu u svom srcu kad je Sveti Duh postao vaš pratitelj. Vaše želje počele su se mijenjati.

Kada mi netko kaže da je obraćenik ili obraćenica u Crkvi, ja pitam: »Je li itko drugi u vašoj obitelji prihvatio evanđelje?« Kada je odgovor »Da«, slijedi uzbuđeni opis sretnog čuda u životu roditelja, brata, sestre, djeda ili bake. Radosno je znati da netko u njihovoj obitelji dijeli blagoslov i sreću. Kada je odgovor »Ne, za sada ja sam jedini član«, skoro će uvijek govoriti o svojim roditeljima, govoreći nešto poput: »Ne, još ne. No, još uvijek pokušavam.« I iz boje glasa možete reći da obraćenik ili obraćenica nikada neće prestati pokušavati, nikada.

Gospodin je znao da ćete imati te osjećaje kada vam je dopustio da primite saveze koje su blagoslov u vašem životu. Znao je da ćete osjećati želju da i vaša obitelj podijeli te blagoslove koje ste osjetili dolazeći u Crkvi. Štoviše, znao je da će se ta želja povećati kada upoznate radost obećanja koja nam on daje u svetim hramovima. Tamo, onima koji su se kvalificirali, on dopušta da sklope saveze s njim. Obećavamo da ćemo obdržavati njegove zapovijedi. A on nam obećava da ćemo, ako smo vjerni, moći živjeti s njim u slavi u vječnim obiteljima u budućem svijetu.

U svojoj je ljubaznoj dobroti znao da ćete željeti zauvijek biti sjedinjeni s vašim roditeljima i njihovim roditeljima. Možda ste imali djeda poput mojeg, koji je uvijek izgledao kao da smatra moje posjete dragocjenima. Mislio sam da sam njegov omiljeni unuk, sve dok mi moji bratići nisu rekli da se i oni tako osjećaju. Njega više nema. Svi moji djedovi i bake i njihovi preci su umrli. Mnogi od vaših predaka su umrli, a da nisu imali mogućnost prihvatiti evanđelje i primiti blagoslove i obećanja koja ste vi primili. Gospodin je pošten i pun ljubavi. Pa je stoga za vas i za mene pripremio način da imamo želju u svom srcu ponuditi svojim precima blagoslove koje je on nama ponudio.

Plan koji to omogućava postojao je od početka. Gospodin je dao obećanja svojoj djeci prije mnogo godina. Zadnja knjiga Starog Zavjeta knjiga je proroka Malahije. A zadnje su riječi slatko obećanje i strogo upozorenje.

»Evo, poslat ću vam proroka Iliju prije nego dođe Dan Jahvin, dan velik i strašan.

On će obratiti srce otaca k sinovima, a srce sinova k ocima, da ne dođem i ne udarim prokletstvom zemlju.«[1]

Neke su od ovih riječi ključne za razumjeti. Veliki i strašan dan Gospodnji je kraj svijeta. Jahve, Mesija, doći će u slavi. Svi opaki bit će uništeni. Živimo u posljednjim danima. Možda nećemo imati dovoljno vremena učiniti ono što smo obećali.

Važno je znati zašto je Gospodin obećao poslati Iliju. Ilija je bio veliki prorok s velikom moći koju mu je dao Bog. Imao je najveću moć koju Bog daje svojoj djeci: Imao je moć pečaćenja, moć svezati na zemlji i imati to svezano na nebu. Bog ju je dao apostolu Petru. I Gospodin je održao svoje obećanje da će poslati Iliju. Ilija je došao proroku Josephu Smithu 3. travnja 1836., odmah nakon posvećenja hrama Kirtland, prvog hrama izgrađenog nakon obnove evanđelja. Joseph je opisao sveti trenutak:

»Još nas jedno velebno i divno viđenje zabljesnu. Ilija, naime, prorok, koji bi uzet na nebo a da smrti ne okusi, stade ispred nas i reče:

Evo, vrijeme posvema dođe o kojemu govorahu usta Malahijina – što posvjedočiše da on [Ilija] ima biti poslan prije nego dođe dan Jahvin, dan velik i strašan –

Da obrati srca otaca k sinovima i srca sinova k ocima, da cijela zemlja ne bude prokletstvom udarena –

Stoga se ključi ove rasporedbe povjeravaju u ruke vaše, i po tomu možete znati da je dan Jahvin, dan velik i strašan, blizu, tu pred vratima.«[2]

Kada ste se priključili Crkvi, osjetili ste da vam je srce okrenuto obitelji, i onima koji su živi i onima koji su u svijetu duhova. Gospodin je dao drugo viđenje kako bi vam pomogao da saznate što napraviti s tim osjećajima.

Nakon Josepha Smitha, Gospodin je pozvao druge proroke da vode njegovu Crkvu. Jedan je bio Joseph F. Smith. On je u viđenju vidio što se dogodilo u svijetu duhova kada se tamo pojavio Spasitelj u razdoblju između njegove smrti i uskrsnuća.[3] Predsjednik Smith je vidio radost duhova kada su shvatili da je Spasitelj skršio smrtne uze te da zbog njegovog pomirenja oni mogu uskrsnuti. I vidio je kako je Spasitelj organizirao svoje sluge među duhovima da svakom duhu propovijedaju njegovo evanđelje te ponude mogućnost izabrati saveze i blagoslove koji su ponuđeni vama i koje vi želite za svoje pretke. Svi trebaju imati tu mogućnost.

Predsjednik Smith je također vidio vođe koje je Spasitelj pozvao da donesu evanđelje djeci Nebeskog Oca u svijet duhova. Neke od njih je imenovao: Otac Adam, Majka Eva, Noa, Abraham, Ezekiel, Ilija, proroci koje poznajemo iz Mormonove knjige, neki iz posljednjih dana, uključujući Josepha Smitha, Brighama Younga, Johna Taylora i Wilforda Woodruffa. Pomislite na moć tih misionara da podučavaju evanđelje i da dotaknu srca vaših predaka. Nije iznenađujuće što je Wilford Woodruff za života rekao da vjeruje kako će samo nekoliko, a možda i nitko, od predaka svetaca posljednjih dana u svijetu duhova odabrati da odbije poruku spasenja kada je čuje.[4]

Mnogi od vaših preminulih predaka primili su svjedočanstvo da je poruka misionara istinita. Kada ste vi primili to svjedočanstvo, mogli ste zamoliti misionare za krštenje. No, oni koji su u svijetu duhova to ne mogu. Uredbe koje držite tako dragocjenima ponuđene su samo u ovom svijetu. Netko na ovom svijetu mora otići u sveti hram i prihvatiti saveze u ime osobe u svijetu duhova. Zbog toga imamo obvezu pronaći imena svojih predaka i pobrinuti se da im ponudimo ono što oni tamo ne mogu primiti bez naše pomoći.

Kod mene, to saznanje okreće moje srce ne samo k mojim precima koji čekaju, već i k misionarima koji ih podučavaju. Vidjet ću te misionare u svijetu duhova, a vidjet ćete ih i vi. Pomislite na vjernog misionara koji tamo stoji s onima koje je volio i podučavao, a koji su vaši preci. Zamislite, kao što ja zamišljam, osmjeh na licu tog misionara dok hodate ka njemu i vašim precima koje je on obratio, ali koje nije mogao krstiti niti zapečatiti k obitelji sve dok ih vi niste spasili. Ne znam koji će biti način ponašanja na takvom mjestu, ali zamišljam ruke bačene oko vašeg vrata i suze zahvalnice.

Ako možete zamisliti osmjeh misionara i vašeg pretka, pomislite na Spasitelja kada ćete ga sresti. Imat ćete taj razgovor. On je platio cijenu za grijehe vas i sve duhovne djece našeg Nebeskog Oca. On je Jahve. On je poslao Iliju. On je udijelio moći svećeništva za pečaćenje i blagoslivljanje zbog svoje savršene ljubavi. I vjerovao je u vas dopuštajući vam da čujete evanđelje tijekom vašeg života, dajući vam mogućnost da prihvatite obvezu ponuditi ga onim vašim precima koji nisu imali tu vašu dragocjenu mogućnost. Pomislite na zahvalnost koju on ima za one koji plaćaju cijenu u radu i vjeri kako bi pronašli imena svojih predaka i koji dovoljno vole njih i njega, da bi im ponudili vječni život u obitelji, najveći od svih Božjih blagoslova. On im je ponudio beskrajnu žrtvu. On će voljeti i cijeniti one koji su platili kakvu su god cijenu mogli platiti, kako bi omogućili svojim precima odabrati njegovu ponudu vječnog života.

Obzirom da su vaša srca već dirnuta, cijena vam možda neće izgledati prevelika. Počinjete čineći jednostavne stvari. Napišite ono što već znate o svojoj obitelji. Trebat ćete napisati imena roditelja i njihovih roditelja s datumima rođenja, smrti ili vjenčanja. Kada možete, možda ćete

htjeti zabilježiti mjesta. Nešto od toga znat ćete po sjećanju. No možete upitati i rođake. Oni će možda imati čak i izvatke iz matice rođenih, vjenčanih ili umrlih. Napravite kopije i posložite ih. Ako naučite priče o njihovom životu, zapišite ih i sačuvajte. Ne sakupljate samo imena. Oni koje nikada niste sreli u svom životu, postat će prijatelji koje volite. Vaše srce bit će sjedinjeno s njihovim, zauvijek.

Možete početi istraživati u prvih nekoliko naraštaja unatrag. Tako ćete otkriti mnogo vaših predaka koji trebaju vašu pomoć. Netko u vašem vlastitom crkvenom odjelu ili ogranku pozvan je pomoći vam pripremiti ta imena za hram. Tamo im se mogu ponuditi savezi koji će ih osloboditi iz duhovne tamnice i povezati ih u obiteljima – u vašoj obitelji - zauvijek.

Vaše mogućnosti i obveze koje one stvaraju značajne su u cijeloj povijesti svijeta. Postoji više hramova širom zemlje nego što ih je ikada bilo. Mnogo ljudi u svijetu osjetilo je Duh Ilije kako ih potiče da zapišu podatke i činjenice o životu svojih predaka. Postoji više izvora za istraživanje podataka o vašim precima nego što ih je ikada bilo u povijesti svijeta. Gospodin je izlio znanje o tome kako napraviti tu informaciju dostupnom širom svijeta pomoću tehnologije koja bi prije nekoliko godina izgledala kao čudo.

S tim mogućnostima dolazi i veća obveza, održavati svoje povjerenje u Gospodina. Gdje je mnogo dano, mnogo će se i tražiti.[5] Kada pronađete prvih nekoliko naraštaja, put će postati teži. Cijena će postati veća. Dok idete unatrag u vremenu, podaci postaju manje potpuni. Pošto drugi iz vaše obitelji istražuju pretke, otkrit ćete da su pretku kojeg ste pronašli već bili ponuđeni puni blagoslovi hrama. Tada ćete morati učiniti težak i važan izbor. Imat ćete iskušenje prestati i težak rad pronalaženja ostaviti drugima koji su stručniji ili odgoditi za neko drugo vrijeme u vašem životu. No, osjetit ćete i poticaj u svom srcu da nastavite s radom, koliko god bio težak.

Kada odlučujete, sjetite se da imena koja je tako teško pronaći pripadaju stvarnim ljudima, onima kojima dugujete svoje postojanje na ovom svijetu i koje ćete ponovno sresti u svijetu duhova. Kada ste se krstili, vaši su preci pogledali nadolje puni nade. Možda nakon stoljeća, raduju se vidjeti jednog od svojih potomaka kako sklapa savez da ih pronađe i da im ponudi slobodu. Kod vašeg ujedinjenja, u njihovim ćete očima vidjeti ili zahvalnost ili užasno razočaranje. Njihova su srca vezana s vašim. Njihova je nada u vašim rukama. Imat ćete više od vaše vlastite snage kada odaberete i dalje raditi na njihovom pronalaženju.

Prije nekoliko noći imao sam san. Vidio sam komad bijelog papira s imenom na njemu koje nisam znao i datumom kojeg sam mogao samo djelomično pročitati. Ustao sam i otišao do zapisa o mojoj obitelji. Zadnje ime na komadu papira je iz stabla koje dolazi od predaka moje majke prije 300 godina, u mjestu nazvanom Eaton Bray. Netko je nestrpljiv da dugo čekanje prestane. Još uvijek nisam pronašao tu osobu. Ali ponovno sam našao uvjerenje da Bog pun ljubavi šalje pomoć kao odgovor na molitvu u ovom svetom djelu otkupljivanja naših obitelji, što je njegovo djelo i njegova slava, i za koje smo vezali naše srce.

Tako ja svjedočim, u ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Malahija 4:5-6
2. NiS 110:13-16
3. Vidi NiS 138
4 Vidi »Discourse by President Wilford Woodruff«, *Millennial Star*, 21. svibnja 1894., 339-340.
5. Vidi Luka 12:48

Velike stvari koje je Bog objavio
Predsjednik Gordon B. Hinckley

Na čvrstim temeljima božanskog poziva proroka Josepha i Božjih objava koje su došle kroz njega, idemo naprijed.

Moja braćo i sestre, kao što su nas već podsjetili, sljedećeg prosinca slavit ćemo 200. godišnjicu rođenja proroka Josepha Smitha. U međuvremenu, mnoge stvari će se događati u sklopu proslave ovog značajnog događaja.

Objavljivat će se knjige, održat će se simpoziji s različitim sudionicima, svečanosti, novi film i velik broj mnogih drugih stvari.

U radosnom očekivanju toga, osjećam da ja, kao 15. po redu u njegovoj najvišoj točki dostignuća, trebam iznijeti svoje svjedočanstvo o njegovom božanskom pozivu.

Držim u ruci dragocjenu knjižicu. Objavio ju je Orson Pratt u Liverpoolu, Engleska, 1853. godine, prije 152 godine. To je priča Lucy Mack Smith o životu njezinog sina.

Ona detaljno govori o različitim posjetima anđela Moronija Josephu te o objavljivanju Mormonove knjige.

Knjiga govori kako je, nakon što je čuo o Josephovom susretu s anđelom, njegov brat Alvin predložio da se obitelj sakupi kako bi ga poslušala dok on priča o »velikim stvarima koje vam je Bog objavio« (*Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet and His Progenitors of Many Generations* [1853.], 84).

Uzimam tu izjavu kao temu moga govora – velike stvari koje je Bog objavio kroz proroka Josepha. Dopustite mi da navedem nekoliko od mnogih nauka i običaja koje nas razlikuju od svih ostalih crkava, a koje su sve došle kao objava mladom proroku. One su vam poznate, ali vrijedne su ponavljanja i razmatranja.

Prva od njih je, svakako, pokazivanje Boga osobno i njegovog Ljubljenog Sina, uskrslog Gospodina Isusa Krista. Ova velika teofanija je, po mojoj prosudbi, najveći takav događaj od rođenja, života, smrti i uskrsnuća našeg Gospodina u vremenskoj poludnevnici.

Nemamo zapis o drugom takvom sličnom događaju.

Stoljećima su se ljudi sakupljali i raspravljali o naravi Božanstva. Konstantin je sakupio učenjake različitih frakcija u Nicei godine 325. Nakon dva mjeseca rasprave, suglasili su se oko definicije koja je tijekom naraštaja bila doktrinalna izjava među kršćanima o Božanstvu.

Pozivam vas da pročitate tu definiciju i usporedite je s izjavom dječaka Josepha. On je jednostavno rekao da je Bog stao pred njega i govorio mu. Joseph ga je mogao vidjeti i čuti. Imao je oblik čovjeka, opipljivo biće. Iza njega bio je uskrsli Gospodin, odvojeno biće, kojeg je on predstavio kao svog Ljubljenog Sina i s kojim je Joseph također govorio.

Vjerujem da u je kratkom razdoblju tog značajnog viđenja Joseph naučio više o Božanstvu nego svi učenjaci i svećenici u prošlosti.

U toj božanskoj objavi ponovno je potvrđena, bez ikakve sumnje, stvarnost doslovnog uskrsnuća Gospodina Isusa Krista.

To saznanje o Božanstvu, stoljećima skriveno od svijeta, bilo je prva i velika stvar koju je Bog objavio svom odabranom sluzi.

I na stvarnosti i istini ovog viđenja počiva pravovaljanost Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana.

Sljedeće ću govoriti o drugoj vrlo važnoj stvari koju je Bog objavio.

Kršćanski svijet prihvaća Bibliju kao riječ Božju. Većina nema predodžbu o tome kako je ona došla nama.

Upravo sam završio s čitanjem novoobjavljene knjige poznatog učenjaka. Iz podataka koje on daje očigledno je da su različite knjige Biblije sakupljene na način koji se pokazao nesistematskim. U nekim slučajevima, zapisi nisu napravljeni dugo nakon opisanih događaja. To dovodi do pitanja: »Je li Biblija istinita? Je li uistinu riječ Božja?«

Mi odgovaramo da jest, u onoj mjeri u kojoj je ispravno prevedena. Ruka Gospodina bila je u njezinom stvaranju. No, sada ne stoji sama. Postoji drugi svjedok o značajnim i važnim istinama otkrivenim u njoj.

Sveta pisma izjavljuju da »svjedočanstvom dvojice ili trojice svjedoka svaka stvar neka se drži valjanom« (2. Korinćanima 13:1).

Mormonova knjiga objavljena je Božjim darom i moću. Ona govori poput glasa iz praha u svjedočanstvu o Božjem Sinu. Govori o njegovom rođenju, službeništvu, raspeću i uskrsnuću te o njegovom pojavljivanju pravednima u zemlji Izobila na Američkom kontinentu.

To je opipljiva stvar kojom se može rukovati, koja se može pročitati, koja se može ispitivati. Među svojim koricama nosi obećanje svoga božanskog porijekla. Milijuni su je do sada ispitivali i otkrili da je ona istiniti i sveti zapis.

Oni koji nisu naše vjere nazvali su je jednom od 20 knjiga ikada objavljenih u Americi koje su imale najveći utjecaj na one koji su ih pročitali.

Dok je Biblija svjedočanstvo o Starom svijetu, Mormonova knjiga je svjedočanstvo o Novom. One idu ruku pod rukom u objavljivanju Isusa kao Očevog Sina.

Samo tijekom zadnjih 10 godina, podijeljen je 51 milijun kopija. Sada je dostupna na 106 jezika.

Ova sveta knjiga, koja se pojavila kao objava Svemogućeg, uistinu je drugi zavjet o božanstvu našeg Gospodina.

Pomislio bih da će cijeli kršćanski svijet posegnuti za njom, prihvatiti je i prigrliti kao blistavo svjedočanstvo. Ona predstavlja drugi veliki i temeljni doprinos koji je došao kao objava proroku.

Drugo je obnovljeno svećeništvo. Svećeništvo je ovlast djelovanja u ime Boga. Ta je ovlast ključ svake religije. Nedavno sam pročitao drugu knjigu. Govori o otpadu prvobitne Crkve. Ako je ovlast te Crkve bila izgubljena, kako je trebala biti zamijenjena?

Svećenička ovlast dolazi s jedinog mjesta s kojeg može doći, a to je s nebesa. Ona je podijeljena od ruku onih koji su je obnašali kada je Spasitelj hodao po zemlji.

Prvo, Ivan Krstitelj je bio taj koji je dodijelio Aronovo ili niže svećeništvo. Nakon toga su slijedili Petar, Jakov i Ivan, apostoli Gospodina Isusa Krista, koji su Josephu i Oliveru Cowderyju dodijelili Melkisedekovo svećeništvo, koje su ti apostoli primili osobno od ruku Gospodina, kada je tijekom svog života rekao:

»Tebi ću dati ključeve kraljevstva nebeskog, pa što god svežeš na zemlji, bit će svezano i na nebesima, a što god razriješiš na zemlji, bit će razriješeno i na nebesima« (Matej 16:19).

Kako je prekrasno otkrivanje objava koje su dovele do ustrojstva Crkve godine 1830., prije 175 godina ovog tjedna. Samo je ime Crkve došlo kroz objavu. Čija je to bila Crkva? Da li Josepha Smitha? Da li Olivera Cowderyja? Ne, to je Crkva Isusa Krista koja je obnovljena na zemlji u tim zadnjim danima.

Još jedna velika i jedinstvena objava dana proroku bio je plan za vječni život obitelji.

Obitelj je kreacija Svemogućeg. Ona je najsvetija od svih odnosa. Ona je najozbiljnija od svih poduhvata. Ona je temeljna organizacija društva.

Kroz Božje objave njegovom proroku, došao je nauk i ovlast pod kojom se obitelj pečati zajedno ne samo za ovaj život, već i za vječnost.

Smatram da kada bismo imali sposobnosti učinkovito podučavati ovaj nauk, on bi osvojio zanimanje milijuna muževa i žena koji se međusobno vole i koji vole svoju djecu, ali čiji su brakovi na snazi samo »dok ih smrt ne razdvoji«.

Nevinost male djece još je jedna objava koju je Bog dao putem proroka Josepha. Općeniti je običaj da se krštenjem dojenčadi s njih uklanjaju učinci onoga što je opisano kao grijeh Adama i Eve. Nauk obnove govori da je krštenje za otpust nečijih individualnih i osobnih grijeha. To postaje savez između Boga i čovjeka. Izvršava se u uračunljivoj dobi, kada su ljudi dovoljno stari da prepoznaju dobro od zla. Vrši se uronjavanjem kao simbolika smrti i pokopa Isusa Krista i njegovog uskrsnuća.

Spomenut ću još jednu objavljenu istinu.

Rečeno nam je da Bog nije pristran, a ipak, niti u jednoj drugoj crkvi za koju znam ne postoji nešto što se izvršava da bi oni iza vela smrti primili sve blagoslove koji su mogući za života. Veliki nauk o spasenju mrtvih jedinstven je za ovu Crkvu.

Ljudi se hvale da su »spašeni«, a u istom dahu priznaju da njihovi preci nisu i ne mogu biti spašeni.

Isusovo pomirenje u ime svih predstavlja veliku zastupničku žrtvu. On je postavio obrazac pod kojim je postao zastupnik za svo čovječanstvo. Taj obrazac pod kojim jedan čovjek može djelovati u ime drugoga primjenjuje se u uredbama doma Gospodnjega. Tamo služimo u ime onih koji su umrli bez znanja o evanđelju. Njihova je mogućnost da prihvate ili odbiju uredbu koja se izvršava. Postavljeni su na istu razinu s onima koji hodaju po zemlji. Mrtvi dobivaju istu mogućnost kao i živi. Kakva veličanstvena i prekrasna uredba koju je Svemogući omogućio kroz objavu svojem proroku.

Vječna narav čovjeka je objavljena. Mi smo sinovi i kćeri Božje. Bog je Otac naših duhova. Živjeli smo prije nego smo došli ovdje. Imali smo osobnost. Rođeni smo u ovaj život prema božanskom planu. Tu smo da bismo ispitali svoju dostojnost, koristeći slobodu izbora koju nam je Bog dao. Kada umremo, nastavit ćemo živjeti. Naš vječni život sastoji se od tri faze: prva, naše predsmrtno postojanje; druga, naše smrtno postojanje i treća, naše postojanje nakon smrti. U smrti umiremo na ovom svijetu i prolazimo kroz veo u sferu u koju smo dostojni ući. To je, ponovno, jedinstveni, posebni i dragocjeni nauk Crkve koji je došao kroz objavu.

Nudim ovaj kratki sažetak velebnog izljeva znanja i ovlasti od Boga na glavu njegovog proroka. Kada bi bilo vremena, mogao bih govoriti o drugima. Postoji još nešto što moram spomenuti. To je načelo suvremene objave. Članak vjere kojeg je prorok napisao izjavljuje:

»Vjerujemo u sve ono što je Bog dosad objavio, u sve ono što On sad objavljuje, i vjerujemo da će On objaviti još mnogo toga velikoga i važnoga što se odnosi na Kraljevstvo Božje« (Članci vjere, 1:9).

Crkva koja raste, crkva koja se širi zemljom u ovim kompleksnim vremenima, treba stalnu objavu s nebeskog prijestolja koja će je voditi i pokretati naprijed.

Uz molitvu i gorljivo slijeđenje volje Gospodina, svjedočimo da se to vodstvo prima, da objave dolaze, a da Gospodin blagoslivlja svoju Crkvu dok se ona kreće po putu svoje sudbine.

Na čvrstim temeljima božanskog poziva proroka Josepha i Božjih objava koje su došle kroz njega, idemo naprijed. Puno je toga postignuto dok smo došli do današnjeg dana. Ali treba se još puno toga učiniti dok obnovljeno evanđelje pronosimo »svakom narodu i plemenu, jeziku i puku« (Otkrivenje 14:6).

Radujem se zbog mogućnosti da budemo zajedno dok u vjeri hodamo naprijed. Teret je ponekad težak, kao što dobro znate. No, nemojmo se žaliti. Koračajmo u vjeri, svatko izvršavajući svoj dio.

U ovoj godini slavljenja, našim vlastitim djelima veličajmo proroka kroz kojeg nam je Bog tako puno objavio.

Sunce se u Josephovom životu pojavilo jednog hladnog dana u Vermontu godine 1805. Zašlo je u Illinoisu jednog vrućeg popodneva godine 1844. Tijekom kratkih 38 i pola godine njegovog života kroz njega je došao neusporedivi izljev znanja, darova i nauka. Objektivno gledano, ne postoji ništa čime bi se to usporedilo. Subjektivno, to je građa osobnog svjedočanstva milijuna svetaca posljednjih dana širom svijeta. Vi i ja imamo čast biti među njima.

Kao dječak volio sam slušati čovjeka koji je bogatim baritonom pjevao riječi Johna Taylora.

Vidjelac, vidjelac, Joseph vidjelac!
Volim utonuti u dragoj uspomeni o njemu;
Od Boga odabran i prijatelj čovjeka,
Donio je svećeništvo natrag;
Vidio je prošlost, a i budućnost
I otvorio nam nebeski svijet.
(»The Seer, Joseph, the Seer«, *Hymns* [1948.], br. 296).

Uistinu je bio vidjelac. Bio je objavitelj. Bio je prorok živućeg Boga koji je govorio svojem i svim budućim naraštajima.

Ovome dodajem moje svečano svjedočanstvo o božanstvenosti njegovog poziva, o kreposti njegovog života te o zapečaćenju njegovog svjedočanstva s njegovom smrću, u sveto ime našeg Otkupitelja, Gospodina Isusa Krista. Amen.

NEDJELJNO POSLIJEPODNEVNO ZASJEDANJE

Što vi tražite?
Starješina L. Tom Perry
iz Zbora dvanaestorice apostola

Istinski tragatelji istine na svoja pitanja nalaze odgovore – nalaze Gospodina kroz njegovu obnovljenu Crkvu.

Uvijek je teško slijediti ovaj divan zbor. Hvala vam, svima u zboru, za vašu prekrasnu glazbu.

»Sutradan je Ivan opet stajao tu s dvojicom svojih učenika;

kada vidje Isusa gdje prolazi, reče: 'Evo Jaganjca Božjega!'

Kada njegovi učenici čuše gdje tako govori, pođoše za Isusom.

Isus se okrene pa ih upita, kad vidje da idu za njim: 'Što vi tražite?'« (Ivan 1:35-38).

Danas nalazimo kako svijet traži odgovor na pitanje »Što vi tražite?« na toliko različitih načina. Previše ih sije sjeme plodova koji neće njegovati vječnu dušu.

Dopustite mi da vam to prikažem doživljajem koje je imalo predsjedništvo područja Središnja Europa, dok su vlakom putovali na sastanak. Pokušavali smo iskoristiti zajedničke trenutke za raspravu o našem zadatku. Čovjek koji je sjedio preko puta prolaza zainteresirao se za naš razgovor. Na kraju je pitao: »Jeste li protestanti ili katolici?« Odgovorili smo mu: »Niti jedno. Mi smo članovi Crkve Isusa Krista svetaca posljednjih dana.« Rekao je kako je čuo za Crkvu, ali je zatim nastavio: »U ovoj zemlji nećete daleko dogurati. Vlada priznaje jedno katoličku i protestantske crkve. Samo oni su poduprti vladinim financijskim sredstvima. Crkva ne može postojati bez vladine financijske potpore.«

Pokušali smo mu objasniti kako našoj Crkvi ide dobro i bez vladine pomoći – kako mi koristimo Gospodinov sustav desetine. On je insistirao na tome kako naša Crkva neće daleko dogurati u njegovoj zemlji, te je predložio da bi možda trebali svoje napore uložiti na neko drugo mjesto u svijetu. Mi smo naravno posvjedočili kako Gospodinov sustav funkcionira te smo mu rekli o svim kapelama i hramovima koje gradimo širom svijeta, da ne moramo posegnuti za posudbom sredstava za izgradnju. Doimao se dosta iznenađen, ali ga i dalje nismo uvjerili.

Pošto smo vidjeli da ga ne možemo uvjeriti u postojanje crkve bez vladine potpore, pokušali smo promijeniti temu. Upitao sam ga: »Što će se dogoditi u vašoj zemlji s novonastalim promjenama? Stanovništvo u opadanju i povećani priliv useljenika u konačnici će vas učiniti manjinom u vlastitoj zemlji.«

S velikim nacionalnim ponosom odgovorio je: »To se nikada neće dogoditi.«

Uzvratio sam mu rekavši: »Kako možete zastupati takvo stajalište kada priliv useljenika nadmašuje prirodni prirast u natalitetu?« Nastavio je inzistirajući kako se to neće dogoditi u njegovoj zemlji – »jer, zatvorit će granice naše zemlje prije nego što bi dopustili da do toga dođe«.

Ja sam insistirao: »Kako možete to onemogućiti sa sadašnjim trendom?«

Tvrdnja koju je izjavio šokirala me: »Ja imam 82 godine. Dugo me već neće biti prije nego se trebam suočiti s tim problemom.«

Glavni problem s kojim se suočavamo u naviještanju evanđelja u tom dijelu svijeta je opća apatija prema religiji, prema duhovnome. Previše ljudi se osjećaju udobno u svojim sadašnjim stilovima života i ne osjećaju potrebu da čine više od »jedi, pij, uživaj« (Luka 12:19). Nisu zainteresirani za ništa osim za sebe – za ovdje i sada.

Razvijeni narodi svijeta postaju toliko sekularizirani u svojim vjerovanjima i djelovanju da smatraju kako ljudsko biće ima potpunu autonomiju. Osoba ne treba odgovarati nikome ili ničemu osim sebi i, do određene granice, društvu u kojem živi.

Društva u kojima ti sekularni stilovi života uzmu korijena imaju platiti golemu duhovnu i moralnu cijenu. Ustrajanje na takozvanim osobnim slobodama, bez osvrtanja na zakone koje je Bog postavio za upravljanje svoje djece na zemlji rezultirat će prokletstvom krajnje svjetovnosti i sebičnosti, padom javnog i privatnog morala i suprotstavljanjem autoritetu.

Takva sekularna društva opisana su u Nauku i savezima 1:16: »Ne traže oni Gospoda da uspostave pravdu njegovu, već svatko svojim putem hodi, i za slikom boga svoga, čija je slika slična svijetu.«

Zbog toga je Gospodinova Crkva dobila uputu da slijedi proroka te da teži nečemu drugačijem od onoga čemu teži svijet. Nastavljamo u stihovima 17-18 iz odsjeka 1:

»Ja, dakle, Gospod, znajući za nevolju koja će zadesiti stanovnike zemaljske, pozvah slugu svojega Josipa Smitha mlađega, i govorah mu s nebesa, i dadoh mu zapovijedi.

A dadoh zapovijedi i drugima da sve ono proglase svijetu, a sve to da bi se ispunilo ono što proroci napisaše.«

Kroz proroka Josepha Smitha bila je obnovljena Crkva Isusa Krista na zemlju – »redak po redak, propis za propis« (NiS 98:12). Božanskom je pomoći preveo i objavio Mormonovu knjigu. Aronovo i Melkisedekovo svećeništvo bilo je udijeljeno njemu i Oliveru Cowderyju, a svete uredbe bile su ponovno uspostavljene za spas ljudskog roda.

Odvažno izjavljujemo da Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana odgovara na pitanje: »Što tražite?« Naša Crkva je sredstvo po kojem muškarci i žene pronalaze našeg Spasitelja i njegovo

evanđelje. Vi, koji ste se ovdje okupili u velikom mnoštvu, a i još veći broj svetaca koji sabor prate širom svijeta, obilato su blagoslovljeni jer ste svi vi tražili i pronašli obnovljenu Crkvu.

Crkva je nastala kao rezultat obnove, ne reformacije. Moja nedavna iskustva u središnjoj Europi jasno su produbila moje poštovanje za ulogu onih ranih kršćanskih vođa koji su osnovali reformaciju. Počela je ona nastojanjem da se isprave neke od pogrešaka u nauku koje su nastale tijekom dugog razdoblja otpada od crkve koju je uspostavio naš Spasitelj za vrijeme svog služenja na zemlji. Joseph Smith bio je prorok Božji, Gospodnji glasnogovornik, i obnovitelj svega važnoga za izgradnju kraljevstva Božjeg i pripreme za drugi dolazak našeg Gospodina, Isusa Krista. Kada tražimo Spasitelja, važno je da ga tražimo kroz njegovu Crkvu. Upravo kroz njegovu obnovljenu Crkvu primamo sve spasonosne uredbe neophodne za povratak njemu.

Želim da svi članovi Crkve znaju kako sam iz svojeg sadašnjeg zaduženja naučio da dijeljenje evanđelja Isusa Krista uključuje izazove koje prije nisam mogao niti zamisliti. Ali, svaki dan ipak vidim nova znamenja nade, ponajviše zbog Gospodinovih blagoslova, ali i zbog nastojanja vođa, članova i misionara u tom dijelu svijeta. Istinski tragatelji istine na svoja pitanja nalaze odgovore – nalaze Gospodina kroz njegovu obnovljenu Crkvu. Od mnogih primjera koje bih vam mogao dati, dopustite mi da vam predstavim tri: otac, samac i mlada sestra koji su u svome životu pronašli novu vjeru i novi nadu.

Četveročlanu obitelj prvo su kontaktirale misionarke i od samog početka majka i njezina djeca često su čitali *Mormonovu knjigu*, svakodnevno se molili i htjeli odlaziti u Crkvu. Otac se međutim, opirao – za razliku od žene, on nije bio kršćanin i nije se osjećao spremnim da razmotri svoja vjerovanja.

Misionarke su bile nadahnute te su svoje poduke usredotočile na Isusa Krista. Ovo su njihove riječi:

»Podučavale smo o Josephu Smithu, o njegovoj vjeri u Krista, što učimo o Kristu iz Prvog viđenja te o prorokovom svjedočanstvu o našem Spasitelju. Sve što smo ikada zajedno pročitali ili ih zadužili da pročitaju kao obitelj, a što je bilo iz *Mormonove knjige*, podučavalo ih je o našem Otkupitelju. Tada smo počeli zamjećivati napredak. U svojoj obiteljskoj sobi ponosno su izvjesili sliku Krista – to je bila slika koju smo im dali na dar.«

Promjena očevog srca dogodila se kada je njegova žena najavila da se želi krstiti, a njegovi su sinovi odlučili da se žele moliti kako bi saznali trebaju li se i oni krstiti. Od tog trenutka pa nadalje, redovito je čitao *Mormonovu knjigu* i molio se u vezi krštenja. Njegova iskrena želja da sazna je li Crkva istinita promijenila ga je i on je postao duhovni vođa u obitelji. Netom prije svog krštenja i krštenja obitelji otac je zatražio obrazac za plaćanje desetine i kuvertu. Nije htio odgađati vršenje zapovijedi niti za jednu sekundu.

U drugom slučaju, mlad član bio je ponovno aktiviran zbog napora uspostavljene inicijative za aktiviranje mladih nevjenčanih osoba u dobi od 18 do 30 godina. Prve večeri aktivnosti u jednoj od naših crkvenih zgrada ovaj brat bio je jedni nemisionar koji je bio prisutan, ali u nekoliko tjedana, doveo je oko 30 ljudi na kućnu obiteljsku večer kao i na druge aktivnosti.

Taj brat je web dizajner – on i partner osnovali su vlastitu tvrtku za web dizajn. Trenutno živi sa dvojicom nečlanova, i obojica rade kod njega u tvrtci. Vrlo je odvažan u svjedočenju. Jedan od njegovih suradnika prije je studirao kršćansku teologiju i njegov ga je brat uputio na misionare koji su radili u programu za mlade nevjenčane članove. Sada je njegov kolega s posla redoviti posjetitelj aktivnosti, a ponovno aktivirani brat pomaže misionarima dok ga podučavaju, doprinoseći svoje svjedočanstvo njihovom o istinitosti evanđelja.

U još jednom slučaju, djevojka iz Hamburga, Njemačka, imala je problema u pronalaženju duhovnog smisla u svom životu. Počela je moliti i pitala je Boga što bi trebala učiniti. Jednog jutra nakon tri dana posla i mnogo molitve, išla je od kuće do stajališta autobusa. Kad je stigla na stajalište, shvatila je da je neke ključeve ostavila kod kuće, a taj ih je dan trebala. Vratila se kući, pokupila ključeve i vratila se natrag na stajalište autobusa. Bila je dosta uznemirena kada je shvatila da je propustila autobus kojim je inače išla.

U međuvremenu, dvojica misionara putovala su autobusom u blizini Hamburga. Tijekom svojeg putovanja odjednom su osjetili utisak da bi trebali razgovarati sa prvom osobom koju sretnu nakon što siđu s autobusa. Dvojica starješina sišli su iz autobusa i odmah ugledali djevojku. Na kratko su razgovarali s njom o Crkvi i dogovorili ponovni susret za podučavanje. Ona je odmah imala osjećaj da su joj starješine poslani kao odgovor na njezine molitve. Dobri članovi Crkve pridružili su se misionarima u poduci te su joj pomogli da se osjeti kao naročiti dio odjela. Prihvatila je poruku obnovljenog evanđelja Isusa Krista i krstila se. Sada radi u programu Djevojaka u odjelu.

Gospodin je tijekom svog zemaljskog službeništva označio potrebu da se ima građevina u kojoj se može graditi vjera u srcima članova njegove Crkve te da mogu nastaviti rasti u njegovom evanđelju. Ova obitelj, ovaj brat i ova sestra pronašli su Spasitelja kroz traženje i osnaživanje njegove Crkve.

Nakon smrti apostola, bez središnjeg vodstva koje bi je vodilo i upravljalo, Crkva je zastranila u otpad. Baš ova lekcija iz povijest je jasna: neophodno je imati središnje upravljanje crkvom pod vodstvom Spasitelja, što pruža sav potreban nauk i uredbe spasenja i uzvišenja.

Biblija obiluje dokazima kako je Gospodin tijekom svog smrtnog službeništva uspostavio svoju Crkvu s ispravnom vlašću i ustrojstvom. Pavao je na primjer izjavio:

»On 'dade' jedne kao apostole, druge kako proroke, jedne kao evanđeliste, druge kako pastire i učitelje,

da pripravi svete za djelo službe, za izgradnju Kristova Tijela,

dok svi zajedno ne dođosmo k jedinstvu u vjeri i u pravoj spoznaji Sina Božjega, k savršenom čovjeku, k mjeri punine veličine Kristove:

da ne budemo više malodobni, igračka valova, okolo tjerani svakim vjetrom nauke u ljudskoj prijevarnoj igri, usred prepredenosti koja lukavo krči put zabludi.

Naprotiv, provodimo u život istinu u ljubavi i tako učimo da sve uraste u njega koji je Glava, u Krista« (Efežanima 4:11-15).

U šestom Članku vjere izjavljujemo:
»Vjerujemo u onakvo uređenje kakvo je postojalo u prvobitnoj Crkvi, to jest, apostoli, proroci, pastiri, učitelji, evanđelisti, itd.«

Stoga mi izjavljujemo svijetu da je svećeništvo obnovljeno, Božja je vladavina na Zemlji, njegov obrazac koji će nas dovesti natrag u njegovu prisutnost je uspostavljen. Vjerujemo kako imamo najbolji odgovor na pitanje: »Što vi tražite?« Kao što je Spasitelj naučavao:
»Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati« (Matej 6:33).

Baš kao što se i zgrada gradi ciglu po ciglu, Spasiteljeva istinska Crkva gradi se po jedno obraćenje, jedno svjedočanstvo, jedno krštenje – sve to jedno po jedno. Moja je ponizna molitva da svi možemo tražiti, naći i graditi njegovu Crkvu gdje god bili, u ime onoga koga tražimo, Isusa Krista. Amen.

Pornografija
Starješina Dallin H. Oaks
iz Zbora dvanaestorice apostola

Poboljšajmo svoje osobno ponašanje i udvostručimo naše napore da zaštitimo naše voljene i našu okolinu od navale pornografije.

Prošlog ljeta, sestra Oaks i ja smo se vratili nakon dvije godine na Filipinima. Svidjelo nam se služiti tamo, i svidio nam se povratak kući. Kako smo bili odsutni, vidjeli smo našu okolinu u novom svjetlu, s većom zahvalnošću i ponekad s novim brigama.

Zabrinulo nas je što smo vidjeli navalu pornografije u Sjedinjenim Državama dok nas nije bilo. Naši crkveni vođe nas mnogo godina upozoravaju na opasnost slika i riječi čija je namjera probuditi naše seksualne želje. Sada, izopačeni utjecaj pornografije, proizvedene i raširene za komercijalnu dobit, hara našim društvom poput lavine zla.

Na našem zadnjem saboru, predsjednik Gordon B. Hinckley je posvetio cijeli govor ovoj temi, upozoravajući najjednostavnijim riječima da »je to vrlo ozbiljan problem, čak i među nama« (»A Tragic Evil among Us«, *Liahona,* studeni 2004., 61). Mnogi biskupi koje srećemo na saborima okola sada izražavaju veliku zabrinutost za ovaj problem.

Moji kolege obnašatelji Melkisedekovog svećeništva, kao i naši mladići, želim vam danas govoriti o pornografiji. Znam da su mnogi od vas izloženi tome i da su mnogi od vas okaljani time.

Koncentrirajući svoj govor na ovu temu, osjećam se poput proroka Jakova koji je rekao muškarcima svojeg doba da ga žalosti što mora izreći toliko srčan govor pred nježnim osjećajima žena i djece. No bez obzira na težinu zadatka, rekao je da mora govoriti ljudima na tu temu jer mu je to Bog zapovjedio (vidi Jakov 2:7 – 11). Činim to iz istog razloga.

U drugom poglavlju knjige koja nosi njegovo ime, Jakov je osudio ljude zbog njihova »bludništva« (s. 23, 28). Rekao im je da su »slomi[li] srca nježnih žena svojih i izgubi[li] povjerenje djece svoje zbog [svojih] loših primjera pred njima« (s. 35).

Koja su to strašno opaka »bludništva«? Nema sumnje da su neki ljudi već bili krivi za zlodjela. No glavno središte Jakovljeve velike propovijedi nisu *počinjena* zlodjela, već zlodjela na koja se *pomišlja*.

Jakov je svoju propovijed započeo govoreći ljudima da su »zasad... poslušni riječi Gospodnjoj« (Jakov 2:4). Međutim, tada im je rekao da poznaje njihove misli, da se »počinj[u] truditi u grijehu, a taj... se grijeh čini... odvratnim i Bogu« (s. 5). »Moram svjedočiti vama o opačini srdaca vaših« (s. 6), dodao je. Jakov je govorio poput Isusa kad je rekao: »Svaki koji s požudom pogleda ženu već [je] – u svom srcu – s njom učinio grijeh« (Matej 5:28; vidi i 3. Nefi 12:28; NiS 59:6; 63:16).

Prije više od 30 godina, potaknuo sam studente na sveučilištu Brigham Young da izbjegavaju prodiruću »promotivnu literaturu nedopuštenih spolnih odnosa« u onome što su čitali i gledali. Ispričao sam sljedeću usporedbu:

»Pornografske ili erotske priče i slike gore su od prljave ili zagađene hrane. Tijelo ima obranu da se očisti od loše hrane. Osim nekoliko kobnih izuzetaka, loša hrana može prouzročiti mučnine, no ne i trajno oštećenje. Za razliku od toga, osoba koja se naslađuje prljavim pričama te pornografskim ili erotskim slikama i literaturom, bilježi to u ovom čudesnom sustavu pamćenja koji zovemo mozak. Mozak neće povratiti prljavštinu. Kad se jednom zapiše, uvijek će ostati podložna sjećanju, prikazivanju izopačenih slika u vašem umu i odvlačiti vas od cjelovitih stvari u životu.«[1]

Braćo, ovdje vam moram reći da naši biskupi i naši profesionalni savjetnici vide povećan broj muškaraca koji se predaju pornografiji, a mnogi od njih su aktivni članovi. Neki koji su uključeni u pornografiju očito umanjuju njezinu ozbiljnost i nastavljaju koristiti svećeništvo Božje jer misle da nitko neće znati za ono što čine. No osoba na koju se to odnosi zna, braćo, kao i Gospodin.

Neki su predložili da pornografija treba imati zasebno pitanje u razgovoru za hramsku propusnicu. No ono već postoji. Najmanje pet raznih pitanja trebalo bi izvući priznanje i raspravu na tu temu ako osoba s kojom se vodi razgovor ima duhovnu osjetljivost i poštenje koje očekujemo od onih koji štuju u kući Gospodnjoj.

Jedno od najznačajnijih Spasiteljevih učenja odnosi se na ljude koji se potajno odaju pornografiji.

»Jao vama književnici i farizeji, licemjeri jedni, koji čistite vanjštinu čaše i zdjele, dok su unutra pune otimačine i pohlepe!

Slijepi farizeju! Najprije očisti nutrinu čaše da joj i vanjština bude čista« (Matej 23:25–26; vidi i Alma 60:23).

Spasitelj nastavlja svoju osudu onih koji se bave vidljivim, a zanemaruju očistiti unutarnjeg čovjeka:

»Vi ste slični okrečenim grobovima što se izvana pričinjaju lijepi, a unutra su puni mrtvačkih kostiju i truleži.

Tako se i vi izvana činite ljudima pravedni, a unutra ste puni licemjerja i nepravednosti« (Matej 23:27–28).

Trenutne duhovne posljedice takvog licemjerstva su strašne. Oni koji traže i koriste pornografiju gube pravo na moć svojeg svećeništva. Gospodin je izjavio: »Kad pokušamo prikriti grijehe svoje... gle, nebesa se povlače, Duh se Gospodnji žalosti, a kad se on povuče, Amen je tad svećeništvu ili vlasti toga čovjeka« (NiS 121:37).

Korisnici pornografije također gube suradništvo Duha. Pornografija proizvodi maštanja koja uništavaju duhovnost. »Težnja tijela je smrt« – duhovna smrt (Rimljanima 8:6; vidi i 2. Nefi 9:39).

Sveta pisma opetovano podučavaju da Duh Gospodnji neće prebivati u nečistim hramovima. Kad dostojno blagujemo od sakramenta, obećano nam je da »Duh njegov uvijek bude s [nama]«. Kako bismo se kvalificirali za to obećanje, sklapamo savez da se »uvijek spom[enemo] njega« (NiS 20:77). Oni koji traže i koriste pornografiju za seksualnu stimulaciju očito krše taj savez. Oni također krše sveti savez da se suzdržimo od nesvetih i nečistih djela. Oni ne mogu imati Duha Gospodnjeg uza se. Svi takvi trebaju obratiti pažnju na vapaj apostola Petra: »Zato se odvrati od te svoje zloće i moli Gospodina da bi ti oprostio tu namisao srca tvoga« (Djela 8:22).

Braćo, primijetili ste da ne govorim o učincima pornografije na mentalno zdravlje ili zločinačko ponašanje. Razgovaram o učincima na duhovnost – na našu sposobnost da imamo suradništvo Duha Gospodnjeg i našu sposobnost da koristimo moć svećeništva.

Pornografija također nanosi smrtne rane našim najdragocjenijim osobnim odnosima. U svom obraćanju muškarcima u svećeništvu prošlog listopada, predsjednik Hinckley je citirao pismo žene koja ga je zamolila da upozori članove Crkve da pornografija »ima učinak da ozlijedi srca i duše u samu dubinu, gušeći život u odnosima« (*Liahona,* studeni 2004, 60).

Na nedavnom saboru okola, jedna mi je žena predala slično pismo. Njezin je suprug također služio na istaknutom crkvenom pozivu mnogo godina dok je bio ovisan o pornografiji. Govorila je o velikoj teškoći u poticanju svećeničkih vođa da ozbiljno shvate ovaj problem s pornografijom.

»Dobila sam razne odgovore - kao da pretjerujem ili da sam ja kriva. Sadašnji je biskup bio odličan. Sada, nakon 15 godina, moj se suprug pokušava nositi sa svojom ovisnosti, no sada mu je 15 godina teže odviknuti se i gubitak je neprocjenjiv.«

Pornografija oslabljuje sposobnost uživanja u normalnom, osjećajnom, romantičnom i duhovnom odnosu s osobom suprotnog spola. Ona razara moralne prepreke koje stoje protiv neprimjerenog, abnormalnog ili nezakonitog ponašanja. Kako se savjest desenzibilizira, korisnici pornografije potaknuti su da djeluju sukladno onome što su vidjeli, bez obzira na učinke toga na njihov život i živote drugih.

Pornografija izaziva ovisnost. Ona umanjuje sposobnost donošenja odluka i »navuče« svoje korisnike, opsesivno ih vukući natrag po još. Čovjek koji je bio ovisan o pornografiji i teškim drogama napisao mi je sljedeću poredbu: »Po meni, kokain nije ni blizu ovome. Probao sam oboje... Odricanje od najtežih droga nije ništa u usporedbi s [pokušajem da se odrekne pornografije]« (pismo od 20. ožujka 2005.).

Neki pokušavaju opravdati svoju pohotu navodeći da gledaju samo »mekanu«, a ne »tvrdu« pornografiju. Mudri biskup okarakterizirao je to odbijanjem da se zlo vidi kao zlo. Citirao je ljude koji pokušavaju opravdati svoje gledanje poput »nije tako loše« ili »samo jedna loša scena«. No ispit onoga što je zlo nije u količini, već u učinku. Kad osoba dopusti zlim mislima da ga zabave dovoljno dugo da se Duh povuče, gube duhovnu zaštitu i podložni su moći i vodstvu opakoga. Ako koriste internet ili drugu pornografiju za ono što je ovaj biskup opisao kao »uzbuđenje na zahtjev« (pismo od 13. ožujka 2005.), oni su duboko ukorijenjeni u grijehu.

Velika propovijed kralja Benjamina opisuje strašne posljedice. Kad se povučemo od Duha Gospodnjeg, postajemo neprijatelj pravednosti, imamo živi osjećaj naše krivnje i »izbjegava[mo] Božju nazočnost« (vidi Mosija 2:36 – 38). Zaključio je: »Milosrđe ne polaže prava na čovjeka toga. Stoga mu je konačna sudba da podnosi muku koja nikad ne prestaje« (s. 39).

Razmislite o tragičnom primjeru kralja Davida. Iako je bio duhovni div u Izraelu, dopustio si je da vidi nešto što nije smio gledati (vidi 2. Samuel 11). Pod kušnjom onoga što je vidio, prekršio je dvije od Deset zapovijedi, započevši s »Ne učini preljuba!« (Izlazak 20:14). Na taj je način prorok-kralj izgubio svoje uzvišenje (vidi NiS 132:39).

No dobra vijest je da nitko ne treba slijediti opaki silazak u ponor muke. Svatko tko je uhvaćen u taj užasan lift ima ključ da promijeni njegov smjer. Može pobjeći. Kroz pokajanje može postati čist.

Alma Mlađi opisuje:

»Da, sjetih se svih grijeha svojih i bezakonja, zbog kojih se mučih u paklenskim bolima...

Sama pomisao na dolazak u nazočnost Božju razdiraše dušu moju neizrecivom stravom...

I dogodi se: Dok tako bijah razdiran mukom, i dok se lomih u sjećanju na tolike grijehe svoje, gle, sjetih se kako čuh da otac moj proriče narodu o dolasku nekog Isusa Krista, Božjega sina, da izvede pomirenje za grijehe svijeta.

A kad um moj prihvati tu misao, zavapih u srcu svojemu: O Isuse, ti Sine Božji, smiluj se meni koji sam u žuči pregorkoj i opasan vječnim verigama smrti.

I eto, gle, kad to pomislih, ne mogoh se više sjetiti boli svojih, da, ne lomih se više u sjećanju na grijehe svoje.

O, kolike li radosti, i kako li čudesno svjetlo spazih. Da, duša mi se ispuni radošću tako silnom kakva bijaše i moja bol...« (Alma 36:13 – 14, 17 – 20, 23).

Moja braćo, koji ste uhvaćeni u tu ovisnost ili kušnju, postoji način.

Prvo, priznajte opačinu. Nemojte je braniti ili se pokušati opravdati. Naši nas vođe najmanje četvrt stoljeća mole, kao i žene i djecu, da izbjegavamo to zlo.[2] Naši sadašnji crkveni časopisi puni su upozorenja, informacija i pomagala na ovu temu – više od 20 članaka je objavljeno ili će biti objavljeno samo u ovoj i prošloj godini.[3]

Drugo, potražite pomoć od Gospodina i njegovih. Čujte i obratite pažnju na riječi proroka Hinckleya:

»Molite Gospodina iz dubine duše da vas izvuče iz ovisnosti koja vas porobljuje. Imajte hrabrosti tražiti vodstvo vašeg biskupa u ljubavi i, ako je potrebno, savjet brižnih profesionalaca« (*Liahona,* studeni 2004., 62).

Treće, učinite sve što možete da izbjegnete pornografiju. Ako se ikada nađete nadohvat pornografije – što se može dogoditi svakome u svijetu u kojem živimo – slijedite primjer Josipa iz Egipta. Kad ga je kušnja uhvatila u svoj stisak, ostavio ju je i »pobježe van« (Postanak 39:12).

Nemojte prihvaćati ni najmanji stupanj kušnje. Spriječite grijeh i izbjegnite suočavanje s neizbježnim uništenjem. Stoga, isključite je! Odvratite pogled! Izbjegavajte je po bilo koju cijenu. Usmjerite svoje misli na cjelovite staze. Sjetite se svojih saveza i budite vjerni u odlascima u hram. Mudri biskup kojeg sam citirao, rekao je da se »pad podarenog obnašatelja svećeništva u pornografiju *nikad* ne događa tijekom razdoblja redovitog odlaska u hram; događa se nakon što je postao neredovit u hramskom bogoštovlju« (pismo od 13. ožujka 2005.).

Moramo također djelovati kako bismo zaštitili one koje volimo. Roditelji ugrađuju alarme za upozorenje ako dim ili ugljik monoksid ugroze njihovo kućanstvo. Također bismo trebali ugraditi zaštitu protiv duhovnih prijetnji, zaštitu poput filtra za pristup internetu i postaviti pristup tako da drugi mogu vidjeti što se gleda. I također trebamo izgraditi duhovnu snagu naših obitelji odnosima ljubavi, obiteljskim molitvama i proučavanjem Svetih pisama.

Naposljetku, nemojte potpomagati pornografiju. Nemojte koristiti kupovnu moć za podršku moralne degradacije. Djevojke, molim vas shvatite da ako se oblačite neprimjereno, povećavate taj problem postajući pornografijom za neke muškarce koji vas vide.

Molim vas obratite pažnju na ova upozorenja. Poboljšajmo naše osobno ponašanje i udvostručimo naše napore da zaštitimo naše voljene i našu okolinu od navale pornografije koja ugrožava našu duhovnost, naše brakove i našu djecu.

Svjedočim da je to ono što trebamo učiniti kako bismo uživali blagoslove od onoga koga štujemo. Svjedočim o Isusu Kristu, svjetlu i životu svijeta, čija je ovo Crkva. U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. *Challenges for the Year Ahead* (letak, 1974.), 4-5; ponovo tiskano u »Things They're Saying«, *New Era*, veljača 1974., 18).
2. Vidi, na primjer, Gordon B. Hinckley, »A Tragic Evil among Us«, *Liahona*, studeni 2004., 59–62; David E. Sorensen, »You Can't Pet a Rattlesnake«, *Liahona*, srpanj 2001., 48-50; Thomas S. Monson, »Pornography – the Deadly Carrier«, *Ensign*, studeni 1979., 66–67; David B. Haight, »Personal Morality«, *Ensign*, studeni 1984, 70-73.

3. Vidi, na primjer, Rory C. Reid, »The Road Back: Abandoning Pornography«, *Liahona*, veljača 2005., 28-33; Arianne B. Cope, »Internet Café«, *New Era*, ožujak 2005., 34–37; Nycole S. Larsen, »The Decision«, *Friend*, ožujak 2004., 40-41.

Ojačajte svoju braću

Starješina Robert J. Whetten
iz sedamdesetorice

Morate činiti ono što su naš Spasitelj i njegovi proroci... uvijek podučavali: služiti, jačati vjeru i njegovati one koji trebaju vašu ljubav i blagoslov.

Odgovarajući na pitanje: »Učitelju, koja je najveća zapovijed u Zakonu?«, Isus je odgovorio: »Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom. To je najveća i prva zapovijed. Druga je njoj jednaka: 'Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe!' O tim dvjema zapovijedima ovisi sav Zakon i Proroci.«[1]

Njegovi su proroci, u prošlosti i u sadašnjosti, podučavali drevni Izrael i sljedeće naraštaje o ovoj sveobuhvatnoj vječnoj istini - da moramo imati ljubav u svojim dušama kako bismo baštinili vječni život: ljubav prema Bogu našem Nebeskom Ocu i ljubav prema bližnjima.

U posljednjim satima svojeg zemaljskog službeništva Isus je rekao Petru: »Ali ja sam molio za te da tvoja vjera ne malakše. Tako i ti, kad se jedanput vratiš k meni, učvrsti svoju braću.«[2]

Petar je imao svjedočanstvo rođeno iz Duha božanstva Isusa Krista. Petar je znao, a njegovo je znanje došlo objavom. Ali njegovo obraćenje, potpuna promjena njegovog načina života i same prirode njegova bića, bila je očitija nakon dana Pedesetnice, nakon što je primio dar i svjedočanstvo Duha Svetoga koji mijenjaju srce.

Da, braćo i sestre, poput Petra u prošlosti, mi imamo svjedočanstvo, no je li obraćenje trajan proces u našem životu? Nije li svatko od nas djelo koje napreduje u rukama našeg Stvoritelja? Blagoslivlja li Bog druge kroz vas? Molite li se i pitate li koga bi Gospodin želio da blagoslovite olakšavajući terete drugih? Volite li druge toliko koliko volite sebe?

Kad je Isus rekao učitelju zakona da mora voljeti bližnjega kao samoga sebe da bi baštinio vječni život, on je rekao Isusu: »Tko je onda moj bližnji?« Isus je odgovorio svojom prispodobom o dobrom Samaritancu i onda je upitao: »Koji se, po tvome mišljenju, od te trojice pokazao bližnjim onomu što je zapao među razbojnike? Odgovori mu: Onaj koji mu iskaza milosrđe.«[3] Ovom je prispodobom Isus podučio da svatko od nas mora pokazati aktivnu ljubav i dobrohotnost prema svakom od djece njegova Oca.

Kralj Benjamin podučio je svece svojeg vremena: »Radi očuvanja otpusta grijeha vaših iz dana u dan… htio bih da siromašnima dijelite od imutka svoga… tako hranu gladnima… posjećivanje bolesnika noseći im olakšanje i *duhovno i vremenito.*«[4] Poslužujete li duhovno ili vremenito olakšanje onima kojima je to potrebno? Pružate li ruku i jačate li vjeru onih koji dolaze u stado kako vas pozivaju proroci naših dana?

Obraćenje znači posvećivanje vašeg života brizi i služenju drugima koji trebaju vašu pomoć, te dijeljenju vaših darova i blagoslova. Gospodin nije rekao: »Brinite se za moje ovce kada je pogodno; pazite na moje ovce kada niste zauzeti.« Rekao je: »Hranite moje ovce i moje jaganjce; pomognite im preživjeti u ovome svijetu; držite ih blizu sebe. Dovedite ih u sigurnost – sigurnost pravednih odabira koji će ih pripremiti za vječni život.«[5]

Svako nesebično djelo ljubaznosti i služenja povećava vašu duhovnost. Bog vas želi iskoristiti da bi blagoslovio druge. Vaš stalni duhovni rast i vječni napredak veoma je umotan u vaše odnose – u to kako postupate jedni s drugima. Volite li zaista druge i postajete li blagoslov u njihovom životu? *Nije li mjera razine vašeg obraćenja u tome kako postupate prema drugima?* Osoba koja u Crkvi čini samo one stvari koje se tiču samo nje nikada neće dostići cilj savršenstva. Služenje drugima osnova je evanđelja i uzvišenog života.

U svojem putovanju kroz život morate posegnuti i blagosloviti živote svojih suputnika, davati od sebe onima koji vas trebaju. »Tko, naime, hoće sačuvati svoj život«, rekao je Učitelj, »izgubit će ga. A tko izgubi život svoj radi mene i Radosne vijesti, spasit će ga.«[6]

Jakov je uputio svoju poslanicu »dvanaesterim plemenima, rasijanim među poganima.«[7] Njegova se učenja mogu primijeniti na nama, Gospodnjem narodu koji će u posljednjim danima prihvatiti obnovljeno evanđelje. On podučava načela koja trebaju voditi vaše odnose s drugim članovima Crkve. On smatra da je zapovijed »Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe« »kraljevski Zakon«.[8] Jakovu samo svjedočanstvo nije dovoljno. Evanđelje treba postati živa stvarnost u vašem životu. »A ja ću tebi dokazati svoju vjeru djelima.«[9] »Ali budite izvršioci riječi, a ne samo slušaoci.«[10]

Jakovljeva definicija obraćenja je: »Čisto i neokaljano bogoslužje pred Bogom i Ocem sastoji se u ovomu: pohađati sirote i udovice u njihovoj nevolji i čuvati samoga sebe čistim od ovog svijeta.«[11] On završava svoju kratku poslanicu ovim riječima: »Braćo moja, ako tko od vas odluta od istine pa ga tko obrati, neka zna da će onaj koji vrati grešnika s njegova krivog puta spasiti njegovu dušu... i postići 'oproštenje mnogih grijeha'.«[12] Vraćajući brata koji je pogriješio spašavate i njega i sebe. Vaši su grijesi skriveni ili otpušteni jer ste posluživali za spasenje drugoga.

Moj veliki blagoslov je bio život u Latinskoj Americi i svjedočenja iz prve ruke o ostvarenju proroštava i obećanja koje su dali njegovi proroci a i sam Gospodin.

»[Sabrat ću] narod svoj nakon duga njihova rasapa, o dome Izraelov, i [uspostavit ću] opet medu njima Sion svoj...

...Ustanovit ću medu njima Crkvu svoju, i stupit će u savez, i pribrojiti se medu ovaj ostatak Jakovljev, kojem dadoh zemlju ovu za baštinu njihovu.«[13]

Doslovno se stotine tisuća sabralo iz praktički svakog naroda Latinske Amerike. Proroštva nas uvjeravaju da će se ovaj rast nastaviti. Rast je naš najveći izazov, ali i najveća prilika za svakoga od nas.

Apostol Pavao je rekao novim članovima u svoje vrijeme: »Prema tome, niste više tuđinci i gosti, nego ste sugrađani svetih i ukućani Božji.«[14]

Čini se da se tamo, gdje je Crkva iskusila brzi rast, previše ljudi još uvijek osjeća tuđincima i gostima, ostavljenim pored puta. Ako želimo vidjeti da se obećanja ispunjavaju, moramo činiti ono što je Moroni opisao: »I pošto bijahu primljeni na krštenje... pribrojili bi ih narodu crkve Kristove. I uzeta su im imena njihova da bi ih se sjećali i hranili ih... kako bi se održali na pravom putu.«[15]

Mnogi aktivni članovi vjeruju kako se manje aktivni članovi i novi obraćenici koji padnu pored puta ponašaju drugačije jer ne vjeruju u nauk Crkve. Provedene studije ne podržavaju tu pretpostavku. One pokazuju da skoro svi manje aktivni članovi s kojima se razgovaralo vjeruju da Bog postoji, da Isus jest Krist, da je Joseph Smith bio prorok i da je Crkva istinita.

U brojnim odjelima i ograncima postoje mnogi dobri, čestiti, pošteni muškarci i žene koji jednostavno ne znaju kako se vratiti u crkvu. Postoje dobre majke i očevi među njima. Oni su samo otišli i nitko ih nije obilazio, ostavljajući ih s mišlju da se nitko zaista ne brine. Kada muškarci ili žene s vjerom posjete ove pojedince i postanu njihovi prijatelji, jačaju ih, mole s njima i podučavaju ih evanđelje, oni i njihove obitelji će se vratiti. »Meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće.«[16] Tko su »moja najmanja braća«? Misli li Gospodin možda na najnovije koji dolaze u stado, ili na one koji su odlutali u sjenu neaktivnosti i koji bi se vratili ako bi im se pružila ruka pravog prijateljstva?

U ovoj velikoj bici za duše ljudi pravila obavljanja misionarskog rada jasnije su određena za svakoga od nas. Članovi trebaju pratiti cjelodnevne misionare dok oni podučavaju lekcije i igrati

glavnu ulogu u procesu obraćenja drugih. Misionari trebaju »propovijedat[i] evanđelje moje Duhom«[17] riječima iz njihova vlastita srca, riječima istine stečenima kroz mnogo proučavanja i molitve. Uloge naših misionara u stalnom procesu obraćenja drugih ne završavaju krštenjem. Oni moraju nastaviti podučavati nove članove i druge koji trebaju duhovnu hranu.

Nedavna pisma Prvog predsjedništva podsjećaju svećeničke vođe na njihovu odgovornost da jačaju i podržavaju nove članove. »Prijateljstvo trebaju pokazati svi članovi odjela. Kućni učitelji i posjetiteljice mogu igrati vrijednu ulogu.« Novi članovi trebaju dobiti »mogućnosti... da služe i pridonesu snazi odjela«.[18]

Braćo i sestre, da bi se proces obraćenja i promjene nastavio u svakom od nas, bilo novom ili starom članu, moramo voljeti, služiti i davati duhovnu hranu drugima. Moramo pomagati drugima da prime pune blagoslove obnove, uključujući blagoslove hrama.

Prorok Joseph Smith napisao je pismo svecima u svoje vrijeme: »Draga braćo, ovo je dužnost koju svaki svetac treba slobodno pružiti svojoj braći – da će ih uvijek voljeti i pomagati im. Da bismo bili opravdani pred Bogom, moramo voljeti jedni druge... možemo voljeti svoje bližnje kao sebe i biti vjerni u nevoljama.«[19]

Naš vlastiti prorok, predsjednik Gordon B. Hinckley je rekao: »Nadam se, molim se da [će] svaki od nas... odlučiti potražiti one koji trebaju pomoć... i uzdići ih u duhu ljubavi u zagrljaj Crkve, gdje će ih snažne ruke i srca puna ljubavi zagrijati, utješiti, podržati i staviti na put sretnog i produktivnog života.«[20]

Ljubav nije samo riječ ili izjava, već je to prva i najveća zapovijed, zapovijed koja zahtijeva djelovanje – »Ako me ljubite, vršit ćete moje zapovijedi«[21] i »Ljubiš li me?... Pasi ovce moje.«[22]

Morate činiti ono što su naš Spasitelj i njegovi proroci, u prošlosti i u sadašnjosti, uvijek podučavali; služiti, jačati vjeru i njegovati one koji trebaju vašu ljubav i blagoslov. Vi imate Gospodinovo obećanje: »A tko vas primi, bit ću i ja ondje, jer ja ću ići pred vama... a Duh će moj biti u srcima vašim.«[23]

Braćo i sestre, dok posežete u ljubavi kako bi blagoslovili život drugoga, oboje ćete biti blagoslovljeni njegovim Duhom. Gospodin nas podučava da će oboje »[razumjeti] jedan drugoga i obojica se uzajamno [poticati i radovati]«.[24]

Moja je molitva da će naš Nebeski Otac blagosloviti svakoga od nas tom ljubavlju za druge, »kojom on obdari prave sljedbenike Sina svojega«.[25]
Iznosim svjedočanstvo da njegov Sin, Isus Krist, živi i da je njegovo evanđelje, evanđelje ljubavi. U ime Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE
1. Matej 22:36-40
2. Luka 22:32
3. Luka 10:29, 36-37

4. Mosija 4:26; naglasak dodan.
5. Vidi Ivan 21:15-16
6. Marko 8:35
7. Jakovljeva 1:1
8. Jakovljeva 2:8
9. Jakovljeva 2:18
10. Jakovljeva 1:22
11. Jakovljeva 1:27
12. Jakovljeva 5:19-20
13. 3. Nefi 21:1, 22
14. Efežanima 2:19
15. Moroni 6:4
16. Matej 25:40
17. NiS 50:14
18. Dopis Prvog predsjedništva, 22. prosinca 2004.; vidi i dopis Prvog predsjedništva, 11. veljače 2005.
19. *History of the Church,* 2:229
20. »Reach with a Rescuing Hand«, *Ensign,* studeni 1996., 86.
21. Ivan 14:15
22. Ivan 21:17
23. NiS 84:88
24. NiS 50:22
25. Moroni 7:48

Ohrabrite se i budite vjerni u nedaćama
Starješina Adhemar Damiani
iz sedamdesetorice

Evanđelje Isusa Krista daje nam snagu i gledište sa strane vječnosti uz pomoć kojih se možemo hrabro suočiti s onim što dolazi.

Kako možemo naći mir u ovom svijetu? Kako možemo izdržati do kraja? Kako možemo nadvladati teškoće i kušnje s kojima se suočavamo?

Spasitelj Isus Krist rekao je: »Ovo vam rekoh, da u meni imate mir. U svijetu ćete imati patnju. Ali, ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet!«[1]

Kao dio naše smrtničke kušnje, prolazimo kroz nevolje, boli i razočarenja. Jedino u Isusu Kristu možemo naći mir. On nam može pomoći da se ohrabrimo i nadvladamo sve izazove ovoga života.

Što znači ohrabriti se? Znači imati nade, ne odustati, ne izgubiti vjeru i živjeti radosnim životom: »Ljudi jesu da bi radost imali.«[2] To znači samouvjereno se suočiti sa životom.

Evanđelje Isusa Krista daje nam snagu i gledište sa strane vječnosti uz pomoć kojih se možemo hrabro suočiti s onim što dolazi. Ipak, ne smijemo podcjenjivati teškoće koje su prorokovane za naše dane.

Koje su neke od tih teškoća? Kako se možemo s njima suočiti?

Neke od teškoća su nedostatak nade, nedostatak ljubavi, nedostatak mira.

Prorok Moroni je podučio: »Ako nemate ufanja, zacijelo morate očajavati, a očaj dolazi zbog bezakonja.«[3] Za mnoge, nadolazeće godine mogu biti godine očaja. Što je veće bezakonje to će veći biti i očaj.

Spasitelj je rekao: »Razbuktat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti.«[4] Kako se povećava bezakonje, tako istinska ljubav nestaje. Kao posljedica toga strah, nesigurnost i očaj se povećavaju!

Proroku Josephu Smithu Gospod je rekao: »Ja… hoću da svi ljudi doznadu kako dan taj ubrzo dolazi… kad će mir sa zemlje biti uklonjen, a đavao vlast imati nad svim gospodstvom svojim. A tako će i Gospod vlast imati nad Svecima svojim i kraljevati u sredini njihovoj.«[5] Mi živimo u vrijeme kad je mir već uzet sa zemlje.

S druge strane, živimo u veličanstveno vrijeme, vrijeme u kojem je Gospod obnovio svoje svećeništvo. Istinsko evanđelje je obnovljeno. Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana je kraljevstvo Božje na zemlji! Mi pomažemo pripremiti zemlju za doba kad će Gospodin Isus Krist doći i osobno kraljevati.

Zašto moramo proći kroz kušnje u ovom životu?

Gospod ne taji da će iskušati našu vjeru i našu poslušnost. »I tako ćemo ih iskušati,« rekao je, »da vidimo hoće li oni činiti sve što im god Gospod, Bog njihov, zapovijedi.«[6]

Saznajemo iz knjige Propovjednika: »Svima je ista kob, pravednomu kao i opakom, čistomu i nečistomu; jednako dobru kao i grešniku… ista je kob svima.«[7] Oluje se mogu dogoditi i u životu mudra čovjeka koji je sagradio svoj život na stijeni evanđelja, kao i u životu ludog čovjeka koji je svoj život sagradio na svjetovnome.[8]

Kako trebamo reagirati na ove kušnje?

Gospod je rekao: »Ako tko hoće ići za mnom, neka se odreče samoga sebe, neka svaki dan uzme križ svoj i neka me slijedi.«[9] Svaki dan moramo uzeti svoj križ i nastaviti dalje — a ne samo zadržavati se na marginama svog vječnog putovanja.

Kako možemo znati jesmo li na kušnji ili nas Gospod kažnjava?

Iskušenja su prilike za naš rast. Gospod je rekao: »Narod moj mora biti iskušan u svemu da se pripravi da primi slavu koju za njih imam, i to slavu Siona. A onaj koji neće prijekor podnositi, nije vrijedan kraljevstva mojega.«[10]

Kada smo iskušavani trebamo razmisliti i pitati se: »Što Gospod želi da učinim u ovoj prilici?«

Gospod je izrekao ove utješne riječi proroku Josephu Smithu: »Znaj, sine moj, sve će to tebi iskustvo pružiti i bit će za dobro tvoje. Sin se Čovječji spusti ispod svega toga, Zar si ti veći od njega?«[11] Trebamo promotriti svaku kušnju kao priliku za rast. Jednog dana razumjet ćemo »zašto«.

Gospod je rekao: »Koga ljubim onoga i karam da mu se grijesi oproste, jer prijekorom pripravljam put za izbavljenje njihovo.«[12] Gospod voli svakog od nas. On želi da budemo sretni. Ta sreća dolazi po našoj vjeri u Isusa Krista, po našem iskrenom i istinskom pokajanju, po našoj poslušnosti njegovim zapovijedima te izdržavanju do kraja.

Ponekad možda mislimo da Gospod ne čuje i ne odgovara na naše molitve. U takvim vremenima trebamo stati i razmisliti što smo učinili u našem životu. Ako je potrebno, trebamo uskladiti svoj život s evanđeljem Isusa Krista. Kroz proroka Josepha Smitha Gospod je objavio:

»Ja, Gospod, dopustih da ih nevolja snađe, ona koja ih je snašla, uslijed nedjela njihovih…

Bijahu oni spori poslušati glas Gospoda, Boga svojega. Stoga je Gospod, Bog njihov spor uslišati molitve njihove, odgovorit im u dan nevolje njihove.

U dan svoga mira olako gledahu na savjet moj, no, u dan nevolje svoje iz nužde tragaju za mnom.«[13]

Kada imamo iskrenu želju da uskladimo naš život s voljom Gospodnjom, on će uvijek biti spreman da nam pomogne olakšati naše terete.

Što uništava našu hrabrost i nadu?

Isus Krist rekao je dvanaestorici apostola što je to što može uništiti našu nadu i uzrokovati da odustanemo: prepustiti se kušnji, ne izdržati nevolje, nedaće i progon, brinuti se oko svjetovnih briga, težiti prvo za bogatstvom, odustajati umjesto izdržavati do kraja, i dopustiti lažnim prorocima da nas zavedu.[14]

Što nam daje hrabrost i snagu?

Gospodinov poziv svakom od nas je: »Dođite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti.«[15] Isus Krist ima moć da nam dadne okrjepu od boli i patnje.

Prorok Mormon podučio je:

»Stoga, ima li netko vjere, mora svakako imati ufanje. Bez vjere, naime, ne može biti nikakva ufanja ...

... A ako je netko krotak i ponizan srcem, i moću Duha Svetoga priznaje da Isus jest Krist, on svakako mora imati ljubav.«[16]

Ako svaki dan imamo vjere, krotkosti, dobrohotnosti, poniznosti u srcu, priznajući da Isus jest Krist i prihvaćajući njegovo pomirenje, bit ćemo blagoslovljeni snagom i nadom da se suočimo s iskušenjima i boli u ovom životu i nadvladamo ih.

Koja su neka od Gospodnjih obećanja svakom od nas?

»Raspoloženi budite, dječice, jer ja sam u vašoj sredini, i ja vas nisam napustio.«[17]

»Veselite se, jer ću vas ja predvoditi. Kraljevstvo je vaše i blagoslovi njegovi su vaši, a vaša su i bogatstva vječnosti.«[18]

Citirajući riječi proroka Etera: »Stoga tko god vjeruje u Boga, smije se zasigurno nadati boljemu svijetu, da i to mjestu zdesna Bogu, a ta nada dolazi po vjeri, ona je poput sidra ljudskim dušama.«[19]

Bog je naš Otac. Mi smo njegova djeca. On nas voli. On želi našu sreću ovdje, u ovom životu, i za cijelu vječnost. Danas nas vodi istinski Božji prorok. Isus jest Krist. Kroz njega možemo naći mir u ovom svijetu.. U ime Isusa Krista, amen.

BILJEŠKE

1. Ivan 16:33
2. 2. Nefi 2:25
3. Moroni 10:22
4. Matej 24:12
5. NiS 1:35-36
6. Abraham 3:25
7. Propovjednik 9:2-3
8. Vidi Matej 7:24-27
9. Luka 9:23
10. NiS 136:31
11. NiS 122:7-8
12. NiS 95:1
13. NiS 101:2, 7-8
14. Vidi Matej 13:19-23
15. Matej 11:28

16. Moroni 7:42-44
17. NiS 61:36
18. NiS 78:18
19. Eter 12:4

Cijeniti savjet onih koji su u poznim godinama
Starješina Stephen B. Oveson
iz sedamdesetorice

Neka imamo dodatni uvid i veću zahvalnost za moć svjedočanstva, naročito kad svjedoče oni [poznih godina].

Moja draga braćo i sestre, dok se pripremamo slušati završne primjedbe predsjednika Gordona B. Hinckleya na kraju ovog čudesnog općeg sabora, gorljivo se nadam da će svatko od nas osjetiti koliko smo blagoslovljeni što smo od proroka i apostola Gospodnjih primili skupnu mudrost i poticaj koji će nam, ako ih slušamo, pomoći usmjeriti našu stazu bliže našem Spasitelju. Trebamo biti naročito zahvalni što živimo u vrijeme kad naši crkveni vođe, iako su mnogi uznapredovali u godinama, nastavljaju primati objavu i nadahnuće koje pokreće kraljevstvo naprijed iz dana u dan.

Kao mladiću, dan mi je vrlo snažan pismeni poticaj da se dokažem vjernim i dostojnim sinom kako bih se dok odrastam i kad god bi mi trebao savjet, trebao obratiti svojim roditeljima, iako su »poznih godina«, da od njih primim mudrost, utjehu i vodstvo. Moj je otac preminuo prije više od 20 godina, a bio je veliki i uzoran izvor mudrosti za mene kroz sve dane života moga, a prošli smo ponedjeljak na počinak položili moju majku u 101. godini života pored njezinog vječnog suputnika. U njezinoj 100. godini, ona je potvrdila svoje životno svjedočanstvo ovim riječima: »Evanđelje je stil života. Ono je dio nauma koji nam pomže izbjeći gorčinu. Više nego ikad vjerujem da je ovaj život dobar, no da je sljedeći život bolji« (»Growing Old Graciously: Lessons from a Centenarian«, *Religious Educator* 5, br. 1 [2004.] 11).

Moja mi je majka često govorila da moli za mene i za našu obitelj svaki dan.. Kako se približavala velu, njezine su mi molitve bile naročito gorljive i značajne. Oboje mojih roditelja, kao i moja svojta, izdržali su ili izdržavaju do kraja na pravednim stazama, ostavljajući nasljeđe posvećenosti vjeri da ga slijedi njihovo potomstvo.

Predsjednik Ezra Taft Benson je u *Ensignu* u studenom 1989. godine citiran kako slijedi: »Gospodin poznaje i voli starije među svojim narodom. Uvijek je tako bilo i na njih je izlio mnoge od svojih najvećih odgovornosti. U raznim rasporedbama, on je vodio svoj narod kroz proroke koji su bili u svojim poznim godinama. Njemu je trebala mudrosti i iskustvo koje dolazi s godinama, nadahnuto vodstvo onih koji su godinama dokazali svoju vjernost njegovom evanđelju« (»To the Elderly in the Church«, 4).

Ove misli su prouzročile da se osvrnem na velike propovijedi, blagoslove, svjedočanstva i poticaje koje su kroz stoljeća ostavili proroci i apostoli, naročito kad su osjetili da »ostarje« ili se

pripremaju da »u prah silaze«. Neki od tih posljednjih odlomaka su među naše najznačajnije i najcitiranije stihove. Na primjer: u Mojsiju 6:57, Henok jasno izjavljuje: »Podučavajte, dakle, o tome djecu svoju da se svi ljudi po svuda moraju obratiti jer u protivnom nikako ne mogu baštiniti kraljevstvo Božje jer ništa nečisto ne može boraviti... u nazočnosti njegovoj.« Ova temeljna načela evanđelja su stalno iznova podučavana od vremena Adama i Eve kroz naraštaje, što Sveta pisma opetovana potvrđuju.

Josip koji je prodan u Egipat ostavio je sljedeći savjet narodu Izraela: »Ja umirem. Ali će se Bog, zacijelo, sjetiti vas i odvesti vas iz zemlje u zemlju što ju je pod zakletvom obećao Abrahamu, Izaku i Jakovu« (Postanak 50:24).

Naraštajima nakon toga, kad se trebalo ostvariti ispunjenje Josipova proročanstva, Mojsije je ostavio svoje blagoslove na sva plemena Izraela i prenio vodstva Jošui, koji je odveo narod u obećanu zemlju. Dok se približavao svojim posljednjim danima, Jošua je ostavio besmrtne riječi: »danas izaberite kome ćete služiti; ...ja i moj dom služit ćemo Gospodu« (Jošua 24:15).

Kasniji proroci, poput Jeremije, Izaije i Malahije, ostavili su jednako nezaboravna svjedočanstva kroz svoje službeništvo, proroštva o dolasku Mesije i njegovom beskrajnom pomirenju.

Sličan obrazac nalazimo u Mormonovoj knjizi s naglaskom na posljednje riječi Nefija, Jakova i kralja Benjamina - čije su snažne propovijedi promijenile srca cijelog naroda - da ne spominjemo predivne Abinadijeve riječi, koji je odvažno govorio znajući vrlo dobro da su njegovi dani odbrojeni: »Učite ih da spasenje dolazi po Kristu gospodinu, koji je pravi Vječni Otac« (Mosija 16:15). Popis se nastavlja s Almom i njegovim sinom, Almom, kao i Helamanom, Helamanovim sinom, koji su dali neprocjenjiv savjet svojim sinovima: »A evo, sinovi moji, sjetite se, sjetite da morate sazdati temelj svoj na stijeni – Otkupitelju našem koji je Krist, Sin Božji... koji je temelj pouzdan, temelj na kojem ljudi ne padaju ako na njem grade« (Helaman 5:12).

Ovi i drugi proroci iz Mormonove knjige, uključujući i samog Mormona, pisali su za naše doba, znajući da ćemo trebati njihovo znanje i mudrost da nam pomogu u ova opasna vremena. Mormonova knjiga završava s neusporedivim nalogom Moronija, Mormonova sina, kad nam govori: »Da, dođite Kristu i budite savršeni u njemu, i odreknite se sve bežboznosti, a Boga ljubite svom moći svojom, umom i snagom, pa vam je dostatna milost njegova« (Moroni 10:32).

Slična »posljednja svjedočanstva« imamo i u Novom zavjetu, poput velebne Pavlove izjave: »Plemenitu sam borbu izvojevao, trku dovršio, vjeru sačuvao« (2. Timoteju 4:7), potvrđujući da je izdržao do kraja.

Veći uvid u rast moćnog starijeg apostola, Petra, u njegovoj izjavi: »Obucite se u poniznost: jer Bog se protivi oholima, a poniznima daje milost. Ponizite se dakle pod moćnom rukom Božjom, da vas uzvisi u svoje vrijeme« (1. Petrova 5:5–6).

I zacijelo, najveća ličnosti svih vremena od koje možemo učiti je sam uskrsli Gospodin, kad je zapovjedio svojim apostolima i sljedbenicima: »Zato idite i učinite sve narode učenicima mojim! Krstite ih u ime Oca i Sina i Duha Svetoga! Učite ih da vrše sve što sam vam zapovjedio! Ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta« (Matej 28:19–20).

Kakvo nam samo bogatstvo uvjerenja i spoznaje ovaj skup Svetih pisama daje. Možemo li pronaći zajedničke niti nadahnuća koje prolaze kroz svako od njih? Vjerujem da je sljedeće lako prepoznati:

- Da Krist, Sin Božji, živi i da je naš Otkupitelj i Spasitelj
- Da ga trebamo slijediti i pokazati svoju ljubav za njega sjećajući ga se i ponizno obrdžavajući njegove zapovijedi
- Da se kroz njegovo pomirenje možemo pokajati i biti čisti
- Da smo mi njegov narod saveza i uvijek trebamo obdržavati saveze koje smo sklopili
- Da trebamo dijeliti njegovo evanđelje širom svijeta
- Da trebamo imati vjere, pokajati se, krstiti, primiti Duha Svetoga i izdržati do kraja

U našoj rasporedbi, suvremeni proroci Obnove opetovano podučavaju ova ista načela. U učenjima predsjednika Johna Taylora učimo da je »kao Sin Čovječji izdržao sve što je moguće da tijelo i krv izdrže; kao Sin Božji prevladao je sve i zauvijek uzašao zdesna Bogu« (*Teachings of Presidents of the Church: John Taylor* [2001.], 44).

Jedno od meni omiljenih je od predsjednika Spencera W. Kimballa:

»Svjedočanstvima ovih moćnih ljudi i apostola iz davnina – naše braće u službi istog Učitelja – dodajem svoje vlastito svjedočanstvo. Ja znam da je Isus Krist Sin živog Boga i da je razapet za grijehe svijeta.

On je moj prijatelj, moj Spasitelj, moj Gospodin i moj Bog.

Sa svim svojim srcem, molim se da Sveci mogu... steći vječno nasljedstvo s njim u celestijalnoj slavi« (»An Eternal Hope in Christ,« *Ensign*, studeni 1978., 73).

Naš prorok dana, predsjednik Gordon B. Hinckley, nastavlja nas voditi sa svojim snažnim uvjerenjima, kako je izjavio u govoru na nedavnom saboru okola: »Ja imam svjedočanstvo, stvarno, goruće i živo o istinitosti ovog djela. Ja znam da Bog, naš Vječni Otac živi i da Isus jest Krist, moj Spasitelj i moj Otkupitelj. On stoji na čelu ove Crkve. Sve što želim je napredovati ovo djelo kako bi on to želio« (»Inspirational Thoughts«, *Liahona,* listopad 2003., 5).

Besmrtne riječi proroka Josepha Smitha, sažimajući svjedočanstva svih drevnih i suvremenih apostola i proroka, govore:

»A sad, nakon mnogih svjedočanstva koja su o njemu dana, ovo svjedočanstvo, posljednje od svih, dajemo o njemu: Da on živi!

Jer vidjesmo ga, i to zdesna Bogu. I čusmo glas gdje svjedoči da je on Jedinorođenac Očev« (NiS 76:22–23).

Želio bih dodati svoju poniznu potvrdu o istinitosti ranije spomenutih svjedočanstava. Ja znam da je naš Nebeski Otac doslovno Otac naših duhova i da je Isus Krist naš Spasitelj, Otkupitelj, Gospodin, te naš prijatelj, kad slušamo njegove zapovijedi (vidi Ivan 15:14). Dok proučavamo

Sveta pisma, neka imamo dodatni uvid i veću zahvalnost za moć svjedočanstva, naročito kad svjedoče osobe velike mudrosti i uznapredovalih godina, moja je molitva u ime Isusa Krista. Amen.

Blago milosrđe Gospodnje
Starješina David A. Bednar
iz Zbora dvanaestorice apostola

Svjedočim kako je blago milosrđe Gospodnje dostupno svima nama te kako je Otkupitelj Izraela ispunjen željom da taj dar udijeli i nama.

Prvi put stajao sam ovdje prije šest mjeseci kao najnoviji član Zbora dvanaestorice apostola. I tada, kao i sada, možda nešto više sada, osjetio sam i osjećam težinu poziva na službu i odgovornost podučavanja u jasnoći i svjedočenja s ovlašću. Molim za vodstvo i pozivam Duha Svetoga dok vam se sada obraćam.

Ovog poslijepodneva htio bih raspraviti duhovni utisak koji sam primio nekoliko trenutaka prije nego sam kročio za ovu govornicu tijekom nedjeljnog jutarnjeg zasjedanja općeg sabora prošlog listopada. Starješina Dieter F. Uchdorf je bio upravo završio svoje obraćanje i bio je izrekao moćno svjedočanstvo o Spasitelju. Tada smo zajedno ustali kako bismo otpjevali međupjesmu koju je prethodno najavio predsjednik Gordon B. Hinckley. Međupjesma tog jutra bila je »Izraelov Spase« (*Hymns,* br. 6).

Glazba za različita zasjedanja sabora bila je određena mnogo tjedana unaprijed, i očito znatno prije mojeg poziva na službu. Međutim, da su me pozvali da predložim međupjesmu za to zasjedanje sabora, i to pjesmu koja bi i uzdizala i duhovno umirivala mene kao i okupljene prije mojeg prvog obraćanja u ovom konferencijskom centru, odabrao bih svoju najdražu pjesmu, »Izraelov Spase«. Suze su mi navrle na oči kada sam ustao da s vama otpjevam tu poticajnu pjesmu obnove.

Pred kraj pjevanja, u misli mi je došao redak iz Mormonove knjige:

»No, gle, ja Nefi, pokazat ću vam kako je blago milosrđe Gospodnje vrhu svih onih koje on izabra; zbog vjere njihove da im udjeli moć, i to snagu izbavljenja« (1. Nefi 1:20).

Misli mi je odmah odvela Nefijeva fraza: »blago milosrđe Gospodnje«, te sam znao u samom tom trenutku kako upravo proživljavam takvo blago milosrđe. Spasitelj pun ljubavi odaslao mi je najosobniju i pravovremenu poruku utjehe i jamstva kroz pjesmu koja je bila odabrana tjednima unaprijed. Neki bi to iskustvo mogli smatrati jednostavno zgodnom slučajnošću, ali svjedočim vam kako je Gospodnje blago milosrđe stvarno i kako se ne događa nasumce ili pukom slučajnošću. Često nam Gospodinovo vrijeme pružanja njegovog blagog milosrđa pomaže u njegovom razlučivanju i priznavanju.

Što je blago milosrđe Gospodnje?

Od prošlog listopada opetovano sam prebirao o frazi »blago milosrđe Gospodnje«. Kroz osobno proučavanje, promatranje, prebiranje i molitvu, vjerujem da sam došao do boljeg razumijevanja kako je Gospodnje blago milosrđe vrlo osoban i individualan blagoslov, snaga, zaštita, jamstvo, vodstvo, dobrota puna ljubavi, utjeha, potpora te duhovni darovi koje primamo od, kroz i zbog Gospodina Isusa Krista. Uistinu, Gospodin »svoje milosrđe prilagođuje prilikama sinova ljudskih« (NiS 46:15).

Prisjetite se kako je Spasitelj podučio apostole da ih neće ostaviti neutješene. Ne samo da će poslati »drugog Tješitelja« (Ivan 14:16), i to Duha Svetoga, već im je Spasitelj rekao kako će im se vratiti (vidi Ivan 14:18). Dopustite mi predložiti kako je jedan od načina na koji Spasitelj dolazi svima nama kroz njegovo obilno i blago milosrđe. Na primjer, dok se vi i ja suočavamo s izazovima i ispitima u vlastitim životima, dar vjere i prikladan osjećaj osobnog pouzdanja koji nadmašuju vlastite snage dva su primjera blagog milosrđa Gospodnjeg. Pokajanje i oprost grijeha, kao i mirna savjest primjeri su Gospodnjeg blagog milosrđa. Upornost i odvažnost koje nam omogućuju da idemo naprijed s radošću kroz fizička ograničenja i duhovne teškoće primjeri su blagog milosrđa Gospodnjeg.

U nedavno održanom saboru okola, blago milosrđe Gospodnje bilo je vidljivo u dirljivom svjedočanstvu mlade supruge i majke četvoro djece čiji je suprug poginuo u Iraku u prosincu 2003. Ova snažna sestra ispričala je kako joj je, nakon što je saznala za smrt supruga, stigla njegova božićna čestitka s porukom. Usred nenadane stvarnosti dramatično promijenjenog života, ovoj dobroj sestri stigao je pravovremeni i blagi podsjetnik kako obitelji uistinu mogu biti zajedno zauvijek. S njezinim odobrenjem citiram iz te božićne čestitke:

»Najboljoj obitelji na svijetu! Lijepo se zajedno provedite i sjetite se pravog značenja Božića! Gospodin nam je omogućio da ostanemo zajedno zauvijek. Pa iako smo odvojeni, i dalje ćemo biti zajedno kao obitelj.

Neka vas Bog sve blagoslovi i čuva i neka ovaj Božić bude naš dar ljubavi njemu koji je na visini!!!

Sve vas voli – tata i suprug koji te voli!«

Jasno, njegove riječi o tome kako nisu zajedno u ovoj božićnoj čestitci odnosile su se na odvojenost zbog njegovog vojnog zadatka. Ali ovoj sestri, poput glasa iz zemlje od preminulog supružnika i oca, došlo je poput najpotrebnijeg duhovnog jamstva i svjedoka. Kao što sam ranije rekao, Gospodnje blago milosrđe ne događa se nasumce ili pukom slučajnošću. Vjernost, poslušnost i poniznost zazivaju blago milosrđe u naše živote, a često nam upravo Gospodnje vrijeme omogućuje prepoznavanje i vrednovanje tog iznimnog blagoslova.

Prije nekog vremena razgovarao sam sa svećeničkim vođom koji je bio potaknut da napamet nauči imena svih mladih u svome okolu u dobi od 13 do 21 godinu. Koristeći fotografije mladića i djevojaka, napravio je kartice za pamćenje koje može koristiti dok je poslovno na putovanjima kao i drugim prigodama. Svećenički je vođa brzo naučio sva imena mladih.

Jedne je noći taj svećenički vođa sanjao o jednom mladiću kojeg je poznavao samo sa slike. U snu je vidio mladića kako je odjeven u bijelu košulju i nosio je misionarsku pločicu. Sa suradnikom koji je sjedio do njega, mladić je podučavao obitelj. Mladić je u ruci držao Mormonovu knjigu i izgledao je kao da svjedoči o istinitosti knjige. Tada se svećenički vođa probudio iz sna.

Na predstojećem okupljanju svećeništva, vođa je pristupio mladiću kojeg je vidio u svom snu i razgovarao je s njim nekoliko minuta. Nakon kratkog uvoda, vođa ga je zazvao imenom i rekao: »Nisam sanjar. Nikada nisam sanjao člana ovog okola, osim tebe. Ispričat ću ti svoj san, a onda bih volio da mi pomogneš razumjeti što znači.«

Svećenički vođa ispričao je san i upitao mladića o njegovom značenju. Susprežući osjećaje, mladić je jednostavno rekao: »To znači da me Bog poznaje.« Ostatak razgovora između mladića i njegovog svećeničkog vođe bio je izuzetno smislen te su se dogovorili da s vremena na vrijeme imaju sastanke i zajedno se savjetuju u narednih nekoliko mjeseci.

Taj mladić je primio Gospodnje blago milosrđe kroz nadahnutog svećeničkog vođu. Još jednom ponavljam, blago milosrđe Gospodnje ne događa se nasumce ili pukom slučajnošću. Vjernost i poslušnost omogućuju nam primitak tog iznimnog dara i često nam Gospodinovo vrijeme pomaže u njegovom prepoznavanju.

Ne bismo smjeli podcijeniti ili zanemariti moć Gospodnjeg blagog milosrđa. Jednostavnost, slatkoća i konstanta blagog milosrđa Gospodnjeg puno će doprinijeti u našem osnaživanju i zaštiti u vrijeme teškoća u kojima sada živimo te u kojima ćemo i živjeti. Kada nam riječi ne mogu pružiti potrebnu utjehu ili izraziti radost koju osjećamo, kada je jednostavno beskorisno pokušavati objasniti ono što je neobjašnjivo, kada logika i razum ne mogu iznaći dovoljno razumijevanje za nepravde i neravnopravnosti života, kada su iskustvo smrtnoga života i evaluacija nedostatni u stvaranju željenog rezultata, te kada se doima da smo možda posve sami, uistinu smo blagoslovljeni blagim milosrđem Gospodnjim te smo osnaženi i to do moći izbavljenja (vidi 1. Nefi 1:20).

Koga je Gospodin odabrao za primanje njegovog blagog milosrđa?

Riječ izabran u 1. Nefiju 1:20 središte je shvaćanja pojma Gospodnjeg blagog milosrđa. Rječnik označava kako izabran ukazuje da je netko uzet, odabran ili odvojen. Riječ se jednako tako može koristiti u označavanju odabranih ili izabranih od Boga (*Oxford English Dictionary On-line,* drugo izd. [1989.], »Chosen«).

Pojedinci koji čuju ili pročitaju ovu poruku pogrešno bi mogli odbaciti ili zanemariti dostupnost blagog milosrđa Gospodnjeg u vlastitom životu, vjerujući kako »ja sigurno nisam taj koji je izabran ili nikada to neću niti biti«. Pogrešno možemo vjerovati kako su takvi blagoslovi i darovi određeni samo za druge ljude koji se doimaju pravednijima ili koji vidljivije služe u crkvenim pozivima. Svjedočim kako je blago milosrđe Gospodnje dostupno svima nama te kako je Otkupitelj Izraela ispunjen željom da taj dar udijeli i nama.

Biti ili postati izabran nije pitanje isključivog položaja koji se nekome udjeljuje. Već smo na koncu vi i ja ti koji o tome odlučuju. Molim obratite pozornost na riječ odabrani:

»Gle, mnogo je zvanih, a malo *odabranih*. A zašto je malo *odabranih*?

Jer su srca njihova toliko oslonjena na ono što je od ovoga svijeta i teže za počastima ljudskim« (NiS 121:34-35; naglasak dodan).

Vjerujem kako je implikacija ovih stihova dosta izravna. Bog nema popis omiljenih za koju se moramo nadati da će nam jednom imena biti uvrštena. On »odabrane« ne ograničava na nekolicinu. Naprotiv, *naša* su srca i *naše* aspiracije, kao i *naša* poslušnost ti koji na kraju određuju jesmo li ili ne ubrojeni među Božje odabranike.

Henoka je tom nauku podučio sam Gospodin. Molim vas obratite pozornost na riječ *»odluče«* (op. prev.: sinonim za izabrati) u ovim stihovima.

»Pogledaj tu svoju braću. Ona su djelo ruku mojih, i ja im spoznaju dadoh u dan kad ih stvorih. A u vrtu edenskomu dadoh čovjeku opredjeljivanje njegovo.

I braći tvojoj kazah, a uz to im i zapovijed dadoh da ljube jedan drugoga, te da se *odluče* za me, Oca svojega, no, gle, oni su bez čuvstva i mrze svoju krv« (Mojsije 7:32-33; naglasak dodan).

Kao što učimo iz ovih stihova, temeljni razlozi za dar opredjeljivanja su ljubav jedan za drugoga i odabir Boga. Stoga, postajemo Božji izabranici i zazivamo njegovo blago milosrđe kada koristimo svoju slobodu opredjeljivanja u odabiru Boga.

Jedan od najpoznatijih i najčešće citiranih odlomaka Svetih pisama nalazimo u Mojsiju 1:39. Ovaj stih na jasan i koncizan način opisuje djelo Vječnog Oca: »Jer, gle, to je *djelo moje* i slava moja – ostvarivati besmrtnost i život vječni za čovjeka« (naglasak dodan).

Ravnopravan redak Svetih pisama nalazimo u Nauku i savezima koji jednakom jasnoćom i konciznošću opisuje naše primarno djelo kao sinova i kćeri Vječnog Oca. Zanimljivo je što se ovaj redak ne doima jednako poznatim te nije često citiran: »Gle, to je *djelo tvoje* da obdržavaš zapovijedi moje, da, sa svom moći, umom i snagom svojom« (NiS 11:20; naglasak dodan).

Stoga, Očevo djelo ostvarivati je besmrtnost i vječni život njegove djece. Naše je djelo obdržavati njegove zapovijedi sa svom moći, umom i snagom – na taj način postajemo odabrani te kroz Duha Svetoga, primamo i prepoznajemo blago milosrđe Gospodnje u dnevnom životu.

Sam sabor na kojem sudjelujemo ovaj vikend još je jedan primjer Gospodnjeg blagog milosrđa. Imali smo blagoslov primiti nadahnute savjete vođa Spasiteljeve Crkve – pravovremene savjete za naše doba i naše okolnosti, za naše izazove. Bili smo podučeni, podignuti, obogaćeni, pozvani na pokajanje i osnaženi. Duh ovog sabora osnažio je našu vjeru te pridonio poticaju našoj želji za pokajanjem, poslušnošću, poboljšanjem i služenjem. Kao i vi, i ja imam žarku želju za

djelovanjem u skladu s podsjetnicima, savjetima i osobnom objavom s kojima smo blagoslovljeni tijekom ovog sabora. U samo nekoliko trenutaka svi ćemo biti blagoslovljeni primitkom Gospodnjeg blagog milosrđa i to dok budemo slušali završne misli i svjedočanstvo predsjednika Gordona B. Hinckleyja. Uistinu: »Gospodin je dobar svima, milosrdan svim djelima svojim« (Psalam 145:9).

Zahvalan sam na obnovi evanđelja Isusa Krista kroz proroka Josepha Smitha te na današnjoj spoznaji koju imamo o Gospodnjem blagom milosrđu. Naše želje, vjernost i poslušnost zazivaju i pomažu nam u razlučivanju njegove milosti u našim životima. Kao jedan od njegovih slugu, iznosim svoje svjedočanstvo da Isus jest Krist, naš Otkupitelj i Spasitelj. Znam da on živi i da je njegovo blago milosrđe dostupno nama svima. Svatko od nas može imati oči da jasno vidi, te uši da jasno razazna blago milosrđe Gospodnje, dok nas snaži i pomaže u ovim suvremenim danima. Neka su nam srca uvijek ispunjena zahvalnošću za njegovo obilato i blago milosrđe. U sveto ime Isusa Krista. Amen.

Završne riječi
Predsjednik Gordon B. Hinckley

Svakako da nas Gospodin blagoslivlja kao ljude i mi moramo posegnuti kako bismo blagoslovili njegove potrebite, gdje god bili.

Moja voljena braćo i sestre, imali smo divni sabor. Duh Gospodnji bio je s nama. Podučeni smo o mnogim istinama. Naša su svjedočanstva ojačana, naša vjera oživljena.

Putem čuda - a to uistinu jest čudo - moderne tehnologije ova događanja prenose se širom svijeta. Devedeset i pet posto članstva Crkve u cijelom svijetu moglo je sudjelovati s nama.

Bilo je to vrijeme za obnovu naše vjere u velike vječne istine koje su nam došle kroz proroka Josepha. Koliko li smo blagoslovljeni. Koliko li smo sretni u našem znanju o tim izvanrednim istinama.

No, rekao bih ono što sam već rekao u prošlosti: naše članstvo u Crkvi, uz prihvaćanje svih blagoslova koje iz njega teku, nikada ne smije biti razlogom za samopravednost, aroganciju, ocrnjivanje drugih, gledanje s visoka na druge. Svi su ljudi naši bližnji. Upitan koja je najveća zapovijed u Zakonu, Gospodin je odgovorio: »Ljubi Gospodina Boga svoga svim srcem svojim, svom dušom svojom i svom pameti svojom... [i] ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe« (Matej 22:37, 39).

Bez obzira na boju kože, oblik očiju, jezik kojim govorimo, svi smo mi sinovi i kćeri Božje i moramo posegnuti jedni za drugima s ljubavlju i zanimanjem.

Gdje god živjeli možemo biti prijateljski susjedi. Naša se djeca mogu družiti s djecom onih koji nisu iz ove Crkve i ostati postojana, ako su pravilno podučena. Mogu biti čak i misionari svojim prijateljima.

Odajemo priznanje našoj prekrasnoj mladeži koja se suprotstavlja zlu svijeta, odbacuje zlo i živi život koji usrećuje Gospodina. Neprekidno se molimo da i njihovi roditelji žive dostojno u svakom pogledu.

Ponavljamo ono što smo već prije rekli: neka vam bude običaj odlazak u Gospodnji dom. Ne postoji bolji način da živite pravilno od odlaska u hram. To će nadvladati zla pornografije, zlouporabu droge i duhovnu atrofiju. To će ojačati brak i obiteljske odnose.

Kao Crkva radili smo s drugima u olakšavanju tuge i patnji onih koji se nalaze u nevolji. Naše su humanitarne aktivnosti doslovno blagoslovile živote nebrojenim tisućama ljudi koji nisu naše vjere. Tijekom užasne katastrofe tsunamija te ostalih katastrofa koje nastaju uslijed sukoba, bolesti i gladi, napravili smo veliko i čudesno djelo pomažući drugima, ne brinući se o tome tko će za to dobiti priznanje.

U veljači ove godine predsjednik Američkog crvenog križa dao je Crkvi nagradu »Circle of Humanitarians«, koje je najviša čast udijeljena od njih. To je bilo priznanje napora Crkve u snabdijevanju s cjepivom protiv ospica za tisuće i tisuće mladih ljudi.

Slično tako, Rotary International odao je priznanje Crkvi za doprinos u uklanjanju dječje paralize u zemljama trećeg svijeta gdje ona još uvijek postoji.

Nebrojeni su životi spašeni i mnogo bola i patnji je izbjegnuto u njihovim životima.

Onoliko koliko nam omogućuju sredstva koja velikodušno dolaze od naših ljudi, dosežemo do onih u nevolji kako bismo ih podigli.

Svakako da nas Gospodin blagoslivlja kao ljude i mi moramo posegnuti kako bismo blagoslovili njegove potrebite, gdje god bili.

Dok odlazimo svojim domovima, pozivam blagoslove nebesa da dođu do vas. Budite vjerni zapovijedima Gospodina i on će otvoriti prozore nebesa i izliti blagoslove na vas. Dajem vam moj blagoslov i moju ljubav. Iznosim vam moje svjedočanstvo da Bog naš Nebeski Otac živi, da je on osoban i stvaran, da je on uistinu naš Otac, da nas sluša te da će odgovoriti na našu molitvu. Iznosim vam svoje svjedočanstvo da Isus je Krist, Spasitelj svijeta, jedinstveno ime pod nebesima koje nas može spasiti, i svjedočim vam da su se Bog i Gospodin Isus osobno se obratili dječaku Jospehu i otvorili su zavjesu najavljujući ovu veliku i završnu rasporedbu.

Neka vas Bog blagoslovi, moja voljena braća i sestre. Neka mir bude s vama sada i uvijek, moja je skromna molitva u sveto ime Isusa Krista. Amen.

OPĆI SASTANAK DJEVOJAKA

Radosna vijest s Kumore
Susan W. Tanner
Vrhovna predsjednica Djevojaka

No vi i ja ne samo što možemo preživjeti, već možemo i prevladati u našim naporima da stojimo za istinu u opasnim vremenima, kao što je činio Moroni.

Dok sam bila u posjetu maloj i skromnoj, obnovljenoj brvnari Josepha Smitha, osjetila sam da sam na svetom mjestu. Bila sam na mjestu gdje se anđeo Moroni prvi puta ukazao Josephu Smithu kako bi započeo ovo veliko i čudesno djelo obnove evanđelja Isusa Krista. Dok sam razmišljala o prepletenim životima ovih dvojice velikih proroka - Moronija, posljednjeg proroka svoga doba, i Josepha, prvog proroka naše rasporedbe - imala sam brojne »primjenjive« trenutke. Dopustite mi da podijelim neke »primjenjive« lekcije dok svjedočim o ovom velebnom i čudesnom djelu.

Kada je Joseph prvi puta susreo Moronija, bilo mu je samo 17 godina, dob mnogih od vas djevojaka. Znamo točno vrijeme i mjesto. Bilo je to u noći 21. rujna 1823., u sobi na katu, dok su petorica njegove braće spavali. Joseph se molio da »upozna svoje stanje i položaj pred [Bogom]« (Josip Smith 2:29). Joseph se osjećao nedostatnim i nedostojnim pred Bogom. Rekao je da se ne osjeća »krivim za kakav velik ili zlonamjeran grijeh«, ali je pao u »naivne zablude te [je] očitova[o] mladenačku slabost« (Josip Smith 2:28). Stoga se molio za umirenje. Mogu se poistovjetiti s osjećajima mladog Josepha, kao što znam da i mnoge od vas mogu. Koliko je često svaka od nas pala na koljena s takvim osjećajima nedostatnosti i potrebe za božanskim umirenjem?

Kao odgovor na Josephovu skrušenu i vjernu molitvu, ukazao mu se nebeski glasnik Moroni. Joseph je zapisao: »Zovnu [me] imenom i reče... da mi je izvesti djelo od Boga namijenjeno« (Josip Smith 2:33). Joseph se veoma »div[io] onomu što m[u] je taj neobični glasnik [rekao]« (Josip Smith 2:44).

Mi također možemo primiti duhovno umirenje kao odgovor na naše molitve. Možemo zadobiti svjedočanstvo da *nas* naš Otac na nebu poznaje imenom i da ima zemaljsku misiju za *nas* koju moramo ispuniti.

Anđeo Moroni ukazao se Josephu još dva puta tijekom te noći, zatim ponovo na polju i na obronku sljedeći dan, a onda svake godine sljedećih četiri godine na onomu što sada znamo kao brdo Kumora. Prvog dana, Moroni je opetovano ponavljao istu poruku. Možete li poistovjetiti to ičemu kroz što vi prolazite?
Ponekad me moja djeca zadirkuju da im opetovano govorim iste stvari. Nemojte biti prestrogi prema svojim roditeljima i vođama kada se ponavljamo. Gospodin je naredio Moroniju da podučava mladog proroka kroz ponavljanje. Ponavljanje ukorjenjuje evanđeoska načela u naše umove i srca.

S tim redovnim posjetima anđela, razvila se veličanstvena veza između tog drevnog proroka koji je zapečatio ploče i suvremenog proroka koji je bio odabran ponovno ih donijeti na svijetlo. Također vjerujem da moramo gajiti ljubav u našim srcima za proroke, i drevne i suvremene. . Kako je prikladno da je kip koji predstavlja Moronija postavljen na vrh većine naših suvremenih hramova. Oni služe kao podsjetnici da je Moroni taj veličanstveni »anđeo s nebesa [koji] / je prekinuo dugu, dugu tišinu« (*Hymns*, br.13) i o kojem će naš zbor večeras pjevati.

Joseph Smith je tako puno naučio od Moronija. Zatim je, u sigurnosti i svetosti te brvnare gdje mu se Moroni ukazao, Joseph podijelio puno toga što je naučio sa svojom obitelji koja je to bila spremna primiti. Njegova je majka rekla:

»Joseph je nastavio primati upute s vremena na vrijeme pa bismo svake večeri okupili svoju djecu i razglabali o tim stvarima... Mislim da smo predstavljali najčudniji aspekt bilo koje obitelji koja je ikada živjela na zemlji, sjedeći svi u krug... slušajući sa željom koja oduzima dah vjerska naučavanja dječaka od osamnaest godina starosti« (*The Revised and Enhanced History of Joseph Smith by His Mother*, izd. Scot Facer Proctor i Maurine Jensen Proctor, 111).

Kao rezultat tih svakodnevnih kućnih obiteljskih večeri, Lucy Mack Smith je izjavila kako je to vrijeme u njihovom domu bilo vrijeme slatkog jedinstva, sreće i spokojstva. Kakav je uzor mladi Joseph za nas u jačanju doma i obitelji! Nije zadržao svoje svjedočanstvo i duhovna iskustva za sebe nego ih je često dijelio s roditeljima i rodbinom. Isto možemo učiniti u našim domovima.

Obitelj Smith morala se držati zajedno jer je vanjski progon protiv Josepha i obitelji bio ustrajan. Možda su podučavanja i primjer Moronija pomogli proroku Josephu da nauči kako stajati kao svjedok u opakom svijetu. Moroni je živio u onom tipu svijeta kakav je predvidio da će biti u suvremenim »dan[ima] kad... bit će umorstva, i pljačkanja, i laži, i prijevara, i bludništva, i svakojakih odvratnosti« (Mormon 8:31).

Također, Moroni je iz vlastitog iskustva znao za usamljenost i obeshrabrenost. Nakon velike i strašne bitke između Nefijaca i Lamanaca u kojoj je sav njegov narod uništen, oplakivao je: »[Ja] sam sâm. Otac moj bî ubijen u boju, i sva rodbina moja, i nemam prijatelja ni kamo bi pošao. A ne znam dokle će Bog dopuštati da živim« (Mormon 8:5). Možete li osjetiti Moronijevu usamljenost?

Shvaćam da se mnogi od nas ponekad osjećaju bez prijatelja i sami u opakom svijetu. Neki od nas osjećaju kako nemaju »kamo bi poš[li]« dok se suočavaju s izazovima. No vi i ja ne samo što možemo preživjeti, već možemo i prevladati u našim naporima da stojimo za istinu u opasnim vremenima, kao što je činio Moroni. Što je on učinio kada se suočio s usamljenim i neprijateljskim svijetom?
U vjernoj poslušnosti napucima svojeg oca, on je završio zapis na zlatnim pločama. Upoznao se sa zapisima proroka. Povrh svega, izborio je svoj put iz obeshrabrenja prianjajući uz Gospodinova obećanja za budućnost. Prianjao je savezima koje je Bog sklopio s kućom Izraelovom kako bi ih zauvijek blagoslovio.

Moroni je živio po vjeri u obećane blagoslove za buduće naraštaje. Starješina Jeffrey R.Holland je objasnio kako je ovo radosno iščekivanje drevnih proroka, uključujući Moronija, bilo zato što su u viziji vidjeli naš dan. Vidjeli su snažne mlade ljude, poput vas, koji obdržavaju saveze i koji će pronijeti Gospodinovo djelo u ovoj posljednjoj rasporedbi. Starješina Holland je rekao: »Vođe su u tim prošlim vremenima bili u stanju nastaviti dalje... ne zato što su znali da će *oni* biti uspješni, već zato što su znali da ćete *vi* biti uspješni... veličanstvena kongregacija [djevojaka] poput vas... u odlučnom naporu da vidi kako evanđelje prevladava i pobjeđuje« (»Terror, Triumph, and a Wedding Feast«, Church Educational System domjenak, 12. rujna 2004.; vidi www.ldsces.org). Mi imamo tu ogromnu odgovornost ispuniti Moronijevo »radosno isčekivanje«.

Mi, koje pripadamo Crkvi Isusa Krista svetaca posljednjih dana, obvezatne smo savezom prema Gospodinu. Rekao je: »Tebe ja zaboraviti neću... u dlanove sam te svoje urezao« (Izaija 49:15–16; vidi i 1. Nefi 21:15–16).

Obvezujuća i ojačavajuća moć saveza u našim životima, postala mi je vrlo stvarna nedavno kada su naši dragi prijatelji iskusili tragičan gubitak u svojoj obitelji. Kada su se Catherine i Kimball Herrod i njihovo četvero male djece, u dobi od devet mjeseci do sedam godina, vozili doma s obiteljske večere kod djeda i bake, dvostruki kotač s ogromnog polukamiona na suprotnoj strani autoceste iznenada se odlomio, preletio preko srednje ograde i smrvio vozačevu stranu obiteljskog karavana. Kimball, vozač, suprug i otac, bio je ozbiljno ozlijeđen i u nesvijesti. Catherine je nekako navela auto na zaustavnu traku i pozvala hitnu pomoć. Dok je gledala kako bolničari pomažu njezinom mužu i dvoje starije djece, sjedila je u policijskom autu s dvoje najmlađih u njezinom krilu i molila se na glas: »Nebeski Oče, znamo da ti imaš moć iscijeliti Kimballa ako je tvoja volja, no, ukoliko nije, imamo vjere da ćeš nas nekako pronijeti kroz ovo.« Kimball je bio živ kada su ga unijeli u helikopter kako bi ga prenijeli u bolnicu, ali nije uspio do tamo doći živ.

Nakon što su djeci tretirane posjekotine, modrice i druge manje ozljede, otpušteni su iz bolnice i sigurno prebačeni doma, a Catherine se vratila u bolnicu kako bi rekla svoj posljednji ovozemaljski pozdrav svojem suprugu. Koliko god joj je bilo teško, izjavila je svojim roditeljima koji su bili s njom: »Znam da smo Kimball i ja zapečaćeni našim hramskim savezima i bit ćemo jednog dana ponovo zajedno.« U najstrašnijoj kušnji u životu mlade majke, njezini je savezi podržavaju.

Na pogrebu smo se podsjetili na moć saveza koji nas podržavaju u trenutcima nevolje i žalosti. Kada smo zajedno zapjevali završnu pjesmu, svi smo čuli glas petogodišnjeg sina Taylora, glasnijeg od ostalih, kako pjeva: »Obitelj može vječna nam biti« (br. 57 u Crkvenoj pjesmarici). Bilo je radosno za kongregaciju znati da je dijete podučeno savezima pečaćenja koji će ga vezati za njegovog oca i majku.

Bili smo podučeni i moći saveza u propovjedi koju je dao Catherinin otac. Citirao je stihove iz dragocjenog zapisa kojeg je Moroni zapečatio, a zatim Joseph Smith iznio, podsjećajući nas kako nam evanđelje obećava stijenu, a ne kišobran u olujama i vihorima:

»Sjetite se, sjetite da morate sazidati temelj svoj na stijeni – Otkupitelju našem koji je Krist, Sin Božji; da đavao, kad pošalje svoje snažne vjetrove... ne uzmogne imati nikakve moći nad vama da vas povuče u ponor bijede i beskrajna jada, zbog stijene na kojoj ste sazidani, koja je temelj pouzdan« (Heleman 5:12).

Duboka snaga koju je obitelj pokazala dolazi iz spoznaje da su vječno međusobno povezani kao obitelj te da su vezani za Nebeskog Oca i ne mogu biti odvojeni od njega.

Poput Moronija, Josepha Smitha te Catherine i Kimballa i mi možemo pobjedonosno izaći iz kušnji, opačina i progona. Svećenički nas savezi vječno povezuju s našim zemaljskim i nebeskim obiteljima te nas naoružavaju s pravednošću i moći.

Koliko sam zahvalna što živim u ovaj veliki i čudesni dan kada je evanđelje obnovljeno! Izražavam svoje svjedočanstvo i zahvalnost za dvojicu velikih proroka, Moronija i Josepha Smitha, koji su se upoznali u toj sobi na katu, a zatim radili zajedno na iznašanju Mormonove knjige na vidjelo. Dopustite mi da završim s radosnom izjavom proroka Josepha o obnovljenom evanđelju:

»Evo, što čujemo u evanđelju što ga primismo? Glas veselja! ...Radosna vijest s Kumore! Anđeo s neba, Moroni, naviješta ispunjenje proroka - knjiga se ima objaviti...

Braćo [i sestre], zar nećemo naprijed u tako velebnoj stvari? ... Neka se naša srca obraduju i silno razvesele...

Dajmo, stoga, kao crkva i narod... prinesimo Gospodu žrtvu u pravednosti« (NiS 128:19, 20, 22, 24).

Znam da je ovo Crkva Isusa Krista. Neka svatko od nas dopusti da evanđelje duboko utone u naše duše kako bi voljeli i služili Boga s cjelovitom svrhom srca. U ime Isusa Krista. Amen.

Djelo koje moram izvesti

Julie B. Beck
prva savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Djevojaka

Gospodin je poslao anđela Josephu Smithu da mu kaže kako mora obaviti djelo. To se djelo nastavlja danas kroz nas.

Sjećam se poduke za vrijeme kućne obiteljske večeri kada sam bila djevojčica, kada nas je moj otac podučio o posjetu anđela Moronija proroku Josephu Smithu. Rekao je kako se nakon njegove iskrene molitve anđeo pojavio pored njegova kreveta. Anđeo je bio glasnik od Boga, njegovo je ime bilo Moroni, i rekao je Josipu da Bog za njega ima djelo koje mora obaviti (vidi Josip Smith 2:33). Sjećam se kako je moj otac podučavao: »Joseph nije rekao: ‘O ne, anđele, samo sam htio znati koja je crkva istinita. Nisam znao da moram *učiniti* nešto!’« Ali naravno da je Joseph trebao učiniti nešto. On je dobio poseban poziv od Gospodina.

Ono što je Joseph učinio bilo je osobito. Započeo je život kao običan dječak sa farme, ali je po njemu Mormonova knjiga izašla na vidjelo i bila prevedena, svećeništvo i njegovi ključevi bili su obnovljeni na zemlji, Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana bila je organizirana i hramovi su se počeli graditi. Kroz Josepha Smitha, sve su uredbe koje djeca našeg Nebeskog Oca trebaju za svoje spasenje sada na zemlji. *Ovo* je bio dan čudesa o kojem je govorio Moroni (Moroni 7:35-37) i djelo čudno i prečudno o kojem je govorio Nefi prije mnogo stoljeća (vidi 1. Nefi 14:7).

Djelo koje je Joseph započeo nastavili su rani članovi Crkve koji su imali vjeru u Gospodina Isusa Krista i njegovo obnovljeno evanđelje. Kroz njihove se napore evanđelje Isusa Krista počelo širiti cijelom zemljom. *Oni* su zaista učinili čudesno djelo.

Ali vrijeme čudesa nije gotovo, i čudesno djelo se nastavlja. Kad smo se krstili, svatko od nas postao je dijelom toga djela.

Dok sam posjećivala članove crkve protekle godine, vidjela sam kako se Gospodnji savez uspostavlja na zemlji kroz vjeru i rad jednostavnih ljudi (vidi NiS 1:17-23).

U Koreji postoji jedna mlada djevojka koja je prvi član Crkve u svojoj obitelji. Držala svoju veoma istrošenu knjigu osobnog napretka i rekla je kako je sanjala da će imati obitelj usmjerenu na evanđelje. Predsjednica djevojaka u Armeniji vjerno izvršava program djevojaka iako nema *Crkveni priručnik s uputama* preveden na svoj jezik.

Članovi u Rusiji redovito idu u hram. Oni štede svoje rublje i danima putuju autobusom, vlakom i brodom kako bi došli do najbližeg hrama u Švedskoj.

Moja je devetogodišnja nećakinja Kimberly tako ushićeno govorila o crkvi svojoj prijateljici da je njezina prijateljica rekla: »Želim se upisati u tvoju crkvu. Gdje se mogu upisati?«

Mladići i djevojke u mojem odjelu razvijaju vještine i talente vođenja. Oni žele pjevati, svirati glazbene instrumente, davati govore, sudjelovati u projektima služenja i činiti mnoge druge stvari tako da mogu biti dio ovoga čudesnog djela.

A bio je i jedan mladić u Bogoti koji je rekao, »Govorim u ime mladića Kolumbije. Dostojni smo i pripremamo se služiti!«

Bila sam tamo gdje je Crkva mala i gdje je velika brojem, gdje je nova i gdje je tek uspostavljena, ali odgovornost svakoga od nas je ista: mi smo dio istinitog, obnovljenog evanđelja Isusa Krista. Imamo djelo koje trebamo izvršiti. Služimo na jednostavne načine, naša svjedočanstva rastu i mi smo dio ovih dana čudesa.

U svojem sam životu bila svjedok čuda obnovljenog evanđelja. Kad sam bila djevojčica, moja se obitelj preselila u São Paulo, Brazil, gdje je moj otac bio pozvan predsjedati nad misijom u Brazilu. To je bilo uzbudljivo vrijeme za mene i divno mjesto odrastanja. Najomiljenija igra za moju braću i mene bila je odjenuti se i pretvarati se da smo misionari Provodili smo sate

črčkajući naše vlastite misionarske letke te »propovijedajući« i »seleći se« širom dvorišta. Pet su godina naši večernji razgovori oko stola za vrijeme večere bili usmjereni na misionarski rad i ja sam pažljivo slušala priče o vjeri koje su pričali misionari. Čak i u toj dobi sam znala da sam dio velikog djela.

U Brazilu je bilo samo oko 3000 članova Crkve kad smo mi stigli. Sjećam se da sam bila u veoma malobrojnoj Maloj školi s nekoliko druge djece, pjevajući istih pet pjesama svaki tjedan, pošto su jedino one bile prevedene na portugalski jezik. Moje dvije najomiljenije pjesme bile su »A Luz Divina« ili »The Light Divine« (*Hymns,* br. 305) te jedna o zeku usred šume (vidi »The Little Rabbit«. *Children's Friend,* lipanj 1955., 257).

Na mnogo je načina naše iskustvo bilo slično onom ranih pionira. Nismo imali pjesmarice niti slike niti priručnike s lekcijama koje bi poslali iz sjedišta Crkve. Sve što je bilo potrebno za podučavanje evanđelja na portugalskom bilo je pisano i tiskano u našem misijskom domu. Svi mi, čak i djeca, bili smo nagnani na službu kako bi smo pomogli skupiti misijske biltene i lekcije. Nitko nam nije dopremio Crkvu. Prorok nam nije poslao predsjednike okola ili biskupe. On nije poslao predsjednice Potpornog društva niti programe za mlade. Crkva u Brazilu nastala je iz istih materijala s kojima su pioniri započeli. Materijal za izgradnju Crkve bio je u ljudima.

Za vrijeme tih godina u Brazilu vidjeli smo velik rast Crkve. Tisuće su postali sveci posljednjih dana. Uskoro se misija podijelila, okruzi i ogranci su organizirani i gradile su se kapele. Novi su članovi bili oduševljeni, rasli su u vjeri i postali su iskusniji u pitanjima evanđelja.

Prošlo je mnogo godina i ja sam se prošle godine vratila u Brazil na ponovnu posvetu São Paulo hrama. U to vrijeme, otkrila sam da u Brazilu ima 187 okola. Sada ima 26 misija, 4 hrama i skoro 1 milijun članova. Zamislite moje iznenađenje kad sam došla na stadion ispunjen s više od 60 000 članova koji su se okupili da čuju predsjednika Gordona B. Hinckleyja i proslave posvetu hrama. Za mene je čudo bilo vidjeti tisuće mladih kako plešu i pjevaju zajedno. Dok sam promatrala to radosno slavlje, govorila sam sama sebi: »Ovo je nevjerojatno! Ovo je čudo! Kako se ovo čudo dogodilo?«

Cijelu tu noć divila sam se onome što sam vidjela. Sljedećeg sam se jutra na posveti hrama ponovno susrela sa svojom učiteljicom iz Male škole, sestrom Gloriom Silveira. Tada sam spoznala kako se ovo čudo dogodilo. Kao novi obraćenik bez prijašnjeg iskustva u Crkvi, sestra Silveira došla je u Malu školu spremna podijeliti svoje jednostavno svjedočanstvo i podučiti me Člancima vjere na Portugalskom. Ona i njezin muž Humberto još su uvijek vjerni. Služili su u mnogo crkvenih poziva tijekom godina i još uvijek služe. Kad sam vidjela sestru Silveira, shvatila sam da je Crkva u Brazilu narasla zbog nje i tisuća drugih poput nje. Ona i brat Silveira predstavljaju ljude posvuda koji imaju vjeru u Gospodina Isusa Krista i njegovo evanđelje. Oni su narasli u spoznaji i vještini i služili su u crkvi (vidi NiS 88:80). Dijelili su evanđelje s prijateljima (vidi NiS 30:5). Oni rade u hramu (vidi NiS 137:48). Podučili su svoje petoro djece ispravnim načelima (vidi NiS 68:28). Od njihova 43 potomka, 15 je služilo cjelodnevne misije. Njihovi se unuci sada vjenčaju u hramu, a njihovi praunuci su četvrti naraštaj obitelji Silveira koji je dio čudesnog djela koje je započeo Joseph Smith. Zbog njih je vjera porasla na zemlji. Oni su primjer čuda o kojem je Gospodin govorio kad je rekao da će njegovo evanđelje

proglašavati slabi i priprosti (vidi NiS 1:23), te da se malim sredstvima velike stvari mogu izvesti (vidi 1. Nefi 16:29).

Gospodin je poslao anđela Josephu Smithu da mu kaže kako mora obaviti djelo. To se djelo nastavlja danas kroz nas, a vodi ga predsjednik Gordon B. Hinckley, živući prorok, koji je rekao: »Veličanstveno je ovo djelo. Blagoslovit će život svakog muškarca, žene, dječaka i djevojčice koji ga prihvati!« (»Missionary Service«, *Worldwide Leadership Training Meeting*, 11. siječnja 2003., 21). »Neka je hvala Bogu za njegov čudesan dar svjedočanstva, vlasti i nauka povezanih s ovom obnovljenom Crkvom Isusa Krista« (»The Marvelous Foundation of Our Faith«, *Liahona,* studeni 2002., 78). U ime Isusa Krista. Amen.

On vas poznaje imenom

Elaine S. Dalton
druga savjetnica u Vrhovnom predsjedništvu Djevojaka

Možda niste čuli kako vas Gospodin zaziva imenom, ali on poznaje svakog od vas i zna vaše ime.

Bilo je to »u osvit krasnog i vedrog dana rano u proljeće tisuću osam stotina i dvadesete« kada je 14-godišnji Joseph Smith otišao u šumarak, kleknuo u molitvi i »ugleda[o] dvije osobe kojih se sjaj i slava ne daju opisati gdje stoje u zraku povrh [njega].« Rekao je: »Jedan od njih mi progovori, *zazvavši me imenom* te reče, upirući prstom u drugoga: *Ovo je Sin moj! Ljubljeni! Slušaj ga!«*[1] Možete li si zamisliti kako se 14-godišnji Joseph osjećao vidjevši Boga Oca i njegovog Sina Isusa Krista te čuvši kako ga Nebeski Otac zaziva imenom?

Kada sam posjetila sveti šumarak, pokušala sam zamisliti kako je to moralo izgledati biti Josephom Smithom. U tim tihim trenucima, Duh je šapnuo mom uzbuđenom srcu da stojim na svetom tlu i da je istina sve što je rekao prorok Joseph Smith. Zatim je došlo snažno shvaćanje da smo mi ti koji uživamo blagodati od njegove vjere, hrabrosti i nepokolebljive želje za poslušnošću Bogu. On je dobio odgovor na svoju poniznu molitvu. Vidio je Oca i njegovog ljubljenog Sina. Tamo, u svetom šumarku, znala sam da Nebeski Otac ne samo što je poznavao Josepha Smitha imenom, već i svakoga od nas poznaje imenom. I kao što je Joseph Smith imao važnu ulogu u ovom velikom i čudesnom djelu, tako i mi imamo važnu ulogu u ovim posljednjim danima.

Znate li da vas Nebeski Otac poznaje osobno – imenom? Sveta pisma nas podučavaju da je to istinito. Kada je Enoš otišao u šumu moliti se, zabilježio je: »I dođe glas k meni govoreći: *Enoše,* grijesi su ti oprošteni i bit ćeš blagoslovljen.«[2] Mojsije ne samo što je molio, već je i razgovarao s Bogom licem u lice, kada je Bog rekao Mojsiju: »A imam ja djelo za tebe, *Mojsije,* sine moj.«[3] Gospodin je znao Jakovljevo ime i promijenio ga u *Izrael* kako bi točnije odražavalo njegovo poslanje na zemlji.[4] Slično tako je promijenio i imena Pavla, Abrahama i Sare. U Nauku i savezima, odsjek 25, Emma Smith dobiva blagoslov za njezinu utjehu i vodstvo u životu. Gospodin počinje taj blagoslov govoreći: »Poslušaj glas Gospoda Boga svojega, dok govorim tebi, *Emma Smith*, kćeri moja.«[5]

Možda niste čuli kako vas Gospodin zaziva imenom, ali on poznaje svakog od vas i zna vaše ime. Starješina Neal A. Maxwell je rekao: »Svjedočim vam da vas Bog poznaje pojedinačno... već dugo, dugo vremena (vidi NiS 93:23). On vas voli već dugo, dugo vremena. On ne samo da zna imena svih zvijezda (vidi Psalmi 147:4; Izaija 40:26), on zna vaša imena i sve vaše tuge i radosti!«[6]

Kako možete znati da su vaše ime i potrebe poznati našem Nebeskom Ocu? Starješina Robert D. Hales je savjetovao: »Okrenite se Svetim pismima. Kleknite u molitvi. Upitajte u vjeri. Slušajte Duha Svetoga... Živite evanđelje sa strpljivošću i ustrajnošću.«[7]

To je ono što je učinio Joseph Smith. Njegovo nam svjedočanstvo pomaže spoznati da nas naš Nebeski Otac poznaje i voli. Uistinu smo kćeri Nebeskog Oca koji nas voli.[8] Starješina Jeffrey R. Holland nam je rekao: »Nitko od nas nije manje cijenjen i voljen od Boga nego netko drugi... On voli sve u nama – nesigurnosti, brige, predodžbe o samima sebi, sve... On pozdravlja *svakog* trkača, naglašavajući da je to utrka protiv grijeha, *ne* protiv nekog drugog.«[9]

Jednom kada je Joseph Smith primio ovo znanje, njegov život nije postao lakši. U biti, suočio se s intenzivnim pritiskom od vršnjaka i odraslih. Povijest Josepha Smitha daje važan obrazac svakome od nas. Možemo primijeniti njegova podučavanja kada ne znamo što učiniti, kada smo suočeni s pritiskom vršnjaka, kada se osjećamo okruženi iskušenjima ili se osjećamo nedostojnima ili usamljenima. Možemo se moliti! Možemo pozvati Boga u ime njegovog svetog Sina, Isusa Krista, i tražiti utjehu, vodstvo i smjer. Jeste li ikada imali neki problem, a da niste znali što učiniti? Joseph je rekao: »Duh mi obuzme ozbiljno razmišljanje i velika tjeskoba...Često se pitah: Što činiti?«[10]

Kako je on primio utjehu i vodstvo? Proučavao je Sveta pisma, razmišljao o njihovim obećanjima, a zatim »stig[ao] do zaključka da mora... 'zapitati Boga'«.[11] Odgovor koji je primio tog prekrasnog proljetnog dana promijenio je njegov život i smjer. On je *znao*. Dobio je svjedočanstvo o Bogu i Isusu Kristu, a njegovo mu je svjedočanstvo omogućilo da živi evanđelje sa strpljivošću i ustrajnošću. Bio je neuplašen stalnim pritiskom i progonom jer, kako je rekao svojim riječima: »Jer imah viđenje, i znadoh to, a znadoh da to i Bog znade, i ne mogu to zanijekati.«[12] Mogao je biti postojan zbog svoga svjedočanstva. Tako možete i vi.

Ako ikada osjetite teret stalnog pritiska, molite se, upitajte u vjeri i slušajte Duha Svetog. Zatim živite evanđelje. Joseph je oštroumno shvatio svoje nesavršenosti i slabosti. I ponovno se molio. Kao odgovor na njegovu molitvu, posjetio ga je anđeo Moroni. Joseph je zapisao: »*On me zovnu imenom*« i reče »da mi je izvesti djelo od Boga namijenjeno«.[13]

Dok se molimo, Gospodin će nas voditi i pripremiti nas da izvršimo naš dio. Jedno ljeto, putujući Europom s folklornom grupom Sveučilišta Brigham Young, naučila sam važnu lekciju. Razboljela sam se i postala obeshrabrena. Željela sam sve napustiti i otići doma. Bili smo u Škotskoj gdje smo imali izvedbu za članove, istraživače i misionare. Otišli smo u misijski dom pomoliti se. Ulazeći, bacila sam pogled na kamen u prednjem vrtu. Na njemu su bile urezane sljedeće riječi: »Tko god da si, svoj dio učini dobro.« Ta je poruka kao struja prošla kroz moje srce. Osjetila sam da taj kamen govori meni. To me promijenilo. Znala sam u tom trenu da imam

svoju ulogu ne samo u tim folklornim nastupima, već i u svom životu te da je vrlo važno svoj dio »učiniti dobro«.[14]

Što Gospodin očekuje od nas da učinimo? On očekuje da odigramo svoju ulogu u završnim scenama prije njegovog dolaska. Očekuje da sebe dokažemo dostojnima da bismo se vratili i živjeli s njim. On očekuje da postanemo poput njega. Slijedite Josephov primjer. Volim riječi pjesme koju je zbor upravo otpjevao: »Ipak vjerovaše još on / brizi Oca Nebeskog«.[15] Biti nezastrašen znači biti neuzdrman u svojem cilju, odlučno hrabar. Joseph je sebe opisao kao nekoga tko »uznemiruje« kraljevstvo dušmanina. On kaže: »Čini se da je... dušmanin bio svjestan kako je meni namijenjeno da uznemirujem i smetam njegovu kraljevstvu.«[16] Zapisala sam na rubovima svojih svetih pisama: *Uznemiruj ga*! Vjeruj brizi svoga Nebeskog Oca.

Svatko će od nas odigrati važnu ulogu ako slijedimo obrazac kojeg je utvrdio Joseph Smith. Gospodin je ojačao Josepha Smitha za njegovo božansko poslanje. Vas će ojačati za vaše. Možda će čak poslati svoje svete anđele da vas podučavaju. Ali, izazov je ovaj: hoćete li biti na mjestu gdje anđeli mogu ući? Hoćete li imati dovoljno mira kako biste mogli čuti? Hoćete li biti neustrašivi i puni vjere?

Živimo u vremenu u kojem je punina evanđelja obnovljena na zemlji putem Gospodinovog proroka, Josepha Smitha. Živimo u vremenu u kojem imamo Mormonovu knjigu da nas vodi. Živimo u vremenu u kojem imamo živućeg proroka, moć svećeništva na zemlji te moć pečaćenja koja veže obitelji zajedno za vječnost u svetim hramovima. Uistinu su ovo dani »koji se nikad zaboraviti neće«!

Moja je molitva da svatko od nas bude čvrst u svojoj vjeri, kako bismo mogli slijediti obrazac koji je Joseph Smith utvrdio za nas da steknemo svjedočanstvo. Molim se i da svatko od nas dostojno predstavlja Spasitelja kao što smo na sebe uzeli njegovo ime. On je obećao: »Jer, kao što će nova nebesa i zemlja nova, koju ću stvoriti, trajati preda mnom... tako će vam ime... trajati.«[18]

Moje svjedočanstvo o obnovljenom evanđelju Isusa Krista služilo je kao vodič i uporište u mom životu. Zahvalna sam što stojim danas pred vama i što govorim sa svom snagom svoga srca: »Hvala ti Bože na proroku.«[19] Tako sam zahvalna zbog integriteta 14-godišnjeg mladića koji je molio za odgovor na svoja pitanja, a zatim ostao vjeran znanju koje je primio.

Svaki od vas ima svoju ulogu u ovom velikom i čudesnom djelu. Spasitelj će vam pomoći. On će vas voditi rukom.[20] On vas zna imenom. Tako ja svjedočim, u sveto *ime* Isusa Krista. Amen.

BILJEŠKE

1. Josip Smith 2:14, 17; naglasak dodan.
2. Enoš 1:5; naglasak dodan.
3. Mojsije 1:6; naglasak dodan.
4. Vidi Bible Dictionary, »Israel«, 708.
5. NiS 25:1; naglasak dodan.
6. »Remember How Merciful the Lord Hath Been«, *Liahona,* svibanj 2004., 46.

7. »Receiving a Testimony of the Restored Gospel of Jesus Christ«, *Liahona,* studeni 2003., 31.
8. Vidi temu Djevojaka.
9. »The Other Prodigal«, *Liahona,* srpanj 2002., 72.
10. Josip Smith 2:8, 10
11. Josip Smith 2:13
12. Josip Smith 2:25
13. Josip Smith 2:33; naglasak dodan.
14. Predsjednik David O. McKay bio je nadahnut tim istim kamenom tijekom njegove misije u Škotskoj. Kasnije su nabavili taj kamen i postavili ga u prednjem dvorištu misijskog doma u Škotskoj, kako bi bio izvor nadahnuća za misionare. Sada je u Muzeja za crkvenu povijest i umjetnost u Salt Lake Cityju, Utah.
15. »Prva molitva Josipa Smitha«, *Crkvena pjesmarica,* no. 1.
16. Josip Smith 2:20
17. Josiph Smith 2:71, bilješka.
18. Izaija 66:22
19. *Crkvena pjesmarica,* br. 4.
20. Vidi NiS 112:10; Abraham 1:18

Budi uzorom

Predsjednik Thomas S. Monson
prvi savjetnik u Prvom predsjedništvu

Možete svoje svjedočanstvo iznijeti na mnogo načina – riječima koje izgovarate, primjerom kojeg dajete, načinom na koji živite svoj život.

Moje drage sestre, vi koje ste se skupile u prekrasnom Konferencijskom centru i vi širom svijeta koje pratite ova događanja putem satelitskog prijenosa, molim se da se nađem u vašim molitvama, da bih mogao ispuniti odgovornost mojeg obraćanja vama.

Poučeni smo i nadahnuti porukama predsjedništva Djevojaka, prekrasnom izvedenom glazbom i posebnim duhom ovog susreta. Primili smo obnovljenu zahvalnost za proroka Josepha Smitha, za njegov život, za obnovljeno evanđelje Isusa Krista.

Prvo predsjedništvo Crkve vas voli i ima povjerenje u vas i u vaše vođe. Vi ste primjer pravednosti u svijetu koji očajno treba vaš utjecaj i snagu.

Možda vaš bojni poklik može biti obveza koju je apostol Pavao dao svom voljenom Timoteju: »Budi uzorom vjernicima u riječi, u vladanju, u ljubavi, u vjeri, u čistoći!«[1]

Danas, pretjerana popustljivost, nemoralnost, pornografija i moć stalnog pritiska uzrokuju da mnogi budu bačeni u more grijeha i slomljeni na iskidanim jedrima izgubljenih mogućnosti, proigranih blagoslova i uništenih snova.

Dragocjene djevojke, majke, vođe Djevojaka i savjetnice, dopustite mi da vam dam kodeks ponašanja koji će sigurno voditi vaše korake kroz smrtnost, do celestijalnog kraljevstva našeg Nebeskog Oca. Podijelio sam svoj kodeks ponašanja na četiri dijela:

- Imate baštinu; poštujte je.
- Suočit ćete se s iskušenjem; oduprite se.
- Znate istinu; živite po njoj.
- Konačno, posjedujete svjedočanstvo; širite ga.

Prvo, imate baštinu; poštujte je. Riječi sa Sinajskog brda gromovito dolaze: »Poštuj oca svoga i majku svoju«[2]

Oh, kako vas vaši roditelji vole, kako se mole za vas. Poštujte ih.

Kako poštujete svoje roditelje? Sviđaju mi se riječi Williama Shakespearea: »Ne ljubi onaj tko ne pokazuje ljubav.«[3] Postoji bezbroj načina kako možete izraziti vašu istinsku ljubav za majku i oca. Možete ih slušati i slijediti njihova podučavanja, jer oni vas nikada neće navesti da zastranite. Možete se prema njima odnositi s poštovanjem. Oni su puno toga žrtvovali za vas i još uvijek to čine.

Budite iskreni s vašom majkom i ocem. Jedan izraz takve iskrenosti s roditeljima je razgovor s njima. Izbjegavajte šutnju. Sat kuca glasnije, kazaljke mu se miču sporije kada je noć mračna, sati su kasni, a voljena kćer se još nije vratila doma. Ako ste se negdje zadržali, nazovite telefonom: »Mama, tata, dobro smo. Zaustavili smo se da nešto pojedemo. Ne brinite se, dobro smo. Uskoro smo doma.«

Prije nekoliko godina, kad sam prisustvovao na skupu mladih u Clarkstonu, Utah, groblje gdje je svaka grupa gledala spomenik koji je označavao grob Martina Harrisa, jednog od tri svjedoka Mormonove knjige, primijetio sam i drugu oznaku – mali kamen na kojem je bilo udubljeno ime i ovaj dirljiv stih: »Svjetlo iz našeg doma je otišlo; glas koji smo voljeli je utišan. U našim srcima je mjesto koje nikad popuniti se neće.«

Ne čekajte dok to svjetlo ne ode iz vašeg doma; ne čekajte dok taj glas koji poznajete bude utišan, prije nego kažete: »Volim te, mama. Volim te, tata.« Sada je vrijeme za razmišljanje i vrijeme za zahvaliti. Vjerujem da ćete i jedno i drugo učiniti. Imate baštinu; poštujte je.

Sljedeće u našem kodeksu ponašanja: Suočit ćete se s iskušenjem; oduprite se.

Prorok Joseph Smith se suočio s iskušenjem. Možete li zamisliti izrugivanje, prezir, ismijavanje koje je morao trpjeti kada je izjavio da je imao viđenje? Pretpostavljam da je to za dječaka bilo skoro nepodnošljivo. Bez sumnje je znao da bi mu bilo lakše da povuče svoje izjave o viđenju i nastavi s normalnim životom. Međutim, nije odustao. Ovo su njegove riječi: »Ja doista vidjeh svjetlo, i usred toga svjetla vidjeh dvije Osobe, i one zbiljski meni govorahu. I premda me zamrziše i progoniše što rekoh da sam imao viđenje, ipak to bijaše istina… Jer imah viđenje, i znadoh to, a znadoh da to i Bog znade, i ne mogu to zanijekati«.[4] Joseph Smith podučavao je hrabrost primjerom. Suočio se s iskušenjem i odupro se.

Mnogi od vas poznaju djelo »Kamelot«. Želio bih vam pročitati moj najdraži stih iz ovog komada. Kad su se problemi između kralja Arthura, viteza Lancelota i kraljice Guinevere produbili, kraj Arthur ih je upozorio: »Ne smijemo dopustiti da naše strasti unište naše snove.« Ovu molbu ću večeras uputiti vama. Ne dopustite da vaše strasti unište vaše snove. Oduprite se iskušenjima.

Sjetite se riječi iz Mormonove knjige: »Opačina nikad sreća nije.«[5]

Suštinski za vaš uspjeh i sreću je ovaj savjet: »Pažljivo birajte svoje prijatelje.« Imamo sklonost postati kao oni kojima se divimo, a to su obično naši prijatelji. Trebamo se družiti s onima koji, kao i mi, ne teže privremenoj udobnosti, površnim ciljevima ili ograničenoj ambiciji – već radije s onima koji cijene stvari koje su važnije, čak i vječne.

Zadržite vječne vidike. Neka u vašoj budućnosti bude hramsko vjenčanje. Ne postoji događaj tako dirljiv, vrijeme tako sveto, kao taj poseban dan vašeg vjenčanja. Tada i tamo na trenutak osjetite celestijalnu radost. Budite oprezni; ne dopustite da vas iskušenje liši ovog blagoslova.

Neka svaka odluka o kojoj razmišljate prođe ovaj test: Što to meni čini? Što to čini za mene? I neka vaš kodeks ponašanja ne stavi naglasak na »Što će drugi misliti?«, već na »Što ću ja misliti o sebi?« Neka taj tihi, jedva čujni glas utječe na vas. Zapamtite da je netko s ovlašću postavio svoje ruke na vašu glavu tijekom vaše potvrde i rekao: »Primi Svetog Duha.« Otvorite svoje srce, čak i vašu dušu, za zvuk toga posebnoga tihog glasa koji svjedoči o istini. Kao što je prorok Izaija obećao: »I uši će tvoje čuti riječ gdje… govori: 'To je put, njime idite'.«[6]

Uobičajeno ponašanje u našem dobu je pretjerana popustljivost. Svugdje oko nas gledamo idole s filmskih platna, heroje sa sportskih terena – oni za kojima se povode mnogi mladi ljudi – kako zanemaruju Božje zakone i žive grešno, naizgled bez ikakvog lošeg učinka. Ne vjerujte u to! Postoji vrijeme kada nam se sudi - vrijeme polaganja računa. Svaka Pepeljuga ima svoju ponoć - to se naziva sudnjim danom, velikim ispitom života. Jeste li pripremljeni? Jeste li zadovoljni vlastitim ponašanjem?

Pomoć vam može doći s puno izvora. Jedan je vaš patrijarhalni blagoslov. Takav blagoslov sadrži poglavlja iz vaše knjige vječnih mogućnosti. Često čitajte svoj blagoslov. Pažljivo ga proučavajte. Neka vas vode njegove mjere opreza. Živite dostojno njihovim obećanjima.

Ako neka zaluta s puta, postoji put natrag. Taj proces se naziva pokajanje. Naš Spasitelj je umro da bi vama i meni dao taj blagoslovljeni dar. Premda je put težak, obećanje je stvarno: »Budu l' vam grijesi kao grimiz, pobijeljet će poput snijega.«[7] »I grijeha se njihovih neću više spominjati.«[8] Suočit ćete se s iskušenjima; moja je molitva da im se oduprete.

Sljedeće u našem kodeksu ponašanja: Znate istinu; živite po njoj.

Nakon viđenja Josepha Smitha u svetom šumarku, on nije primio drugo obraćanje sljedeće tri godine. Možete li zamisliti kako biste se osjećale da ste vidjele Boga Oca i Isusa Krista, njegovog Sina, da vam je Krist govorio, a zatim da tri godine niste primile drugu riječ ili vijest?

Biste li počele sumnjati? Biste li se čudile ili pitale zašto je to tako? Prorok Joseph Smith nije se čudio, nije ispitivao, nije sumnjao u Gospodina. Primio je istinu i živio po njoj.

Moje drage mlade prijateljice, određene ste da se pojavite u ova posebna vremena kada je evanđelje Isusa Krista obnovljeno na zemlji. Govoreći o evanđelju i svjedočanstvu, predsjednik Gordon B. Hinckley je rekao: »Ono što nazivamo svjedočanstvom... je tako stvarno i moćno kao i bilo koja snaga na zemlji... Nalazi se kod mladih i starih... Sa sobom donosi utjehu da je život svrhovit, da su neke stvari puno važnije nego neke druge, da smo mi na putovanju ka vječnosti, da smo odgovorni Bogu.«[9]

Vaši roditelji i učitelji u Crkvi podučili su vas istini evanđelja. Nastavit ćete nalaziti istinu u Svetim pismima, u učenjima proroka i kroz nadahnuće koje vam dolazi kada kleknete i zatražite pomoć od Boga.

Zapamtite da vjera i sumnja ne mogu istodobno postojati u mislima, jer jedno će rastjerati drugo. Odbacite sumnju. Njegujte vjeru. Uvijek nastojte održati tu vjeru poput vjere djeteta, koja pomiče planine i privlači raj bliže srcu i domu.

Kada je čvrsto posađeno, vaše svjedočanstvo o evanđelju, o Spasitelju te o našem Nebeskom Ocu, utjecat će na sve ono što činite u vašem životu. Pomoći će vam da odredite kako ćete provesti svoje vrijeme i s kim ćete odabrati družiti se. Utjecat će na način kako se ponašate prema svojoj obitelji, kako komunicirate s drugima. Donijet će vam ljubav, mir i radost u vašem životu. To vam treba pomoći da odlučite biti skromni u odijevanju i govoru. Negdje tijekom prošle godine primijetili smo dramatičnu promjenu u načinu odijevanja nekih djevojaka. Stilovi odijevanja se mijenjaju, moda dolazi i prolazi; ali ako je stil odijevanja neskroman, važno je da ga vi, djevojke, izbjegavate. Kada se odijevate skromno, pokazujete poštovanje za vašeg Nebeskog Oca i za sebe. U ova vremena, kada se stilovi odijevanja kreiraju prema oskudnom odjećom koju nose neki od trenutnih filmskih i glazbenih idola, može biti teško pronaći skromnu odjeću u trgovinama. Međutim, moguće je, i važno je. Apostol Pavao izjavio je Timoteju: »Ne znate li da ste hram Božji i da Duh Božji prebiva u vama? ...Svet [je] hram Božji, a taj ste vi.«[10] Znate istinu; živite po njoj.

Konačno, posjedujete svjedočanstvo; širite ga. Nikada ne podcjenjujte dalekosežni utjecaj vašeg svjedočanstva. Možete ojačati jedne druge; vi imate sposobnost primijetiti ono što je neprimjetno. Kada imate oči za vidjeti, uši za čuti, srca za osjetiti, možete posegnuti i spasiti druge vaše vršnjake.

Da bih vam to ilustrirao, ispričat ću vam o svom događaju koji mi se dogodio prije nekoliko godina kada je sestra Monson bila hospitalizirana zbog pada. Zamolila me je da idem do dućana i kupim joj neke stvari. To je bilo nešto što nikada prije nisam učinio. Imao sam popis za kupnju koji je uključivao i krumpire. Brzo sam pronašao kolica u dućanu i stavio u njih nekoliko krumpira. Nisam ništa znao o plastičnim vrećicama u koje se potrepštine obično stavljaju. Dok sam se kretao gurajući kolica, krumpiri su pali na pod, kotrljajući se kroz dva prilično mala otvora na zadnjem dijelu kolica. Uslužna prodavačica je dotrčala pomoći mi i rekla: »Dopustite mi pomoći vam!« Pokušao sam joj objasniti da moja kolica nisu u redu. Tek tada sam saznao da sva kolica imaju ista ta dva otvora u zadnjem dijelu i da su oni namijenjeni nožicama djece.

Zatim je prodavačica uzela moj popis i pomogla mi pronaći sve stvari. Onda je rekla: »Vi ste biskup Monson, zar ne?«

Odgovorio sam da sam prije mnogo godina uistinu bio biskup. Nastavila je: »U to vrijeme živjela sam u ulici Gale u vašem odjelu i nisam bila članica Crkve. Vi ste se pobrinuli da me djevojke koje su bile članice kontaktiraju svaki tjedan i vode sa sobom na zajedničke i druge aktivnosti. To su bile drage djevojke čije je prijateljstvo i ljubaznost dirnula moje srce. Htjela bih da znate da je druženje koje ste za mene organizirali dovelo to toga da budem krštena i potvrđena kao članica Crkve. Kakav je to blagoslov u mom životu«, rekla je, »i hvala vam na vašoj ljubaznosti.«

Možete svoje svjedočanstvo iznijeti na mnogo načina – riječima koje izgovarate, primjerom kojeg dajete, načinom na koji živite svoj život.

Neka se svaka od vas povede za velikim primjerom proroka Josepha. On je podučavao istinu; živio istinu; širio istinu. Posjedujete svjedočanstvo; širite ga.

Moje drage sestre, neka vas Bog blagoslovi. Volimo vas; molimo se za vas. Zapamtite da ne koračate same. Gospodin vam je obećao: »Ja ću ići pred vama. Bit ću vam zdesna i slijeva, a Duh će moj biti u srcima vašim, i anđeli moji oko vas da vas ponesu.«[11]

Sutra je Uskrs. U ovoj preduskršnjoj veceri, neka se naše misli okrenu k onime koji je pomirio naše grijehe, pokazao nam kako da živimo, kako da molimo, i koji je vlastitim djelima pokazao kako da to činimo. Rođen u štalici, ljuljan u jaslicama, Sin Božji poziva sve nas da ga slijedimo. »Koju li radost daje vijest 'Otkupitelj moj živi, znam!'.«[12] Da njegov duh uvijek bude s vama, molim se, u njegovo sveto ime - ime Isusa Krista Gospodina. Amen.

BILJEŠKE

1. 1. Timotej 4:12
2. Izlazak 20:12
3. *Dva veronska plemića* u *Sabrana djela Williama Shakespearea, izd.* Nakladni zavod Matice hrvatske, Zagreb (1988.), 1. čin, 2. prizor.
4. Josip Smith 2:25
5. Alma 41:10
6. Izaija 30:21
7. Izaija 1:18
8. Jeremija 31:34
9. »Testimony«, *Ensign*, svibanj 1998., 69-70.
10. 1. Korinćanima 3:16-17
11. NiS 84:88
12. Samuel Medley, »Otkupitelj moj živi, znam«, *Crkvena pjesmarica*, br. 25.

CRKVA
ISUSA KRISTA
SVETACA
POSLJEDNJIH DANA

Croatian 00074 119